Cornelia Petrescu

Noaptea greierilor

JUNIMEA

Cornelia Petrescu

Noaptea greierilor

Traducere din limba franceză și punere
în formă în română de către autor a romanului
« LA NUIT DES CIGALES », Editura Thot/2004

© CORNELIA PETRESCU
© EDITURA JUNIMEA, IASI – ROMANIA

ISBN 978-973-37-1176-8

Cornelia Petrescu

Noaptea greierilor

Ilustrație coperta I : Oana Hrișcă, *Comuniune*

Orice asemănare cu persoane
sau nume reale este absolut întâmplatoare

Editura Junimea
Iaşi – 2012

De același autor :

- « Intâia viață », editura « Noël » Iași, 1998,
- « Ucenicia umilinței », editura « Junimea » Iași, 2001,
- Album bilingue « Un autre regard » (texte și traduceri), editura « Tipolidana » Suceava, 2004,
- « La nuit des cigales » (limba franceză), editura « Thot » Grenoble, 2004,
- « Semper stare » (limba franceză), editura l'Harmattan Paris, 2007,
- « Cercul lui Simion », editura « Junimea » Iași, 2010,
- « Les écorces d'orange » (limba franceză), « Mon petit éditeur » Paris, 2010.

Cuvânt înainte

Cu foarte puțin înainte de a încredința cititorului acest roman, tradus de mine însămi din limba franceză, am simțit nevoia imperioasă de a răspunde unor întrebări potențiale care le-ar putea prilejui versiunea lui în limba română.

Cu drept cuvânt întrebarea « De ce ? » mă muncește și pe mine și nu de azi-de ieri.

De ce am ținut să mă rup prin această scriere de nuanțe autobiografice ?

De ce am ținut, cu câțiva ani în urmă, să mă desprind prin el și de limba mea maternă ?

Şi, în sfârșit, de ce am revenit din nou la matca dulcii limbi române, prin această traducere ?

Inspirația autobiografică m-a slujit într-adevăr la scrierea cărților apărute înaintea romanului în limba franceză « La nuit des cigales ». Confrații lui români « Intâia viață » și « Ucenicia umilinței » ca și « Semper stare » de obârșie franceză au fost brodați câteșitrei pe urzeala vieții mele reale din România « epocii de aur » și din dulcea Franță în care nu a fost ușor să-mi transplantez rădăcinile nu tocmai tinere. Chiar și în « Cercul lui Simion », ultimul meu roman în limba română, s-a putut ghici că m-am inspirat, în mare parte, din propriile suferințe. Am reușit oare să abandonez firul autobiografic în această

versiune a « cigalilor » transformați în « greieri »? Răspunsul cinstit este că nu am trecut nici cu această scriere proba impusă, cea de ignorare a propriilor trăiri. Tema romanului s-a vrut să fie hărțuirea morală, acel « harcelement » din ce în ce mai resimțit în întreprinderile franceze și care macină dureros destine, produce deșeuri ale societății umane folosindu-se de oameni competenți, integri, valoroși. Dar oare această suferință nu m-a atins și pe mine ? Nu am fost oare victimă a « suficienței », defectul cel mai frecvent și mai disimulat al francezului ? Şi nu m-a atins oare boarea vicioasă a furtului intelectual greu de suportat ? Şi nu sunt singura dintre românii atinși de acest vânt care, chiar dacă nu este Crivăț, șfichiuește dureros pe mulți dintre compatrioții mei care își caută aici reușita vieții. Iar între « hărțuire » și « discriminare » diferența este îngustă chiar dacă nu întotdeauna consecințele sunt la fel de dramatice ca cele din romanul ce îl aveți în mână. Iată de ce nu pot afirma că greierii m-au scos din autobiografic...

Următorul « de ce ? » ar fi de ce am scris acest roman mai întâi în limba franceză ? Răspunsul cinstit ar fi, de altfel cam același ca și pentru «Semper stare » : am simțit că noii mei compatrioți vor să știe ce a trăit, ce gândește, ce simte cel care, împins de soartă, încercă să devină de-al lor. Şi nu mai puțin adevărat este că am dorit mereu să fiu și eu cât mai mult ca și ei, să fiu dizolvată în pasta densă și heterogenă a Franței de azi. Cred că și îndeplinirea acestei dorințe a dat în parte greș și asta am simțit-o răsfoind paginile variantei franceze a romanului. Cu neplăcere am resimțit ca o ironie ceeace jurnalista-scriitoare Martine Galiano a scris despre «La nuit des cigales» : «*…cartea constituie o performanță dată fiind perfidia limbii lui Molière și numeroasele ei piedici pe care autorul a știut să le ocolească folosind cuvintele cu mult lirism*».« Hait! Lirism! » mi-am spus eu știind bine că «lirismul» mi-a trunchiat gândirea, că de fapt

bariera de limbă a estropiat expresia și că mă mișc liber numai când folosesc limba mea maternă, atât în cuvântul rostit cât și în cel scris. Cu asta cred că am răspuns și la ultima întrebare « De ce am tradus romanul ? » « Am tradus » nu este însă expresia potrivită ci ar trebui mai curând să spun că sugerez o nouă versiune a romanului în bogata și frumoasa limbă română care îmi permite să îmi exprim în integritate gândirea.

Cititorul trebuie să știe că nu pot să brodez în vid, nu știu să scriu fără să pornesc de la un suport real. Iată de ce când am început să mă gândesc la subiectul romanului plasându-i începutul într-o casă a acelor semeni ai noștri care nu au un acoperiș de-asupra capului, acei « sans abri », fără familie și fără slujbă, am decis să fac o descindere într-un cămin al acestor năpăstuiți ai sorții. Împreună cu soțul meu, care mă acompaniază în toate « rătăcirile » mele literare, deghizați ca unii « de-ai lor », la un lăsat de seară am bătut la ușa unui astfel de cămin social. Primul capitol al cărții este impregnat de « parfumul » unui astfel de locaș dar și de dramele pe care le adăpostește. Nu am scris însă în carte despre umanismul unora dintre obișnuiții acestor « cămine » și de dorința lor de a face bine altor semeni aflați la necaz. Imediat s-a găsit un « om al străzii » care să ne asigure, după ce ne-a ispitit despre necazurile noastre (pe care bineînțeles că le-am « cosmetizat »), că ne va arăta unde putem să ne hrănim, să dormim și ne va învăța cum să câștigăm un bănuț. Fumând cu el din țigările, ce ni le-a oferit cu generozitate, am înțeles pentru totdeauna că sărman pe sărman se ajută și ne-am acuzat pentru neadevărurile pe care i le-am povestit despre viața noastră.

In ciuda faptului că acțiunea romanului te poartă prin cotloane în care trădarea, banditismul și crima sunt prezente și nu ocolesc omul de bună credință, el este de fapt un imn înălțat prieteniei și iubirii. Iată de ce am ales să ilustrez coperta acestei cărți cu

« Comuniunea » realizată de tânăra pictoriță suceveancă Oana Hrișcă, desen în care personajele sunt atât de învălmășite și totodată întrepătrunse, precum sunt oamenii, sentimentele și acțiunile lor în viața de zi cu zi. Fundalul scrierii pentru nobilele sentimente de prietenie și iubire, pentru care viața merită să fie trăită, este cantata « Carmina Burana » în care firul melodic este imprevizibil și foarte diferite secvențe muzicale se ciocnesc haotic și cu repeziciune. Am început să ascult și « cu inima » această ciudată operă, pe care abia o auzisem, atunci când am avut senzația că este aidoma vieților personajelor imaginate de mine pentru carte. De ce nu și a vieților noastre, a tuturor : după frământare vine liniștea, după boală vine însănătoșirea, după furtună apare întotdeauna soarele... Așa ne îndeamnă optimismul care sălășluește în fiecare dintre noi, precum o fac și nopțile în care concertul greierior anunță fie sfârșitul unei false iubiri, fie triumful unei iubiri pure care poate dăinui.

Autorul
St. Laurent du Pont, august 2012

ANTONIA

deschide în grabă fermoarele cizmelor devenite prea grele, prea umede, prea strâmte şi îşi redresează din câteva mişcări spatele înţepenit. Capul îi este în flăcări. Intr-un loc nedefinit, undeva în dreapta abdomenului, resimte durerea care o sâcâie de câtăva vreme. *« Sus cu tine ! Fă un duş şi apoi un somn bun ! Cred că un ceai cald şi o aspirină ţi-ar face bine ! »* îşi porunceşte cu glas tare ca şi cum ar vrea ca propria-i voce să o convingă că este în afara oricărei primejdii, în micul ei apartament confortabil şi bine încălzit, iar nu la…

Nu reuşeşte însă să dea ascultare propriei ei porunci şi rămâne pironită pe scaunul pe care se aşezase ca să îşi scoată cizmele. Din umbrela, abandonată lângă uşă, se preling şiroaie de apă udând mocheta şi vesta care alunecase de pe cuier. *« Nu are importanţă, oricum era udă ! Oare pentru ce m-am chinuit să mă adăpostesc pe asemenea vânt sub umbrela asta care nu mai e bună la nimic ? »*

Antonia îşi scutură umerii, îşi sprijină spatele de spătarul scaunului şi închide ochii. O căldură binefăcătoare începe să o pătrundă. *« Cât este de bine ! »* îşi spune, încercând să uite, să uite…

Se pare că a aţipit cu capul uşor plecat pe un umăr. Este adusă la realitate de o uşoară bufnitură înfundată ca un clipocit : *« Pluf… »* , urmată deîndată de un al doilea *« Pluf… »*

Antonia tresare înainte de a-şi da seama că sunt doar carâmbii cizmelor înalte care s-au dezmorţit şi ei şi au căzut de o parte şi alta a picioarelor încă îngheţate.

Bufniturile astea înnăbuşite i-au adus pe loc în minte zgomotele auzite acolo, la uşa serviciului de urgenţe a spitalului. De unde proveneau oare ? Ascultase cu urechea lipită de uşa bine închisă. Auzise numeroase zgomote înnăbuşite, întretăiate de sunete metalice ascuţite. Li se scoteau oare hainele şi încălţămintea ? Se aruncau pansamente care slujiseră la curăţarea rănilor ? Nu ştie. După mai mult de patru ore de aşteptare, care i-au părut fără sfârşit, oamenii în halate albe i-au spus să plece, repetându-i că s-a făcut tot ce se putea face. Cu siguranţă că aşa era, dar ce ascundeau oare cerşafurile de pe paturile cu rotile dintre care doar unul singur a fost orientat spre aripa spitalului care poartă numele îngrijorător de *« Reanimare » ?*

Un miros greu, bine cunoscut, îi întrerupe gândurile. Este mirosul de murdărie, de nespălat, de urină şi mizerie omenească, putoarea care domneşte la locul ei de muncă şi de care este greu să scape chiar şi acasă. Uneori are impresia că ea însăşi începe să emane acelaşi miros, că nu numai pielea ci toată fiinţa ei a absorbit mizeria de care este înconjurată acolo. De data asta putoarea are şi un iz de aseptic, de dezinfectant, care o face şi mai nesuferită.

Intr-un sfârşit Antonia reuşeşte să îşi scoată cizmele şi laba piciorului simte căldura mochetei care traversează plăcut şoseta umedă. Face un efort şi iat-o în piciare. Işi întinde până la durere spatele şi gâtul.

Abia acum remarcă pâlpâirea beculeţului roşu a reponderului telefonic. Un mesaj! Pieptul îi freamătă de nerăbdare în timp ce aparatul se pune în funcţie. Da ! E vocea impetuoasă totuşi atât de caldă a fiicei ei, Elmira : *« Mamă, am reuşit, a treia pe listă. Am reuşit! Am reuşit! Mâine voi fi acasă şi vom sărbători evenimentul ».*

Mesajul e scurt dar de o importanţă atât de mare pentru ea încât o face să uite zgomotul obsesiv de la spital, durerile şi frigul care o încercaseră, ba chiar şi mirosul. Pune ceainicul la flacără mică şi intră în baie să facă un duş. Jetul de apă îi biciuieşte umerii, pântecele, spatele,

picioarele. Se freacă iar şi iar, fără cruţare, cu mănuşa aspră de iută. *« Ia-ţi mirosul tău, ce Dumnezeu! »* îşi ordonă ca de obicei. După un alt frecuş cu peria simte în sfârşit că şi-a intrat în propria-i piele şi gânduri, fericite de data asta, o năpădesc : *« Am reînviat ! Şi cât sunt de fericită ! Fata mea a reuşit ! Elmira îşi va putea croi un drum cu avantajele pe care o diplomă obţinută aici, în Franţa, i le poate da ! Şi la mine, la noi, este atât de bine, e atât de cald ! Ceaiul e atât de parfumat şi biscuiţii sunt delicioşi ! E formidabil să ai o locuinţă, un loc al tău în care să te simţi protejat. Şi mai cu seamă este minunat să primeşti o atât de bună veste de la copilul tău. La dracu cu grijile şi gândurile negre ! Doar m-au prevenit de la bun început, când am acceptat slujba asta, că voi fi confruntată cu suferinţa şi că nu trebuie să pun la inimă toate problemele acestor nefericiţi ai soartei, că viaţa mea trebuia să rămână a mea şi nu trebuie să o amestec cu vieţile altora. Asta o să şi fac ! Intâi un somn bun, cred cam dreptul după mai bine de douăzeci de ore de stat în picioare. Şi-apoi o să gătesc tot ce îi place Elmirei. Mâine e sărbătoare ! »*

Somnul o cuprinde deîndată ce capul găseşte un culcuş în moliciunea pernii. Dar abia căzută în lumea viselor că zgomotul obsesional o şi trezeşte : *« Pluf… »* Ameţită de somnul neîmplinit Antonia este deja în picioare întrebându-se : *«Ce se întâmplă cu ei ? Ce ascund cerşafurile de pe paturile cu rotile ? »*

Se dezmeteceşte şi îşi dă seama că este acasă. Deschide uşa spre hol şi observă că umbrela s-a culcat cuminte pe vestă, desigur că în cădere a produs zgomotul care a trezit-o. Dar mirosul de murdărie devenită aseptică, este acolo, în vestibul. Antonia ridică vesta udă şi o scoate pe balcon ca să ia aer şi se culcă din nou. Incearcă să-și regăsească locul în patul cald dar cuibul plăcut a devenit deja rece şi ostil. Gânduri nechemate continuă: *«Dacă patul meu îmi pare ostil, ce vor fi resimţit ei acolo, pe paturile de spital ?».* Se străduieşte să alunge

gândul chinuitor cu aminirea veştii bune *: « Elmira a obţinut masteratul şi va avea aici toate satisfacţiile profesiei pe care şi-a ales-o… »*

Insă somnul refuză să revină. Antonia îl cheamă, încercând să lase gândurile bune să o copleşească. Dar iată că şi aceastea ascund o capcană : *« Diplomă… Şi omul de la spital a cărui soartă mă preocupă atât de mult a avut diplome înalte şi în plus el este francez de origine şi totuşi… Tocmai diplomele şi competenţa l-au adus în lumea celor excluşi cu ipocrizie şi indiferenţă. Cum voi putea eu să netezesc drumul Elmirei pentru a nu i se întâmplat ceeace i s-a întâmplat lui ? Fata mea este atât de sensibilă şi pasionată în acelaşi timp ! Oare numele nu o va exclude ? Nici tenacitatea şi încăpăţânarea ce o caracterizează ? Iar eu nu o voi mai putea ajuta aşa cum făceam când era micuţă, nu-i pot da mai mult prin strădaniile mele, nu pot să îi netezesc asperităţile vieţii nici să pun o barieră între ea şi această lume prea îndestulată şi indiferentă ».*

Antonia se surprinde murmurând ca altădată : *«Fii liniştită fetiţa mea, mama este cu tine… Ai avut un vis urât ? Fii liniştită, nu era decât vântul… Dormi, dormi îngeraşul meu… Mama şi Iaşar sunt cu tine… »*

Oare să fi aţipit şi visează ?

Il vede pe Iaşar în carne şi oase, atunci când erau tineri şi Elmira era doar un bebeluş. Bucle rebele sunt răvăşite pe fruntea lui largă, buzele roşii şi senzuale lasă să se vadă dinţii ca nişte perle atunci când spune : *« Dă-mi fetiţa, te-o fi obosit. A crescut şi este grea ca o piatră… preţioasă. Fetiţa mea, nu plânge, că ai crescut de-acum. »*

Clipă nu zbura !

Visule nu zbura !

Dar clipele şi visele bune sunt atât de trecătoare !

*

O imagine care nu conteneşte să o bântuie de aproape zece ani înlocuieşte imaginea lui Iaşar care îşi transforma braţele în leagăn pentru pruncul lor.

Noaptea aceea de teroare, mai înspăimântătoare decât cele de până atunci…

Vecinii, cei doi Vlasovici, tată şi fiu, l-au târât pe Iaşar până la poarta casei lor pe care au deschis-o cu fereală. La lumina tremurătoare a unui felinar Antonia a descoperit o pată neagră care înlocuia chipul iubit. Doar ochii, ca două ireale sfere albe, erau la locul lor.

Ţipătul de groază şi disperarea a ţâşnit către obscuritatea bolţii cereşti ale cărei profunzimi au înapoiat un ecou asemănător unui geamăt de fiară înjunghiată.

- Nu ţipa femeie ! Nu ţipa Antonia, că aduci criminalii aici. Grăbeşte-te, ia-ţi fata şi plecaţi cât mai departe căci turcii sunt porniţi să ne ucidă.

- Dar Iaşar e turc ! Iaşar este de asemenea turc, a bâiguit vocea-i devenuită de nerecunoscut.

- Cu atât mai mult căci ei socotesc că prin căsătoria cu tine, Iaşar a devenit trădător. Tu eşti croată, nu trebuie să o uiţi ! Ia-ţi fata şi plecaţi ! Până în zori vă trecem cu barca până la Jablaniţa căci podul peste Naretva [1] a fost distrus. Avem acolo un prieten care o să vă ajute să plecaţi cât mai departe, acolo unde soarta vă va duce. Fata ta este destul de mare iar tu eşti tânără, nici prin cap nu îţi trece ce vi se poate întâmpla dacă rămâneţi aici.

- Şi pe Iaşar cui îl las ? îşi continuase lamentaţiile vocea pe care

---

[1] Neretva : râu care desparte în două oraşul Mostar (Bosnia-Herţegovina). In noiembrie 1993, în timpul războiului Bosniac (1992-95) croaţii au distrus vechiul pod peste Neretva din Mostar (reconstruit ulterior de O. N. U.).

nu şi-o recunoştea.

- Lui Iaşar nu mai poţi să-i fii de nici un ajutor. Chiar dacă era turc, era om de treabă şi prietenul nostru. Nu o să-l lăsăm să putrezească aici, în praf, nu fi îngrijorată. Hai grăbeşte-te !

Antonia îşi aminteşte cum s-a mişcat atunci ca un automat neînsufleţit care a dat ascultare vecinilor Vlasovici… Cum a trezit-o pe Elmira şi a adunat ce i-a căzut sub mână într-o boccea. In barca îngustă a îndrugat un răspuns la întrebarea nerostită a fetei care era pe atunci în pragul adolescenţei *: « Iaşar ne-a părăsit şi trebuie să plecăm acolo unde soarta ne va duce. »*

Fata nu a întrebat nimic nici atunci, nici mai târziu, dar ea a simţit-o ca pietrificată pe îngusta şi umeda scândură a bărcii. De atunci Elmira a păstrat o anume duritate în aspectul şi în comportamentul ei. Pentru Antonia nu fusese deloc uşor totuşi cu anii reuşise să se apropie de oameni, să fie caldă şi comunicativă. Elmira, din contra, era distantă şi nu avea decât un singur ţel : să nu o supere pe mama şi să fie bună la şcoală, mai bună decât colegii ei francezi.

E frumoasă Elmira ei ! Ochii migdalaţi sunt negri şi adânci ca oceanul iar dinţii sunt ca perlele cum fuseseră şi ai tatălui ei. De la Antonia a moştenit statura suplă, de aparenţă fragilă dar de fapt foarte viguroasă şi părul auriu cum fusese odinioară şi cel al mamei. Numai că părul Antoniei a albit în întregime în timpul acelei nopţi de groază pe care nu o va uita niciodată.

*

Nici un efort şi nici o umilinţă nu i-au părut prea dificile Antoniei aici, în ţara de adopţie, unde făcea tot ce era omeneşte posibil pentru copilul ei. Şi Elmira nu îi adusese decât bucurii cu toate că mamei i-ar fi plăcut să fie mai veselă şi înconjurată de tineri de vârsta ei. Antonia nu poate uita cuvintele amare ce i le-a spus fata în ziua majoratului

ei : *« O să rămân întotdeauna cu tine, mamă. Nu o să mă mărit niciodată pentru că nu există pe lume un al doilea Iaşar ».* Tot timpul gândurile se întorc la el, la Iaşar, estompând sentimentele din noaptea din ajun care şi ea fusese teribilă.

« Hai, în picioare ! In orice caz se pare că nu vei mai putea adormi. Mai bine te apuci să faci foile de baclava care îi place atât de mult Elmirei. Şi în timp ce se vor usca vei putea trage o fugă până la spital poate afli ceva sau poţi fi de vreun folos... » îşi spune Antonia.

In timp ce frământă cu forţă aluatul, gândurile îşi reiau iarăşi zborul: *«Aşa frământa mama lui Iaşar, ea m-a învăţat să fac baclava şi câte alte bunătăţi… Iaşar, mereu Iaşar… Cum să o ajut pe Elmira să se gândească mai puţin la tatăl pe care în tot cazul nu îl putem readuce printre noi… Şi eu mă gândesc la el, fără încetare… Dar pentru mine e diferit… El era soţul, amantul şi prietenul meu, tatăl copilului nostru, singurul bărbat din viaţa mea… Şi a fost ucis ca un câine iar eu l-am abandonat acolo în praf şi în întunecimea nopţii. Dumnezeule, mă vei ierta Tu oare ? »*

Antonia se opreşte din frământat pentru a-şi şterge lacrimile care şiroiesc pe obraji. Nu îşi poate stăpâni suspinele care o năpădesc. Se aşează şi îşi şterge lacrimile cu şorţul. Capul îi este golit de gânduri, o singură chemare disperată continuă să o bântuie*: «Iaşar ! Iaşar, iubitul meu ! »*

Când într-un târziu reuşeşte să se ridice şi începe să întindă foile de baclava, Antonia este epuizată dar ştie că numai munca îi va reda forţa, aşa cum se întâmplase întotdeauna. Aici, în noua sa patrie, unde limba şi obiceiurile i-au părut la început atât de ciudate a reuşit să se refugieze în muncă de la bun început pentru că nu avea altă alegere. Dar, cu timpul, pasiunea pentru ceeace făcea a depăşit necesitatea.

La început doctorul acela tânăr le-a înlesnit să fie adăpostite în

căsuţa de la intrare în Spitalul Psihiatric unde el continuă să fie medic. După câteva luni, când ea a obţinut dreptul la muncă şi începuse să se descurce cu limba, tot el, care îngrijea şi bolnavii din Azil, i-a propus o muncă pe care nimemeni nu o dorea. Nu este lucru simplu să fii în permanent contact cu *«oamenii străzii »* cum sunt de obicei denumite persoanele care nu au un acoperiş de-asupra capului şi pe care ea le numeşte azi *«ai mei*».

Nu sunt prea mulţi curioşi să afle dramele ascunse de cei care vin să bată la uşa Azilului. Antonia a găsit în ea forţa omului bătut de soartă, capabil să îl înţeleagă şi ajute pe cel care este şi el victimă a societăţii.

*

Tânărul medic psihiatru care le-a fost cel mai mare sprijin moral atunci când soarta le adusese pe pământ străin, a intuit bine prezenţa acestei rare calităţi.

Ea îşi aminteşte bine stânjeneala şi cuvintele cu care o prevenise:

- Hm! Hm! Mă întreb dacă eşti destul de pregătită ca să te angajezi într-o astfel de activitate, deloc uşoară. M-am gândit la tine pentru că am convingerea că propriile necazuri pot fi diminuate dacă le compari cu ale altora… Ce zici ?

- Ca să îmi ajut copilul sunt gata să fac orice muncă, răspunsese ea.

- Nu-i bine dacă accepţi numai pentru că nu ai de ales deoarece pentru ce vei avea de făcut se cere înţelegere şi devotament. Te rog să încerci să te analizezi în profunzime şi să îmi spui : crezi că vei putea să te devotezi fără să te implici prea mult ? După tot ce ai suferit, vei găsi puterea să te dărui altora fără să îţi epuizezi forţa interioară ?

Nu ştia cu exactitate ce i se va cere dar înţelegea prea bine că devotându-se altora va putea depăşi mai uşor impasul din viaţa ei. A căzut pe gânduri şi a cugetat îndelung după care a răspuns :

- Da, cred că sunt în stare să îi ajut pe alţii la fel de năpăstuiţi ca mine. Puteţi să mă puneţi la o încercare?

Prima vizită, prima intrare în casa aceea veche şi dărăpănată în care era instalat pe atunci Azilul…

Mirosul greu care a copleşit-o din prima clipă, atunci când supraveghetorul, la curent cu vizita lor, le-a deschis uşa…

Tăcerea mormântală însoţită de privirea a şase perechi de ochi care o străpungeau…

Da, erau şase, şase bărbaţi aşezaţi pe scaune incomode într-un culoar strâmt în faţa televizorului pe care se perindau, fără sfârşit, publicităţi. Pe ecran defilau limuzine somptuoase, maşini elegante şi scumpe ale căror calităţi erau excesiv de lăudate de un prezentator care se dorea complice şi foarte convingător.

Dar oamenii tăcuţi aşezaţi acolo, în culoarul strâmt, nu aveau nimic de-a face cu aceste limuzine. Şi totuşi ei se făceau că le privesc, în realitate decoperind în spatele ecranului doar vidul vieţii lor.

Un tânăr a rupt, în fine, tăcerea :

-Salut doctore, ne aduceţi şi o fată ?

- Salut Eric, salut băieţi ! răspunsese doctorul cu un aer aparent dezinvolt. Trebuie să ştiţi că nu este o fată oarecare, ea o să se ocupe un pic de voi. Nu găsiţi că este simpatică?

Soneria de la intrare a tăiat scurt cuvintele doctorului, cuvinte care încercau să fie cât mai simple şi pe acelaşi ton cu întrebarea.

Soneria s-a făcut auzită încă odată, lung…, strident…

Georges, supraveghetorul s-a grăbit să deschidă după ce a cercetat noii veniţi prin mica fereastră a uşii de intrare.

-Intraţi băieţi! După care a şi adăugat deîndată : Mi se pare că aţi cam băut?!

- Băut… Lasă-ne în pace ! Suntem obosiţi ! Vrem să ne odihnim !

Cei doi nou veniţi, doi tineri, unul scund şi slab, cu păr blond şi lung legat într-o coadă, al doilea bine făcut, solid, cu umeri largi, faţă ciocolătie, cu o şapcă americană pusă cu cozorocul în spate, îl îndepărtară pe Georges din calea lor şi urcară rapid, din două în două, treptele spre etaj. O cascadă de cuvinte grele ca pietrele, într-o limbă din care Antonia nu înţelegea nimic, rămase ca suspendată în atmosfera care păru dintr-o dată vâscoasă, abia respirabilă.

După un scurt interval, de la etaj, au început să se audă bufnituri şi ţipete de copil.

Georges şi doctorul au urcat în viteză scara.

Teama şi emoţia o ţintuiră pe Antonia pe scaunul din faţa televizorului. Nu percepea nimic din imaginile care se perindau pe ecran. Nu-i venea să-şi creadă urechilor. *«Auzise oare bine ? Era oare posibil să fie şi copii găzduiţi la Azil ? »* se întrebase contrariată.

In faţa ei cei şase bărbaţi priveau imaginile în tăcere. Oare ei înregistrau ceva sau atenţia lor era şi ea concentrată numai spre frânturile de dialog, plânsetele de copil şi hohotele unei femei, care se auzeau de la etaj ? După o lungă tăcere încărcată de angoasă, doctorul a coborît cu un copil în braţe.

- Chem Poliţia, a spus el întorcându-şi capul spre Georges care îl urma presând un şervet însângerat pe tâmpla dreaptă.

- Lăsaţi-o baltă, doctore, e numai o zgârietură… Nu chemaţi Poliţia, o să reglăm totul între noi…

După cei doi a coborît scara, ca o somnambulă, o femeie firavă al cărei chip era acoperit de o cascadă de păr negru ca pana corbului şi pe care Georges a dirijat-o uşor spre biroul lui spunându-i cu

lentoare şi blândeţe*: «Nu te teme ! »*

Doctorul a trecut uşor copilul din braţele lui în cele ale Antoniei.

Cum să-şi explice oare că odată în braţele ei, fetiţa străină care plânsese până atunci cu suspine adânci, s-a calmat? Antonia a început să o mângâie cu blândeţe şi treptat trupuşorul ei crispat s-a destins. A încercat să afle numele fetiţei, care să fi avut vreo patru ani şi ciudat, deşi desigur nu cunoştea limba, a răspuns cu un zâmbet mic care i-a luminat chipul: Antonia a tresărit, auzind numele unei fostei vecine şi prietene albaneze, de acolo, din Mostar…

După un timp Antonia a îndrăznit să adreseze bărbaţilor din faţa ei, nişte întrebări : *«Cine era femeia ? Cum era posibil ca un copil să se găsească în Azil ? Ce se va întâmpla cu mama şi fetiţa ? »*

A trebui să repete de mai multe ori până ce îi răspunse Eric, vorbăreţul care intrase în vorbă cu doctorul : *«Femeia e de origine albaneză, nu cunoaşte nici o vorbă în limba franceză şi probabil în viaţa ei nu a făcut altceva decât să fie… » Eric pronunţă cu pudoare : «… curvă din ţările de Est… » «Şi copilul… ce să facă cu el… îşi urmează mama până să îi găsească un adăpost mai potrivit… Dar atât timp cât mama nu are hârtii… »*

Soneria a oprit aceste explicaţii care în mod vădit nu plăceau lui Eric.

Un sunet scurt, ezitant.

Era trecut de orele zece ale acelei seri umede şi înceţoşate de noiembrie.

Georges, cu un pansament la tâmplă, se grăbi să vadă cine suna la acea oră târzie.

Privirile celor şase bărbaţi şi ale Antonie se fixară pe bărbatul care intrase şi pe care se părea că Georges nu îl văzuse niciodată.

Purta o pelerină ponosită de culoare cenuşie şi o raniţă militară, pe cap avea o şapcă de formă şi culoare nedefinite iar chipul îi era

năpădit de o abundentă barbă roşie.

In acelaşi moment ieşi din birou femeia cea firavă care recuperă în grabă fetiţa din braţele Antoniei. Chipul acestei femei era delicat şi palid, buzele strânse într-un rictus amar erau aproape albe şi ochii, ochii ei negri imenşi erau de o tristeţe covârşitoare.

Ochii aceia, privirea lor imploratoare şi căldura transmisă de copil, o determinară pe Antonia să răspundă cu un *« Da !»* hotărît întrebării lui…

YANN

E ora nouă dimineaţa.

Yann este încă în pat dar este treaz şi visează cu ochii închişi. Cu toate că este medic de câţiva ani are încă aliura unui adolescent. Genele lungi palpită uşor şi buzele schiţează un zâmbet.

Gândul o regăsește pe Yolanda, cu care are întâlnire în seara asta la Lyon pentru a merge la un concert, acolo unde o lăsase ieri seară când revenise obosit de la Spitalul Psihiatric.

Yolanda…

Nu-i prea multă vreme de când Alex, prietenul lui cel mai bun din timpul studenţiei, i-o prezentase. Tot Alex le-a rezervat biletele la Opera din Lyon unde vor vedea « Carmina Burana », cantată despre care auzise și citise multe fără să fi avut încă prilejul să o asculte. *« Oare prezenţa Yolandei nu mă va tulbura peste măsură, voi putea să urmăresc firul muzicii ? »* se întreabă el fără a găsi un răspuns care de alfel este fără importanţă pentru starea lui sufletească de acum. Important este să rămână cu ea după spectacol ca să o cunoască mai bine. Speră că Yolanda iubeşte muntele aşa cum îl iubeşte el. Gândul lui o şi vede : *«Un mic ruksac în spate… Capul acoperit de o caschetă care nu reuşeşte să îi stăpânească părul ca flacăra care se răspândeşte pe umeri şi spate precum petalele unei minunate flori exotice necunoscute… Ochii, de albastrul genţianelor înflorite pe panta pe care s-au oprit, admiră crestele munţilor… Pielea de albul laptelui este uşor pârguită pe pomeţii proeminenţi ca ai unei asiatice… Arcuirea*

sprâncenele fine exprimă încântare… Dumnezeule, cât este de frumoasă ! Şi se pare că iubeşte muntele ! Dar pe mine, pe mine mă va putea iubi oare ? »

Yann speră să poată rămâne singur cu ea, dar îi este teamă în acelaşi timp.

Reuşeşte foarte bine să se apropie de bolnavi fie că este vorba de deprimaţi, de paranoici sau violenţi. Dar este oare capabil să se apropie şi de femeia care îi năpădeşte fiinţa cu un sentiment de intensitate necunoscută ? Il străbate un fior necunoscut care odată ajuns la inimă se cuibăreşte acolo. Frisonul ăsta este în acelaşi timp fragil, puternic şi arzător până la durere. *« Dumnezeule ! Oare sunt îndrăgostit ? Nu mai sunt puşti… Am mai cunoscut destule femei… dar nu şi senzaţiile de acum… O fi asta iubirea cea mare ? ! De unde aş fi putut cunoaşte aceste senzaţii dacă nu am întâlnit-o până azi ? Dar oare iubirea poate vieţui alături de mizeria umană cu care sunt eu confruntat zi de zi ? Poate fi ea compatibilă cu profesia mea ? Vor putea oare convieţui în armonie două vieţi paralele ? Va putea oare Yolanda să mă accepte cu bolnavii şi nebunii mei şi toate problemele lor ? » « Dacă mă iubeşte, o să mă accepte ! »* încearcă Yann să se încurajeze dar îi revin în minte câteva cuvinte spuse de Alex atunci când i-o prezentase pe Yolande *: « Fii atent, fata asta este cam răsfăţată ! Se vede bine că este copil unic. Abia acum, la o vârstă care atige în curând un sfert de secol, încearcă să se desprindă de fustele maică-si ca să-şi croiască un drum în viaţă. »*

Copil unic ? Şi ce dacă ?

El însuşi este copil unic şi asta nu îl împiedecă să înţelegă problemele altora.

Dar… El a avut şansa să conştientizeze pericolul de a fi victimă incapacităţii de a înţelege şi iubi pe cei de lângă tine atunci când nu fusese încă prea târziu. Şi de aici venea orientarea lui spre cea mai

spinoasă ramură a medicinii. Nu este deloc simplu să fii medic pentru că actele tale sunt decisive asupra vieţii altuia. Şi mai ales psihiatru…

Synapsele care pot tulbura gândirea omului sunt nişte contacte încă misterioase pentru ştiinţă, contacte care se manifestă numai în comportamentul individului. Bolile somatice se identifică mai uşor prin simptome şi dureri pe când suferinţele sufletului sunt fructul ascuns al unor experienţe nefericite de viaţă. Ca psihiatru trebuie să vindeci boli invizibile, adesori doar himere a unor spirite rătăcite.

*

O aminire îndepărtată, decisivă pentru alegerea profesiei, îi vine în minte. Era la terminarea liceului, în momentul când trebuia să hotărască.

Işi revede mama, aşa cum era atunci, filtrând printre genele lungi privirea-i drăgăstoasă în timp ce încerca să îl orienteze spre o îndeletnicire scumpă amândurora : *« De ce nu pianist, dragul meu ? De ce pasiunea nu ţi-ar deveni meserie ? Uită-te la taică-tu ! Viaţa nu îi aparţine pentru că este devotată bolnavilor. Vezi bine că trece fără răgaz de la o intervenţie la alta, de la o îngrijorare la alta. Tu eşti la fel de sensibil ca şi el şi dacă îţi alegi aceiaşi profesie nu o să reuşeşti niciodată să te detaşezi de responsabilitatea pentru viaţa altuia. »*

Exact atunci a intervenit moartea neaşteptată a Sabinei, prietena din copilărie a mamei, foarte apropiată de familia lor şi de care el, Yann, era atât de ataşat. Cum era într-atât de prins cu bacalaureatul şi cu pianul el nu o mai văzuse de bună bucată de vreme. Intr-o seară tatăl său telefonase de la spital iar mama plecase în mare grabă lăsând să-i scape doar cuvintele : *« Sabina ! A făcut o prostie ! Oare va putea fi salvată ? »*

Yann, nu reuşise să adormă şi a sărit din pat auzindu-şi părinţii care se întorceau acasă la o oră târzie a nopţii. Chipurile lor răvăşite

spuneau totul. Răul fără întoarcere se produsese. Inghiţindu-şi absent cafeaua amară tatăl lăsase să îi scape întrebări chinuitoare : *« Oare transfuzia a fost suficientă? Nu avusesem decât o singură pungă cu sânge compatibil… Dar atunci ai venit tu … » «Da, ştiam din facultate că avem acelaşi rar grup sanguin… »* a precizat mama după care tatăl a continuat : *«După câteva minute de transfuzie din sângelui tău, pulsul devenise perceptibil şi evolua bine… Sabina a deschis ochii şi m-a privit… Nu voi uita câte zile voi mai avea privirea ei albă care spunea clar că nu mai vrea să trăiască… »*

După încă o cafea urmată de o lungă tăcere, mama adăugase, ca în transă *: «In utimul timp Sabina era foarte absentă… Avea probleme cu şeful ei de serviciu…Cu toate că atât de discretă, ea mi-a spus ceva despre o hărţuire… Dar de aici la sinucidere… Sabina ! De ce ? De ce ? »*

Mama rămase ca împietrită pe când tatăl fuma fără încetare.

In mintea lui Yann imaginea Sabinei, aşa cum o cunoscuse el : veselă, tandră, plină de viaţă era mai prezentă ca oricând.

Pentru a pune sfârşit acelei reculegeri silenţioase în trei, tatăl a mai rostit câteva cuvinte care s-au gravat în mintea lui Yann şi l-au decis în alegerea profesiei : *« In clipa asta simt mai mult ca oricând povara neputinţei mele. Nu sunt capabil să vindec răul care se ascunde în profunzimile omului. Sunt destul de îndemânatec când este vorba să repar oase sparte sau muşchi striviţi dar nu ştiu să găsesc calea spre gândurile pacienţilor mei pentru a preveni răul care este bine ferecat în ele. Cred că întraga branşă medicală, a cărei nobleţe ne place să o lăudăm, suferă de această neputinţă. »*

*

Yann se întreabă dacă, prevenit de cuvintele tatălui său şi după relativ scurta sa experienţă, el este capabil să presupună ce se petrece

în spatele cuvintelor şi chipurilor pacienţilor săi. Deoarece pentru a vindeca trebuie în primul rând să înţelegi…

El recapitulează în minte *"metodele"* sale care desigur nu sunt nici de avantgardă, nici originale.

« Dialogul », cum ar trebui numită psihanaliza, un dialog pe parcursul căruia doctorul trebuie şi el să îşi deschidă sufletul în faţa suferindului. Bolnavul poate căpăta atunci încrederea pentru a răspunde şi a se elibera de angoasele sale. Yann întoarce pe toate feţele această idee care nu este tocmai uşor de aplicat dar care i se pare destul de eficace.

« Prietenia », o altă "metodă " care a devenit pentru el un "credo". Este foarte important să cunoşti, să apreciezi şi exploatezi calităţile pacientului. Pentru asta trebuie ca medicul să înceapă prin a-şi confesa propriile-i slăbiciuni încercând să stabilească un echilibru între calităţile şi defectele celor doi interlocutori. Odată acest echilibru stabilit germenul prieteniei va încolţi şi roadele sale nu vor întârzia, aşa cum scurta lui experienţă i-o dovedise deja.

Incercarea de a transpune în viaţa cotidiană preceptul biblic de « iubire a aproapelui » poate da rezultate excepţionale. La gândul întorsăturii luate de vieţile celor doi pacienţi ai săi de când între ei a încolţit iubirea, chipul lui Yann este iluminat de un zâmbet larg care este repede umbrit de întrebarea *: « Pot oare să îi iubesc pe toţi pacienţii mei ?* » Răspunsul sobru nu întârzie prea mult *: « Cred că trebuie să încerc să îi iubesc pe toţi de o anume manieră… Iubirea te face mai bun, mai receptiv faţă de suferinţele altuia… Dar… există iubire… şi iubire…»*

Yann a dobândit convingerea că aceste "metode " dau rezultate în boala gravă şi atât de răspândită în acest secol care este singurătatea. Un semn de încredere şi de prietenie pot fi repere care îl scot pe suferid din vizuina care îl separă de lume.

Din nefericire nu-i nimic de făcut atunci când este vorba de

pacienţi într-un stadiu prea avansat al bolii. Urletele inumane de ieri seară la serviciul de urgenţe îi revin în minte. I-a trebuit un oarecare timp ca să îşi învingă frica… Frica de urletele şi privirile de animal înjunghiat… *« Cum pot ajunge oamenii în această stare disperată ? Nu avuseseră oare nici credinţă, nici mamă, nici familie şi prieteni? După el în această ambianţă trebuia găsit sprijinul ca omul să nu ajungă în această stare. Noul curent al psihanalizei care se străduie să îndepărteze pacientul de familie sub pretextul de a-i întări personalitatea, i se pare o adevărată aberaţie. »*

Este de mirare că îşi acordă astăzi atâta timp de gândire. Dar este ziua lui liberă şi îşi poate îngădui… Cu pleoapele încă închise el începe să răsfoiască uşor cartea pe care mâinile o şi deschiseseră când s-a trezit *: « Nouăsprezece trandafiri ».* Ca de obicei scrisul lui Mircea Eliade dezvoltă înclinaţia lui spre metafizică. Este conştient că tendinţa asta nu este prea recomandabilă pentru profesia lui care trebuie să rămână cat mai cu *« picioarele pe pământ »* şi totuşi nu se poate împiedica să îşi pună câteva întrebări existenţiale *: « Unde se găseşte oare limita între real şi ireal ? Intre metafizică şi dialectică ? Oamenii nu sunt oare nişte fiinţe în veşnic echilibru pe… »*

Olea, rusoaica fără vârstă care l-a legănat în braţele ei când era un bebeluş şi care a rămas pentru el un refugiu de linişte, îl trezeşte din visare cu vocea-i mângâietoare impregnată de accent slav *:*

- Bună dimineaţa Yannuşka ! Cred că este cazul să iei în gură ceva, ţi-am pregătit ce ştiu că îţi place, zice ea punând pe noptieră o tavă încărcată.

- Te rugasem, mamuşka, să nu mă îndopi cu atâtea bunătăţi, mi-e teamă că o să devin obez ! glumeşte Yann.

- Obez ? Tu Yannuşca ? Nu vezi cât eşti de slăbănog ? Spune-mi mai bine când o să cinezi acasă ca să îţi prepar o « salianka ». Ştiu

cât îţi place şi este foarte hrănitoare. Se spune că însuşi ţarul Nicolae înghiţea câte un bol în fiecare seară.

- Excelentă idee, mamuşka ! Numai că nu aş vrea să o mânânc singur, aş invita şi nişte prieteni…

- Poate chiar şi o prietenă, nu ? îl descoase Olea care visează să legene în braţe şi copiii lui Yann.

- Nu-ţi poate ascunde omul nimic, o tachinează Yann. Da, sper să ai dreptate. Va fi şi o prietenă…

- Când? Când ?

« Când ? » se întreabă Yann. *« Ieri am fost de gardă şi în seara asta o întâlnesc… Duminecă iar gardă… Va fi posibil probabil doar sâmbăta viitoare… Cam departe dar aşa are timp şi Olea să pregătească bunătăţi… »* gândeşte el înainte de a-i răspunde Olei :

- Voi fi liber abia la sfârşitul săptămânii următoare, mamuşka. Să te pregăteşti dar trebuie să verific întâi dacă prietenii mei vor fi disponibili.

- O să prepar tot ce e mai bun : salianka şi ştiucă umplută şi blini… numai să-mi spui din timp data exactă.

- Este ca şi făcut ! Acum te rog să păstrezi puţin cafeaua la cald până fac un duş.

Yann muşcă fără prea multă poftă din apetisantele cornuri calde, înghite cu lentoare cafeaua fără a-i simţi parfumul. Pleoapele se închid din nou peste ferestrele sufletului şi reîncepe să gândească : *« Voi avea în curând treizeci şi trei de ani… Vârsta simbolică… Anii lui Hristos când a fost răstignit pe cruce… »*

Se scutură uşor pentru a alunga visele, deschide ochii mari şi priveşte terasa invadată de flori de toamnă pe care Olea le îngrijeşte atât de mult. Nici o privire indiscretă nu s-ar putea strecura prin zidul verde şi compact, brodat la partea de sus cu o bordură ruginie din care ţâşnesc

flăcări rebele proiectate pe cerul plumburiu.

Nu îşi poate împiedeca imaginaţia să nu fugă din nou spre Yolanda. Ochiul minţii o revede pe terasă, detaşându-se cu graţie de brâul de flori. Poartă o rochie verde, lungă, cu crinolină aşa cum erau rochiile de modă veche… Probabil aşa erau îmbrăcate femeile de la Curtea ţarului Nicolae… Rochia Niculinei, femeia fermecătoare dar ciudată din cartea pe care o citeşte, purta şi ea o rochie asemănătoare … Are senzaţia că imaginea pe care o vede se animă. Un bărbat de statura lui, îmbrăcat într-un frac negru îi întoarce spatele şi se îndreaptă spre femeie oferindu-i un buchet de trandafiri galbeni. *« S-ar putea să fie chiar nouăsprezece trandafiri, ca în cartea lui Eliade* », murmură fără să vrea buzele lui Yann. Ar dori să vadă chipul bărbatului iar ideea că acesta nu poate fi altul decât el însuşi, îi dă frisoane. O chemare scurtă îi scapă dintre buze : *« Yann ! »*

*

In acel moment telefonul sună, strident, lung… O imagine ciudată rămâne totuşi în mintea lui. Bărbatul îmbrăcat în negru a întors capul şi el şi-a recunoscut prietenul. Alex… *« Incep să am halucinaţii... Nu ştiam că nebunia este contagioasă..* » îşi spune el cu un frison de îngrijorare făcând cei câţiva paşi care îl despart de telefonul care continuă să cheme cu insistenţă. Ochiul are timp să transmită cortexului că femeia în rochie verde nu este decât o floare mai avântată spre cer iar bărbatul în negru este un suport pentru flori pe care Olea îl pusese acolo acum câteva zile.

- Alo ? Doctorul Philippe la telefon…. Vă ascult… Cum ??? Ea ? Şi el ? Spuneţi că este în afara pericolului ? Intr-un sfert de oră sunt acolo…

Gesturile lui Yann sunt automate ca cele ale unui robot bine

programat. Schimbă vitezele, se asigură : stânga, dreapta, se opreşte la un stop. Automatul execută însă gândurile sunt deja acolo, în jurul omului de care îl leagă o ciudată şi puternică prietenie. Nu este altul decât *“ barba roşie ”*, bărbatul enigmatic nu demult client al Azilului şi pe care aplicase “ *metodele* ” lui pentru a-l scoate din *“ tunel ”.* Evenimentele care au urmat acelei seri de neuitat l-au ajutat şi ele pe Yann, care era pe atunci abia stagiar, să îl scoată din acea *“ gaură neagră ”* pe …

BRUNO

In drumul spre spital, care i se pare nesfărşit, în mintea lui Yann se derulează amănunte ale evoluţiei relaţiei lor.

« Bărbosul », alungit pe sinistra canapea de muşama neagră din cabinetul internilor, cu privirea pironită în plafon.

Şi el, Yann, inchizitorul, îndopat cu teorii din tratate, biblioteci, conferinţe…, instalat confortabil într-un fotoliu în spatele pacientului.

Intrebări minuţioase cum învăţase la Universitate…

Răspunsuri impersonale, monosilabice, care păreau a veni de pe alte tărâmuri cu o lentoare şi o indiferenţă descurajante…

El, medicul, înregistrând cu discreţie răspunsurile pentru a le reasculta acasă cu tratatele de psihoterapie la îndemână… Teoriile lui Freud revăzute, reinterpretate…

Nu reuşise să descifreze acest personaj care chiar după răspunsurile lui laconice părea un om educat, cu o personalitate complexă. Işi pusese noian de întrebări: *« Care să fi fost frustrările care îl aduseseră în starea în care era ? Avusese oare o copilărie nefericită ? O mamă care nu îl iubise îndeajuns ? Freud spune că întotdeauna părinţii sunt vinovaţi într-un fel sau altul… Sau poate avusese o profesie care nu îi dăduse satisfacţii ? O dragoste nefericită ? Dorinţe înnăbuşite ? Ce dorinţe şi ce tentaţii nu şi le putuse satisface ? Oare ce îl afectase atât de profund încât ajunsese printre excluşii societăţii ? »*

Lipsa de experienţă a lui Yann îl făcuse să reia de nenumărate ori acelaşi tip de interogatoriu şcolăresc care nu dăduse nici un rezultat. In

rubrica « anamneză » a pacientului său pusese un mare semn de întrebare. Până la urmă, descurajat, renunţase să se mai ocupe de cazul lui, mai cu seamă că activitatea pe care o începuse pe atunci la Spitalul Neoropsihiatric îi lăsa prea puţin timp pentru Azil. Ii rămăsese obligaţia să se ocupe doar de cei care perturbau liniştea precară a Azilului, ori Bruno nu făcea parte dintre aceştia.

Intr-o zi călduroasă de vară îl revăzuse pe o bancă din parc dar nu reuşise să lege un dialog cu el. Totuşi, privirea lucioasă de drogat ce i-o surprinsese îi lăsase o neplăcută senzaţie de culpabilitate. O întrebase atunci pe Antonia dacă avea noutăţi despre bărbos şi ea încercase să scape cu un răspuns sumar : *« Da, vine să doarmă la Azil din când în când pentru a dispare cu discreţie a doua zi… Presupun că se droghează… »*

Yann încercase să afle cât mai multe de la Antonia care până la urmă îi spuse că Bruno, făcuse studii superioare, muncise într-un laborator, fusese căsătorit cu o femeie frumoasă şi dusese o viaţă îndestulată.

Dar nici Antonia nu ştia cum de ajunsese om al străzii, fără muncă şi fără un acoperiş de-asupra capului. Ea mai adăugase doar că Bruno refuza toate propunerile de reintegrare propuse de asistenta socială la Azil. După fiecare tentativă de acest fel nu făcea decât să dispară pentru lung timp.

Câte reproşuri nu-şi făcuse Yann atunci întebându-se : *«Cum era posibil ca această femeie străină şi fără diplome să fi scos de la fostul lui pacient mai mult decât reuşise el în timpul ”savantelor” şedinţe de psihanaliză ? »*

De atunci îşi reproşase fără încetare de a-şi fi abandonat pacientul cu prea multă uşurinţă… Ar fi putut poate preîntâmpina răul care s-a produs.

Il revăzuse pe Bruno într-o seară când a fost chemat de urgenţă la Azil pentru femeia aceea de care abia îşi amintea, acea albaneză… De la intrare Antonia l-a averizat că femeia luase droguri găsite în ruksacul lui Bruno pe când acesta îşi făcea duşul.

Trecuseră atunci abia câteva zile de când albaneza asistase neputincioasă la violul fetiţei ei de o bandă de răufăcători. Yann îşi reamintea prea bine de lucrările comisiei de anchetă, la care prezenţa lui ca medic al Azilului se impusese, şi de trauma acelui copil plăpând. Comisia decisese ca fetiţa să fie plasată într-o casă de copii cu probleme ; oroarea prin care trecuse o marcase probabil pe viaţă. In această tristă împrejurare a încercat mama să îşi pună capăt zilelor.

Ajuns la Azil îl găsi pe Bruno la căpătâiul femeii aparent neînsufleţită care zăcea pe un pat metalic din infirmerie. Când îl văzu pe doctor bărbosul îi adresase mai multe cuvinte decât pronunţase în timpul lungilor şedinţe de psihanaliză : *« Doctore, vă rog ! Faceţi ceva pentru ea ! Singurul vinovat sunt eu ! Drogurile mele au adus-o în starea asta ! Copilul are nevoie de ea ! Şi este atât de tânără ! Dumnezeule ! La ce m-au împins drogurile astea blestemate ! Că mă drogam eu, asta-i problema mea, dar ea ? ! Ea nu-i vinovată cu nimic sărmana, ea care a suferit atât! Doctore, vă implor să mă ajutaţi! Jur să nu mai ating drogul dacă ea scapă cu viaţă… Vă implor…»*

Şocul acela a fost remediul cel mai eficace pentru Bruno. Sentimentul de responsabilitate a funcţionat mai bine ca orice alt tratament pentru a-l readuce într-o societate care, în ciuda inperfecţiunilor ei, este considerată ca normală. După ce o veghease pe albaneză zi şi noapte, până ce o văzu repusă pe picioare, Bruno acceptă programul de reintegrare pe care îl refuzase până atunci cu încăpăţânare.

Yann reuşise cu abilitate să transforme cele câteva şedinţe de psihanaliză care au urmat în dialoguri amicale între doi bărbaţi care

încercau să se cunoască mai bine. De atunci a început să se închege prietenia care îl leagă de Bruno care acum zace imobil într-o sală de reanimare a spitalului.

*

Il poţi recunoaşte cu greu. Barba roşie a dispărut pentru a face loc bisturiului care a lăsat urme profunde, ascunse sub pansamentele care îi acoperă fruntea şi jumătate de obraz. Partea inferioară a corpului este transformată într-o ciudată jumătate de mumie albă.

Picături transparente se scurg cu o lentoare ritmică din săculeţul de perfuzie în braţul de culoarea șofranului, imobilizat pe carşaful alb. Pe ecranul monitorului se înregistrează conştiincios curbe în zig-zag şi minuscule cifre fluorescente.

Liniştea este tulburată doar de discretele semnale emise, din când în când, de monitor.

Doi bărbaţi în alb intră cu paşi de vată.

Ei vorbesc cu voci scăzute :

- Se pare că totul merge bine. ECG-ul este mai normal decât se putea aştepta, pulsul a evoluat bine, respiraţia este regulată, şopteşte cel mai înalt şi chel care poartă ochelari. A pierdut mult sânge, dar eu cred că este în afara pericolului. Va trebui însă mult timp pentru ca multiplele fracturi de la picioare şi rana profundă de la cap să se vindece.

- Şi pe ea, în ce stare aţi găsit-o ieri seară ? întreabă nerăbdător bărbatul mai tânăr.

- Pentru dânsa n-am mai putut face nimic, Yann. Nu avea fracturi deschise dar a fost strangulată cu colanţii. Nu mai avea puls când au ajuns la urgenţe. Era atât de fragilă… Erau amândoi pacienţii tăi ? De la Spital ? De la Azil ?

- De la amândouă. Au suferit mult, le-a trebuit ceva timp până să

poată ieşi la suprafaţă. De fapt ei îmi erau mai mult decât pacienţi, îmi deveniseră prieteni. Mai ales el… Reîncepuse să muncească… Şi ea… Ea a lăsat o fetiţă traumatizată într-o casă de copii … Abia a împlinit şapte ani şi merge spre bine… Dar vezi tu, insecuritatea ne pândeşte pe toţi…

- E adevărat, dar cei proveniţi din mediul străzii, unde se reglează atâtea afaceri tenebroase, sunt mai ameninţaţi ca restul oamenilor.

- Se pare că a fost un martor la locul crimei ?

- Da, am înţeles că a fost un martor avertizat de un câine. Persoana asta a telefonat la Salvare şi chiar acum se găseşte la Poliţie pentru depoziţii. De altfel, când pacientul nostru se va trezi din anestezie, Poliţia Judiciară va fi aici pentru a-l interoga. Detest procedura asta cu toate că este necesară.

- Mi-e teamă pentru el, pentru psihicul lui fragil. Ţi-am spus câteva cuvinte despre ce a avut de pătimit şi nu ştiu cum va suporta dispariţia ei…

Cei doi bărbaţi se opresc în faţa aparatului de perfuzie. Schimbă câteva cuvinte apoi medicul mai în etate modifică cu prudenţă ritmul picăturilor transparente şi notează ceva în fişa pacientului, după care cheamă prin sonerie infirmiera.

- O să îl las sub supravegherea permanentă a infirmierei; ea o să mă anunţe când se va trezi iar eu o să te chem ca să fii primul care va vorbi cu suferindul. Il cunoşti şi eşti cel mai bine plasat pentru a-i anunţa decesul prietenei lui. Am văzut o femeie care aştepta la uşa reanimării şi părea foarte afectată de soarta lor. Ştii cumva cine poate fi ? Din familie ?

- Nu, din păcate Bruno nu are altă familie în afara pacientei pentru care nu aţi putut face nimic. In schimb erau amândoi apropiaţi de Antonia, supraveghetoarea de la Azil. Te rog să o laşi să intre să îl vadă, are o muncă foarte dificilă şi nu prea are timp de pierdut.

- O să poată rămâne lângă infirmieră cât va dori pentrucă ar fi foarte bine ca la trezire privirea lui Bruno să întâlnească un chip cunoscut. Totuşi, pentru a preveni un şoc, te rog să o avertizezi să nu îi vorbească despre decesul prietenei lui.

Două femei în alb veghează.

Antonia, care a îmbrăcat un halat de spital, este aşezată şi scrutează fără încetare fragmentul chipului imobil şi palid care nu este ascuns de pansamente. Cel pe care îl vede îi pare un necunoscut. De fapt nu îi cunoscuse trăsăturile care îi fuseseră întotdeauna ascunse de abundenta barbă roşie. Antonia este din ce în ce mai fascinată descoperind gura de un roşu ireal contrastând cu paloarea chipului şi cu albul spitalului. Mai este şi bărbia asta ca şi sculptată în piatră… Cu o tresărire se trezeşte spunându-şi: *« Gura şi bărbia lui laşar…Oare visez ? Nu, cu adevărat se aseamănă atât de mult cu gura şi bărbia lui… Sunt ani de zile de când îl cunosc pe Bruno şi nu am remarcat această asemănare… »*

Gândurile îi zboară din nou spre cel pe care l-a lăsat pradă nopţii întunecoase cu aproape zece ani în urmă. Este conştientă că ea şi Elmira au scăpat dintr-un infern dar nu ştie dacă vor avea capacitatea să mai fie vreodată cu adevărat fericite. A reuşit să-şi planteze rădăcinile unei fericiri fragile în nefericirea altora cum este Bruno şi cum fusese cea plecată pentru totdeauna şi fetiţa ei… Să încerci mereu şi să reuşeşti uneori să uşurezi nefericirea altora, este şi asta o formă de fericire… O formă ignorată de cea mai mare parte a oamenilor şi practicată de foarte puţini dintre ei. Fericirea de a aduce altuia o rază de speranţă ! In afară de Elmira, această formă de dăruire devenise singura bucurie a vieţii ei.

Antoniei i se pare că întrezăreşte o umbră care pluteşte ca o pată albă în jurul suferindului.

Nu este altcineva decât infirmiera care rosteşte în şoaptă :

- Priviţi, a început să îşi mişte degetele de la mâna stângă. Şi-apoi, orientând spre ochii bolnavului fascicolul de lumină a unei mici lanterne : A început să şi clipească. E bine ! E foarte bine !

Antonia se smulge din visare şi se apropie de căpătâiul patului, se apleacă spre Bruno şi i se adresează cu blândeţe :

- Bruno ! Bruno, suntem cu tine. O întrebare nechemat îi vine în minte *: « Ce o să-i spun oare dacă mă va întreba despre ea… Yann m-a rugat să amân cât voi putea trista veste… »* Teama de răspunsul care va trebui să-l dea la o astfel de întrebare îi opreşte degetele care porniseră în căutarea mânii de culoarea șofranului, înţepenită pe cerşaf.

- Iată că mişcă şi buzele, spune cu satisfacţie infirmiera.

In liniştea camerei de spital, cuvintele bolnavului răsună cu o vigoare neaşteptată :

- Léa ! Unde este Léa ?

Odată şocul acestor prime cuvinte rostite de Bruno trecut, degetele Antoniei reuşesc să găsească şi să mângâie cu blândeţe mâna lui rece şi imobilă.

- Fii liniştit, suntem aici, cu tine. Totul este bine… îngână ea un răspuns nu tocmai convingător.

Bruno, vizibil perturbat, o întrerupe cu o voce rugoasă:

- Léa ! Léa ! Unde este Léa ?

Antonia nu găseşte în ea forţa de a mai răspunde ceva. Nu ştie nici să disimuleze, nici să mintă. Tace şi continuă să mângâie în neştire mâna inertă când de-odată degetele, până atunci rigide, se crispează şi strâng ca o menghină.

Bruno a deschis ochii şi caută privirea Antoniei care îl evită.

Un urlet ca de animal iese din pieptul suferindului. Un urlet asemănător cu cel pe care îl scosese Antonia cu ani în urmă, atunci în noaptea de smoală.

Cu rapiditate, fără ca măcar cele două femei să sesizeze, Bruno

îşi smulge perfuzia şi pansamentul de la cap. Gura, până adineaori atât de roşie, a căpătat culoarea cadaverică a chipului şi mâinilor lui. Rana profundă care s-a ivit de sub pansament rânjeşte impudic prin sutura care are înfăţişarea unei broderii stângace. Mumia albă de la partea inferioară a corpului tresare în spasme necontrolate. Picioarele imobilizate se chinuie să pornească în căutarea celei care nu răspunde chemării lui. Nu mai poate răspunde…

Murmurată, chemarea se pierde în abisul celui care devine din nou imobil :

- Léa… Léa… Léa…

Cei doi medici chemaţi de urgenţă de infirmieră îşi vorbesc din priviri şi hotărăsc cu rapiditate ce-i de făcut. După ce examinează rana şi pansamentele sunt refăcute ei schimbă câteva cuvinte :

- Să-i administrăm o doză mai mare de calmant, sugerează Yann colegului său.

- Bine înţeles dar voi adăuga şi Flecaïnă, mi-e teamă să nu-l lase inima din cauza şocului emoţional. Sunt îngrijorat de reacţiile care vor urma şi inima trebuie să reziste.

Fluxul picăturilor care alimentează din nou braţul imobil este mai rapid iar culoarea lor a devenit galben-violet.

Este trecut de amiază dar Bruno nu vrea, sau nu poate să deschidă ochii.

Pare a fi scufundat în starea dată de calmante. Işi simte corpul ca şi pietrificat într-o imobilitate totală din care nu vrea să se smulgă. Din când în când picioarele încearcă inutil să se mişte. Incercarea asta îi provoacă o durere vie care îi străbate spatele într-un interminabil dute-vino.

Tensiunea pleoapelor, care se forţează să rămână închise, este greu de suportat. Respiraţia pe care şi-o înăbuşă ca să nu fie auzită de

nimeni, îi zgârie nasul şi gâtul încărcate cu o substanţă vâscoasă. O senzaţie de vomă urcă din profundul viscerelor până în gât de unde bule cu gust leşios se sparg de cerul gurii amplificând senzaţia de uscat şi amar.

*

Starea asta greu suportabilă este întreruptă de momente încântătoare care par a-l scălda în valuri feerice. In timpul scurt al acestor momente viziunile sale sunt clare, luminoase şi pline de sens. Insă această stare de bine diminuiază precum luna nouă se transformă noapte de noapte în lună plină. Pe măsură ce luna creşte, ea se îneacă într-o întunecime tulbure. Bruno cunoaşte această senzaţie de angoasă şi obscuritate, pe care Yann o caracterizase ca o reîntoarcere a spiritului la conştiinţă. Este la fel cu senzaţia creată de drog pe care întotdeauna o comparase cu o eclipsă de lună, aşa cum i-o descrisese şi lui Yann.

El resimte aceleaşi senzaţii şi acum : la început o dulce reverie care ia o dimensiune incontrolabilă pentru a se transforma în tortură care amplifică la infinit suferinţele corpului. Ar dori să se elibereze prin ţipete de durerile care îl devorează şi totuşi, împotriva dorinţei lui, revine la înşelătoarea visarea, la luna cea nouă...

I se pare că pluteşte pe un nor fermecat precum covorul din poveste. Fluieră încetişor fără nici o grijă, ca o ciocârlie, şi culege stele suspendate de bolta înstelată. Simte că Léa este pe undeva, aproape de el, şi că îl priveşte cu ochi mari, de copil încântat. *« Un buchet pentru tine, dragă…"* îi spune el. Aude răspunsul ei presărat cu mici greşeli pe care el le adoră. *"Buchet de stele ! Cine a mai văzut aşa ceva ? Tu minţi… Nu, n-am vrut spun asta… Tu inventezi, Bruno. Florile astea sunt la fel cu cele care înfloreau în grădina noastră şi se numesc…*

verdhës[1] » El o tachinează râzând : « *Spune în franceză : "Soucis." Au culoarea gălbenuşului ori a spicului de grâu de un blond prea blond… »* Când pronunţă în visarea lui – *« blond prea blond »* - o noapte a trecut deja, luna a crescut şi întunecimile încep să o devoreze. Expresia asta o evocă pe cealaltă femeie, cea care nu urcase cu el în barca viselor şi care îi transformase viaţa în infern. Incearcă să arunce pe pământ numele femeii care îl perturbase atât de mult şi se adresează din nou celei care este lângă el, pe norul care pluteşte : *« Léa, luna a devenit mai mare, o să te urc pe ea ca să te legăn ca într-un balansoar… » « Bruno, nu mai sunt copil… »* îi răspunde femeia a cărei voce se degradează înghiţită de o limbă pe care Bruno nu o cunoaşte. Dar el ştie, ştie chiar în această stare de visare ce vor să spună cuvintele ei. Şi mai ales ştie cât o doare cuvântul *« copil ».*

Bruno îmbrăţişează umerii fragili, mângâie şuviţele părului lung şi negru cu reflexe albastre. Soarbe lacrimile amare şi fierbinţi care şiroiesc pe obrazul femeii. Impleteşte o cunună de flori galbene pe care i-o prinde în păr. *« Iţi şade atât de bine! Hai, nu mai plânge, o imploră el. Totul se va aranja. »*

Dar iată că încă o noapte a trecut şi opacitatea a acoperit aproape complet luna.

Femeia de lângă el începe să cânte un fel de melopee :

«Nuk mund ta harroj dot,
është e kotë të gënjej,
dhembja është gjithmonë atjee atje
do të rrijë, në stomak,

---

[1] Verdhës (în limba albaneză) : calendula (denumire populară : gălbenele în limba română și soucis în limba franceză).

pa e mbushur dot kurrë …. »[1]

Bruno nu înţelege albaneza. El resimte numai tristeţea care este aceiaşi în toate limbile. Léa îşi scutură pletele ca într-un ritual. Petale şi cioburi de stele cad pe pământ împreună cu boabe de lacrimi.

Au mai zburat o noapte, sau două, sau trei… Obscuritatea a devenit totală.

Norul pe care pluteau s-a transformat în lacrimi grele care au format în pământ o groapă neagră în care foiesc şerpi şi salamandre veninoase.

Plânsete de copil…

In depărtare lătrături de câine...

Strigă după ajutor dar din buzele încleştate nu iese nici un sunet.

Intr-un târziu răsună doar un strigăt de moarte : Léa !

*

- A vorbit ! Şi-a revenit ! exclamă Yann care a rămas lângă infirmieră de o bună bucată de vreme.

Yann îl bate uşor cu palma pe obrazul sănătos şi îl ciupeşte de nas spunându-i :

- Bruno nu adormi ! Nu mai dormi ! Hai, deschide ochii ! Sunt eu, Yann.

Bruno deschide în sfârşit ochiul neacoperit de pansament. Albul lui pare imens în jurul irisului devorat de pupilă. Privirea acelui ochi, care pare imens, caută cu insistenţă pe cea a lui Yann care găseşte curajul

[1] In limba albaneză. După traducerea în limba franceză făcută prin amabilitatea lui Vasil Qesari : Nu reuşesc să uit. In zadar încerc să mă mint. Durerea este acolo şi va rămâne acolo, în viscerele mele, pentru totdeauna fără a putea înlocui…

să o înfrunte. Nici un cuvânt nu iese din gura lui Bruno dar privirea lui spune mai mult ca orice cuvânt.

Yann se străduie să găsească cuvintele cele mai potrivite ca să îi spună adevărul. Ca şi hipnotizat de privirea ochiului alb el reuşeşte să îndruge doar :

- Da, ai înţeles… Léa a plecat pentru totdeauna.

De data asta Bruno nu mai urlă şi nu-şi mai smulge perfuzia. Işi lasă din nou pleoapele grele să preseze globii oculari. Şiroaie de lacrimi îşi caută cu discreţie drumul pentru a se ascunde sub pansamentul care îi strânge maxilarul.

După o tăcere lungă, Bruno spune cu claritate :

- Am auzit un lătrat de câine. Era Teo ?

« Ce se petrece oare în mintea lui ? » se întreabă Yann. *« Se poate oare spera că nu va avea dificultăţi ca să iasă din nou la suprafaţă ? Oare să permit interogatoriul ? Dar, cu sau fără asentimentul meu, poliţiştii nu vor întârzia să îşi facă datoria. Şi desigur au dreptate. Trebuie găsită cât mai repede urma răufăcătorilor ».*

Yann îşi consultă ceasul. Mai sunt numai zece minute până la începerea spectacolului de la opera din Lyon… Uitase de toate, chiar şi de Yolanda. Ar fi trebuit măcar să telefoneze ca să se scuze dar evenimentele zilei l-au tulburat peste măsură. Va merge pe jos până acasă ca să ia puţin aer. Şi-apoi, biroul Poliţiei este în drum şi poate va putea să afle mai multe despre anchetă de la agentul de serviciu.

Yann nu poate să presupună că de fapt va afla mai multe de la…

PING-PONG.

In drum spre casă, Yann nu încetează să se gândească la Bruno, devenit din pacient prietenul său lovit de repetate nenorociri. Azi îl cunoaşte bine şi ştie că doar o multitudine de evenimente nefericite din viaţa lui îl adususeră printre marginalii excluşi de societate. Câte eforturi pentru a scoate la lumină o parte din ceeace fusese Bruno odinioară ! Au trebuit ani pentru a-i mobiliza inteligenţa, a-i reîmprospăta memoria şi cunoştinţele şi mai ales a-l ajuta să renunţe la droguri. Ce şansă a avut să beneficieze de ajutorul Antoniei şi al acelei femei fragile, albaneza… *« Dar cine a fost cel care a ajutat şi cel care a fost ajutat dintre ei doi ? »* se întreabă specialistul din el. Omul care se găseşte în profunzimile lui răspunde cu simplicitate : *« S-au ajutat reciproc. Sentimentul care s-a născut între ei i-a ajutat pe amândoi să facă faţă ostilităţii de care erau înconjuraţi. Cu atât mai teribilă este nenorocirea de acum care riscă să-l facă să-şi piardă din nou reperele. Dar cum se explică oare prietenia dintre Bruno, o persoană educată şi sensibilă, cu tipul ăsta dubios, cu Ping-Pong, despre care agentul de poliţie îi spusese că abia ieşise de la interogatoriu ? Avea oare acest personaj ciudat vreun amestec în crima oribilă ? »*

De când Yann practică profesia de medic psihiatru a avut ocazia să cunoască tot felul de tipi dubioşi sau bizari însă printre cei mai ciudaţi este fără îndoială acest bărbat căruia nu puteai să-i dai nici o vârstă, amestec de veselie şi tristeţe, de comic şi tragic, laudă de sine şi sobrietate, minciună şi adevăr. Nechemată îi vine în minte imaginea

acestui aşa zis Ping-Pong purtând veşnica lui cămaşă în carouri multicolore decorată cu un ridicol papion violet. Işi dă seama că de fapt nu îl cunoaşte cu toate că l-a văzut de câteva ori fie ca bolnav psihic care revendica spitalizarea fie ca persoană fără domiciliu care bătea la poarta Azilului. Se spunea că tipul ăsta frecventa cele mai felurite medii de la restaurantele şic la supa populară oferită de Biserică.

Porecla de *« Ping-Pong »* sau de *« Pong-Ping »* era utilizată de toţi cei care îl cunoşteau. Tipul schimba fără încetare Spitalul cu Azilul spunându-şi el însuşi *« Ping »* atunci când se găsea printre cei ce băteau la poarta Azilului şi *« Pong »* atunci când intra în cabinetul de consultaţie cu o figură atât de rătăcită încât părea cu adevărat nebun, înşelând sau stârnind milă medicului. Nimeni nu cunoştea numele sau de profesia lui dacă va fi avut vreodată vreo unele. Ping-Pong avea nenumăraţi *« amici »* cum îi denumea el, făcând cu ochiul, pe cei care îi căutau tovărăşia şi care erau de cele mai diverse provenienţe în funcţie de mediul pe care îl frecventa. Gură-bogată, amator de expediente mărunte sau de *« afaceri importante »* cum denumea el combinațiile nu tocmai curate care îi aduceau destui bani asigurându-i pentru oarecare imp o viaţă de huzur, Ping-Pong nu avusese multă vreme adevăraţi prieteni. De un timp se întovărăşise cu un câine, o corcitură care, după opinia stăpânului, avea un pedigriu foarte nobil. Ping-Pong nu înceta să repete că, graţie originii sale, acest câine era mai cinstit şi mai inteligent ca oamenii. Nimeni nu înţelegea de ce stăpânul îi dăduse acestui câine numele sobru de Teo şi nici la ce servea animalul unui om care nu avea nici un rost şi nici un acoperiş deasupra capului. Dar cine îi cunoştea trebuia să admită că între cei doi vagabonzi -om şi câine- se legase o înduioşătoare şi fără limite prietenie.

Era dificil când camelionismul lui Ping îl ducea la condiţia de Pong. Ce să facă el cu animalul care nu era admis la spital ? Odată, când a avut chef să intre în rolul de Pong, l-a căutat pe Bruno pe care îl

cunoscuse la Azil. Aflase că bărbosul locuia împreună cu albaneza în căsuţa de la intrarea în Spitalul de Neuropsihiatrie unde Yann ajutase să fie găzduite cândva şi Antonia cu fata ei. Bruno a acceptat să se ocupe atunci de câine dar lucrurile nu s-au oprit aici căci o adevărată prietenia a început să se lege între el şi Ping-Pong.

Un lătrat întrerupe gândurile lui Yann. Il recunoaşte deîndată pe Teo care se iveşte de după un boschet de flori, se apropie prietenos şi dă din coadă la picioarele lui. Yann se apleacă şi mângâie câinele întrebându-l unde îi este stăpânul. Animalul pare să fi înţeles întrebarea şi se reîntoarce în spatele tufei, lătrând încetişor. Un fluierat uşor se aude din aceiaşi direcţie, urmat de o şoaptă :

- Aici sunt, doctore. Apropiaţi-vă ! Vă aşteptam.

- Salut, Pong ! se adresează Yann, cu aparentă detaşare, omului care se arată cu discreţie. Ai intenţia să te internezi din nou, de asta mă cauţi ? Yann îl scrutează cu atenţie şi se întreabă din nou : *« N-o fi amestecat în crima oribilă de ieri noapte ? »*

Ping-Pong, care arată obosit şi trist, întrebă dintr-o singură suflare:

- Ia-ţi văzut doctore ? In ce stare se găsesc?

- Să văd pe cine? răspunde Yann, făcându-se că nu a înţeles întrebarea.

- Vă rog să lăsaţi disimulările, eu ştiu mai multe decât credeţi. Eu sunt cel care a chemat Salvarea şi a avertizat Poliţia care m-a reţinut pentru depoziţii.

Yann este uimit de mărturisirea spontană şi nu se poate împiedica să nu întrebe :

- Cum ? Erai prezent acolo ? Unde s-a întâmplat ?

- Spuneţi-mi mai întâi cum se simt ei, nu mă ţineţi pe jar ! Vă rog !

- Bruno este rănit la tâmplă, la maxilar şi are mai multe fracturi la

picioare dar este în afara pericolului. A pierdut mult sânge şi va fi imobilizat un timp însă mi-e teamă că moralul îi va pune probleme.

- Deci ea… ?

- Când Salvarea a juns la Spital, era prea târziu.

Yann nu a putut minţi deoarece îngrijorarea lui Ping-Pong i-a părut autentică.

Se lasă o lungă tăcere în care Yann gândeşte: *«Trebuie să fiu prudent, să îi spun minimum posibil înainte de a afla ce rol a jucat el în crima asta odioasă »* iar Ping-Pong gândeşte şi el la rândul lui: *«Trebuie să îi câştig încrederea ca să mă ajute în istoria asta. »*

- Să intrăm undeva ca să ne încălzim, propune în fine Yann.

- Locuiesc pentru moment într-un hotel din apropiere, să intrăm la mine dar cred că nu este bine să fim văzuţi împreună. O iau înainte şi vă rog să mă urmaţi !

-Văzuţi de cine ? întreabă Yann căruia îi displace ideea de a intra într-un hotel necunoscut unde este găzduit acest personaj dubios.

- Nu-i exclus să fiu urmărit de criminali. Teo m-a ajutat dar m-a şi trădat, toată lumea ştie că eu îi sunt stăpân.

- Dacă ai teamă că eşti urmărit, hotelul tău nu este locul cel mai bine ales.

- Este adevărat doctore. Cum de nu m-am gândit ?

- Să intrăm mai bine în cabinetul meu de la spital, la ora asta nu este nimeni pe acolo şi tu cunoşti bine locul.

- Aveţi dreptate, dacă este posibil ar fi bine să rămân acolo peste noapte căci, cum spuneaţi, hotelul nu-i un loc prea sigur pentru mine.

Deîndată ce intră în cabinet, Yann întreabă :

- Cum ţi-ar fi mai uşor să relatezi cele întâmplate ? Alungit pe canapea sau faţă în faţă ca doi bărbaţi ?

- Astăzi nu sunt deloc în dispoziţia de slab la minte, doctore. Nu pot să vă cer să discutăm ca între prieteni, ar fi prea mult, dar îmi place

propunerea dumneavoastră de a vorbi ca între bărbaţi. Vă asigur că, după ani şi ani, voi spune doar adevărul şi prefer să puteţi citi asta şi în ochii mei. Vă rog să mă ajutaţi să fac acest efort, asta ţine de competenţele dumneavoastră de medic… Incep prin a vă spune că adevăratul meu nume este Robert-Balthazar de Montgolfier şi după cum el o indică, descind dintr-o familie bogată şi cunoscută.

- Asta explică de ce Teo are un pedigriu atât de nobil ?!

Se pare că gluma lui Yann nu a căzut tocmai bine şi primeşte pe loc răspunsul :

- Cu Teo este o altă poveste…

După o lungă tăcere în care Yann nu întreabă nimic ştiind prea bine că în asemenea împrejurări tensiunea psihologică îndeamnă spre confesiuni, Ping-Pong începe să-şi golească într-adevăr sacul:

- E o poveste personală foarte dureroasă. Atunci am fost lovit la fel de dur ca şi acum… Eram student la drept la Paris, sunt mai mult de zece ani de atunci… Nu-mi băteam prea mult capul cu studiile pentrucă ai mei aveau destul *« mălai »* pentru ca eu să nu fiu obligat să muncesc. Theo era prietenul meu şi ca toţi tinerii care nu prea gândesc şi cărora nu le lipseşte nimic, am început să *« fumăm »*… Ceasul rău a făcut să cădem peste criminalul cu nume de miere şi banda lui care ne vindeau substanţe… şi cereau din ce în ce mai mult. Intr-o seară Theo nu a avut destui bani şi atunci… Eu eram în transă şi am asistat neputincios la infamia lor. L-au bătut pe Theo până a rămas la pământ, nemişcat, într-o baltă de sânge… După aceea Poliţia m-a scuturat puţin dar nu m-au găsit vinovat decât pentrucă mă drogam… De atunci sunt în căutarea criminalului cu nume dulce…

Vorbirea lui Ping-Pong se opreşte brusc pentru a face loc unei întrebări pe care o pune pe un ton casant, ca un scrâşnet de ferăstrău :

- Nu sunteţi interesat de această poveste veche, aşa-i ? Vreţi să aflaţi repede cum s-a înâmplat cu Bruno şi cu albaneza, nu-i aşa ?

Numai că trebuie să ştiţi că între cele două crime, cu toate că s-au petrecut la un mare interval de peste zece ani, este o legătură. Şi între cele două crime s-a petrecut cea mai abjectă infamie: violul fetiţei… Biata mamă, poate mai bine că s-a dus, era marcată pe viaţă.

Discursul casant se transformă treptat într-un murmur, apoi, linişte.

Psihiatrul din Yann nu este insensibil atunci când este vorba de un personaj atât de complex cum începe să i se pară acest Ping-Pong, căruia i se adresează chemându-l pe adevăratul lui nume :

- Te rog să continui, Robert, poate vorbind te vei uşura.

Ping-Pong ripostează deîndată, pe ton arţăgos:

- Doctore, ne-am înţeles că nu facem psihanaliză !

Dar dintr-o dată vocea lui imperativă şi rugoasă devine o lamentare greu de desluşit:

- Spuneţi-mi Robert! Vă rog să continuaţi să mă chemaţi pe numele meu. Nimeni nu mi-a mai spus Robert de un veac… Theo a fost ultimul care mi-a spus pe nume în noaptea acelei crime oribile. El m-a stigat de câteva ori, din ce în ce mai slab: Robert ! Robert ! Robert… Iar eu, bun de nimic ce sunt…

- Nu te mai lamenta atâta, Robert ! A trecut atâta timp de atunci… Cât timp o să te mai învinovăţeşti ? Crezi că pot vorbi ca între bărbaţi cu un plângăcios ? Dacă nu ai forţa să-mi spui ce este de spus, las-o baltă !

- O să vă spun tot, tot ce ştiu. Important este să mă credeţi şi să mă ajutaţi… Deci, atunci, demult, cu ani în urmă l-au bătut pe Theo până l-au lăsat mort. Iar acum am ajuns prea târziu. De ce n-oi fi anunţat Poliţia că banda opera iarăşi în zonă ? Visam să le vin de hac de unul singur… Sunt predestinat să fiu mereu vinovat…

Se vede bine că lui Robert nu îi este uşor să continue, că amintirile şi vinovăţia de care se acuză îl copleşesc.

Yann înţelege prea bine şi spune pe un ton amical :

- Mă duc să caut două cafele calde la automatul de pe hol. Cred că avem amândoi nevoie.

Robert nu răspunde şi nu schiţează nici un gest, dar când Yann revine cu două pahare de cafea fumegândă, două fotografii uzate aşteaptă sub lampa de pe birou.

- Priviţi-l pe prietenul meu, doctore! Ce cap bun avea, ce blând, cald şi în acelaşi timp ager era ! Nu vi se pare că privirea câinelui meu are ceva comun cu el ? De asta l-am cules de pe stradă şi i-am pus numele de Teo. Ceva din privirea lui îmi aminteşte de celălalt Theo… Şi-apoi, cum se întâmplă ades ca animalele să fie mai bune ca oamenii, mi-am zis că nu este nici un scrilegiu…

Un adolescent cu părul blond tuns în *« perie »* priveşte tandru şi maliţios din prima fotografie. Fără să vrea Yann caută ochii câinelui ca şi pietrificat lângă piciorul stăpânului său. *« Oare Robert mi-a sugerat ideea că privirea animalului seamănă cu cea a prietenului pierdut sau cu adevărat tandreţea care se degajă din cele două priviri este aceiaşi ? Cine poate şti dacă reîncarnările… »*

Yann alungă acest gând influenţat desigur de ultimile lui lecturi şi priveşte a doua fotografie. Un bărbat şi o femeie îşi alătură capetele deasupra unui băieţel de vreo cinci ani, urcat pe o piatră într-o grădină înflorită. Copilul are un zâmbet cam crispat dar nimic din trăsăturile lui nu îl duce pe doctor cu gândul la Robert cel de acum.

- Eu cu părinţii mei doctore, ei care vegheau mereu asupra mea. Este singura fotografie, singura amintire care mi-a rămas de la ei. Munceau mult şi le simţeam lipsa. Gândeam că nu mă iubesc destul. Suferinţă de copil răzgâiat ! I-am cunoscut atât de puţin … Au murit într-un accident de avion în aceiaşi noapte în care Theo era asasinat. Iar eu… Eu am rămas un timp sub *« protecţia »* criminalilor care m-au uşurat repede de tot ce adunaseră în viaţă părinţii mei. Poliţia m-a găsit într-o noapte mai mult mort decât viu : drogat, bătut, abandonat…

Incepând de atunci am deveni întâi Pong la Spitalul de nebuni şi apoi Ping, cu mâna întinsă la Azil. De mult am uitat ce înseamnă adevărul și ruşinea… Insuşirile astea aparţin celor care trăiesc confortabil şi mai cu seamă ale celor care nu sunt indiferenţi semenilor lor. De la prima ieşire din spital am pornit-o în căutarea caïdului[1], şeful bandei de criminali, dar l-am revăzut abia în noaptea trecută când a luat-o la fugă cu alţi doi atunci când Teo a dat alerta. Aveam nişte semne că banda opera în zonă dar nu i-am văzut până în această noapte cu toate că frecventez locurile cele mai rău famate.

- Ce spui ?? L-ai recunoscut în noaptea asta pe criminal ? Şi ai spus, ai declarat tot ce ştiai la Poliţie ? întreabă Yann, nerăbdător.

- Am spus tot, tot ce ştiam. După descrierea făcută de albaneză se pare că tot el, capul criminalilor, a fost autorul infamiei suferite de fetiţă.

- Vrei să spui că acelaşi caïd a fost şi violatorul fetiţei?

- Sunt aproape sigur. Sunt prea multe detalii care se aseamănă şi cu toate că a trecut ceva timp, fărădelegile s-ar putea reconstitui.

- Detalii ? Despre ce detalii vorbeşti?

- In primul rând este locul : ambele crime, deşi comise la interval de câţiva ani, s-au comis în aceiaşi abandonată uzină de produse chimice. Apoi colanţii cu care a fost strangulată albaneza… Pentru a înăbuşi ţipetele fetiţei şi ea a fost ştrangulată cu colanţii numai că micuţa a supravieţuit şi va purta stigmatul crimei toată viaţa, sărăcuţa de ea. Cea mai odioasă crimă este aceea care atinge un copil. Chiar şi eu, o canalie mizerabilă, susţin sus şi tare asta…

Relatarea lui Robert se pierde într-o bâlbâială. Se poate înţelege

---

[1] Caïd : cuvânt (fără un echivalent adecvat în limba română) folosit în limba franceză familiară pentru a desemna șeful (cu mare ascendent) al unei bande de răufăcători.

cât este de tulburat de aceste mărturisiri făcute la Poliţie şi reluate în faţa doctorului.

- Bea-ţi cafeaua că s-a răcit aproape de tot! Ia şi un biscuit, este tot ce am găsit la automat, insistă Yann întizându-i un biscuit şi câinelui.

- Daţi-i câinelui, în primul rând lui, nu mai ştiu de când nu a mâncat… Nu uitaţi că Bruno mai este în viaţă doar datorită avertismentului dat de Teo şi că m-a aşteptat aproape toată ziua scheunând în faţa postului de Poliţie. Eu nu pot înghiţi nimic. Totuşi v-aş ruga să-mi daţi un calmant înainte de a pleca, poate o să dorm puţin. Am nevoie de forţă ca să pot mirosi urmele ticăloşilor. Şi trebuie să susţin şi moralul lui Bruno, bietul de el este încă şi mai încercat decât mine de netrebnica asta de viaţă.

- Dar cum se face că ai devenit atât de bun prieten cu Bruno ? parcă spuneai că nu ai încredere în oameni ?

- Cum aş putea să mai am, doctore? Cum aş putea să mai am încredere? Oare nu *« ajutaţi »* de unii care poartă numele de oameni am fost marginalizaţi atât Bruno cât şi eu? Şi nu acelaşi tip de specimene i-a lichidat pe Theo, pe albaneză şi pe câţi alţii probabil ? Şi nu tot ei violează copii? Mă întreb dacă sunteţi la curent cu tot ce i-au făcut lui Bruno această specie de pretinşi oameni sau nu v-o fi spus mare lucru, obsedat cum este de discreţie. La naiba cu atâta discreţie! Am făcut cercetările mele şi am aflat câte ceva despre cum şi cât a fost Bruno de hărţuit.

- Hărţuit? In ce fel? întreabă Yann care gândea că ştie totul despre Bruno. El nu mi-a vorbit niciodată de vreo hărţuire şi s-a destăinuit de atâtea ori atât medicului cât şi prietenului care i-am devenit.

- Tot ? El n-a spus tot nimănui căci nu şi-a pierdut orgoliul deşi mă întreb dacă este numai orgoliu sau a intrevenit şi amnezia… Eu am aflat câte ceva… Ştiţi prea bine că m-am ocupat şi de afaceri nu prea

curate ca să nu le spun de-a dreptul suspecte… Eram în cazinoul de la Nisa, la maşinile de bani, când am avut prilejul să îl cunosc pe fostul şef al lui Bruno cu care până atunci colaborasem prin intermediari şi câştigasem ceva bănişori… Bruno a lucrat într-un important laborator de medicamente cu acest tip care i-a suflat nevasta, o blondă superbă ! Dar nu s-a mulţumit cu asta şi a continuat să îl hărţuiască pe Bruno până l-a băgat în balamuc, scuzaţi, vreau să spun în Spitalul neuropsihiatric. Şi acest tip este liber, bogat şi fericit cu toate că-i un delicvent odios. Inţelegeţi de ce prefer compania lumii interlope şi nu am încercat să mă întorc la lumea *« selectă »*…

- Mai ştii ceva detalii despre ce i-a făcut lui Bruno tipul pe care l-ai cunoscut la Nisa şi despre care spuneai că i-a fost şef ? Trebuie să ştiu cât mai multe ca să îl pot ajuta pe prietenul nostru să iasă din nou la suprafaţă.

- N-am reuşit să aflu prea multe nici de la Bruno, nici de la prietenii mei de la Nisa. Nu aştept să mă rugaţi, am aceiaşi dorinţă ca şi dumneavoastră ca prietenul nostru să se reastabilească dar ceeace ştiu este plin de lacune şi probabil de inexactităţi. Cea mai sigură sursă a adevărului rămâne Bruno.

- Ai dreptate. Acum cred că eşti obosit şi trebuie să dormi. Iată, îţi dau un calmant uşor. Hai, înghite-l ! Voi pune deşteptătorul să mă trezească mâine mai de dimineaţă şi o să viu să iau cafeaua cu tine. Trebuie să ne sfătuim şi să luăm împreună o decizie despre cum să faci ca să nu te expui prea mult, să nu te găseşti cumva singur în preajma acestui caïd cu nume de…

MIEL[1].

- Hai, mânâncă Robert ! insistă Yann a doua zi dimineaţă. Umple cu cafea fierbinte, adusă într-un imens thermos roz, două ceşti din *« recuzita »* lui la cabinetul din spital. Aranjează pe o farfurie din plastic cele câteva brioşe cumpărate la brutăria din faţa spitalului şi scoate din frigider un rest de unt, dulceaţă şi miere.

- Să îl hrănim întâi pe Teo şi apoi trebuie să îl scot afară. E adevărat că este de rasă nobilă, dar totuşi e doar câine şi a rămas închis cu mine toată noaptea. Desigur are nevoie de un copac… Se pare că îi plac mult tartinele cu unt şi miere, priviţi-l cum înfulecă !

- Deîndată ce ne bem cafeaua o să ieşim la o mică plimbare în parc. E frumos şi răcoarea dimineţii ne va face bine la toţi trei. Te simţi bine ?

- Am dormit mai bine decât mă aşteptam. Calmantul şi-a făcut efectul, desigur că şi oboseala. Dar, aş minţi spunând că mă simt bine. Sunt dezorientat şi mai ales îngrijorat. Am dat la Poliţie semnalmentele caïdului şi am spus tot ce ştiam dar mi-e teamă că o să le scape. Este mai viclean decât o întreagă brigadă de la Poliţia de elită.

Yann nu a dormit prea bine. Ajuns acasă destul de târziu s-a gândit să telefoneze pentru a se scuza de a nu fi putut să ajungă la timp la concerul de la Lyon. Spectacolul era desigur terminat şi Yolanda era

[1] Miel (l. franceză): Miere de albine.

probabil la ea, gândise el. Şi desigur că ar fi putut înţelege că nu putuse să meargă din cauza întâmplării tragice care îl lovise pe prietenul său. Telefonul a sunat lung în timp ce inima bătea să-i spargă pieptul. După un timp, ce i s-a părut infinit, când mâna pornise deja gestul de a pune receptorul în furcă, i-a răspuns în fine o voce de bărbat : *« Alo !... Alo !... ».* Tresărise ca un copil prins cu o şotie şi toată noaptea îl torturase acel *« Alo !... Alo !... ».* In scurtele răgazuri de somn visase că vocea aparţinea lui Miel, criminalul evocat de Robert. Acum, urmărindu-l pe Robert doar cu o ureche şi reconstituind în minte vocea de la telefon are impresia că o cunoştea bine şi că aparţine… aparţine prietenului lui, Alex… Iritat de această revelaţie, întreabă pe un ton abrupt :

- De ce, de ce numele ăsta de Miel ? Este atât de dulce ca mierea ?

- De ce Miel ? Când îţi vorbeşte şi vrea să te amăgească, canalia asta este numai dulceaţă. Ar fi fost atât de bine să nu îmi fi vorbit niciodată ! Atunci când mi-a vorbit m-am simţit ca fermecat, voinţa mi s-a topit căpătând consistenţa şi parfumul mierii din flori de primăvară. Nu am realizat multă vreme cât era de înşelător şi pervers, eram foarte tânăr şi nu ştiam în ce lume trăiesc. Eram ca şi vrăjit de Miel şi de tot ce emana din el. Eram în stare să fac orice pentru el. In plus e frumos, bine făcut, capabil să întoarcă toate capetele după el. Este o încarnare a geniului diabolic, v-o spun ! Când l-au lichidat pe Theo, puţina luciditate care îmi rămăsese îmi şoptea să nu mă mai las subjugat de el, dar şoapta ei a fost prea neînsemnată faţă de puterea răului. Eram deja prizonier a celei mai abjecte capcane.

Robert se opreşte, ar vrea să scape de amintirile care nu încetează să îl frământe, dar Yann nu îl lasă :

- Spune-mi, spune-mi tot ce ştii despre acest individ !

- Contrar numelui său, Miel este cel mai crud şi mârşav individ pe care l-am întâlnit în viaţa mea destul de colorată. Am cunoscut destui

pungaşi, drogaţi, proxeneţi, alcoolici şi eu nu-s mai bun decât mulţi dintre ei. Dar am convingerea că totalitatea viciilor acestor ”excluşi” ai societăţii, cum suntem etichetaţi, nu reuşeşte să o egaleze pe cea a acestui caïd cu nume dulce.

- Şi l-ai recunoscut ieri seară ? L-ai identificat în fişierele Poliţiei ? îl întrerupe din nou Yann, nerăbdător.

- Cu siguranţă că e el ! Au trecut ani de-atunci, dar nu pot să mă înşel în privinţa lui. Cu toate că a fost primul care a şters-o din banda care se năpustise asupra albanezei şi a lui Bruno, i-am auzit şi recunoscut vocea şi cuvintele… Nu am uitat cuvintele lui: *«Motoarele salmandrelor ! Demaraţi ! »* Am recunoscut, cu tot lătratul lui Teo, expresia lui preferată care a rămas aceiaşi în pofida anilor. M-aţi întrebat dacă l-am recunoscut în fişierele de la Poliţie… Mi-au arătat câteva zeci de fotografii dar în nici una nu l-am putut identifica pe Miel. Este posibil ca Poliţia să mă cheme şi la confruntări, sper să îl recunosc măcar atunci printre răufăcători, sunt ani de zile de când aştept să îl văd în spatele gratiilor. Mi-e tare teamă însă că le va scăpa şi de data asta. Tocmai el, care dirijează cele mai tenebroase afaceri, tocmai el nu figurează în fişierele Poliţiei ! E o salamandră care alunecă fără să lase urme, dacă se poate spune astfel despre o reptilă veninoasă ca el…

- Ai recunoscut pe cineva în toate fotografiile ce ţi le-au arătat ? insistă Yann.

- In fotografiile ce le-am privit l-am identificat doar pe Coca, alt speciment din bandă pe care l-am cunoscut pe vremuri. El era furnizorul…

- Furnizorul?

- Da, furnizorul *« drăgălaşelor »* pulberi printre care cocaïna, de la care i se şi trage numele… Coca ăsta !… Nu am cunoscut pe nimeni altul, chiar printre cei mai înrăiţi vagabonzi, mai hrăpăreţ ca el. Capabil să îşi omoare şi mama pentru un pumn de bani ! Dar nu cred să aibă

nici mamă, nici Dumnezeu ! Când îl vezi eşti copleşit de milă, atât este de slăbănog şi nu poţi bănui ce se ascunde sub aparenţa lui fragilă. Este sigur că el, Coca, era cel de al doilea tip care a şters-o ieri seară de la locul crimei, urmat de încă unul pe care nu l-am văzut niciodată. Şi culmea este că acest tip, Coca, şi-a ales domiciliu fix chiar în oraşul nostru, după cum am aflat de curând.

Odată golit sacul, Robert, epuizat, se opreşte, dar Yann continuă să insiste :

- Şi apoi ? Ce s-a mai întâmplat ?

- Doctore, nu suntem nici la Poliţie, nici nu îmi faceţi o psihanaliză. Lăsaţi-mă să repir puţin. Nu am mai văzut o floare sau un copac de un secol, într-atât mă orbise răul din mine. Vă rog să ieşim în parc cum aţi sugerat adineaori, Teo se va putea uşura şi el. Apoi va trebui să găsesc pe cineva care să aibă grijă de câine un timp.

Este destul de devreme şi linişte deplină.

Soarele nu şi-a făcut încă apariţia de după munţi dar senzația unei frumoase zile de toamnă pluteşte deja în aer. Te-ai putea crede într-un oază de pace şi frumuseţe şi nu în grădina unui spital de neuropsihiatrie.

Cei doi bărbaţi se aşează pe o bancă sub un copac a cărui coroană are forma unei imense umbrele. Nu adie nici o boare de vânt totuşi, din când în când, frunze ruginii trec în zbor lin prin atmosfera pură.

Pentru un timp Yann şi Robert rămân fiecare doar cu propriile gânduri.

« Cum aş putea oare să acţionez? » se întreabă Robert. *« Dacă m-aş interna în spital, aş fi protejat, "salamandrele" nu m-ar putea descoperi… Dar… spitalizat nu aş avea cum să mă pun pe urmele lor… Bruno este imobilizat pentru vreme îndelungată şi desigur, traumatizat*

cum este, nu mă va putea ajuta în nici un fel. Nu îmi rămâne decât să colaborez din spital cu Poliţia. Dar ce noutăţi voi avea să le spun în plus faţă de ceeace le-am spus deja ? Din spital nu pot ieşi şi îi las lui Miel tot timpul ca să dispară din nou. E greu ca Poliţia să îi ia urma când este necunoscut fişierelor lor… Aşteaptă, Robert ! Eşti deştept, ce dracu ! Cu complicitatea doctorului vei putea ieşi seara din spital şi continua urmărirea. Dar o să accepte doctorul ?Afacerea nu-i tocmai curată şi el, contrar mie, este un om corect. Trebuie să încerc ! A nu se uita că Bruno este prieten şi cu el, cu doctorul ! »

Privirea lui Robert o caută pe cea a câinelui, părând a-i cere acordul.

Yann se gândeşte din nou la Yolanda.

Câteva imagini iluzorii, ca nişte valuri mângâietoare şi parfumate, îi bântuie fiinţa:

«… *părul lung asemănător cu o flacără, chipul alb uşor pârguit de soare, ochii de albastrul genţienelor… »* Valurile parfumate se transformă cu repeziciune în noduri amare care îi ard pieptul înainte de a-i invada gândirea… Supoziţiile încep să se precizeze : *« Dacă ieri seară la capătul firului era Alex, asta înseamnă că… Da, asta înseamnă că cel mai bun prieten mi-a "suflat" femeia de care sunt atât de îndrăgostit… »* gândeşte el cu mult curaj. Dar acest curaj se confruntă cu focul interior care îl mistuie de când a cunoscut-o pe Yolanda. Oare să îl copleşească impresia dezagreabilă pe care o avusese când l-a văzut ultima oară pe Alex ? Impresia asta îi fusese lăsată de privirea lunecoasă a fostului lui bun prieten, privire caracteristică trădătorilor… Iată că îl şi consideră pe Alex doar ca un *« fost »* …

Vocea lui Robert îl readuce la o realitate mai pământeană decât suferinţele de dragoste, suspiciunile şi gelozia.

- Doctore, trebuie să mă ajutaţi să găsesc urmele lui Miel, pentru

ca la rândul meu să pot ajuta Poliţia. In afară de aceea că nu-mi este străin chipul răufăcătorilor, cunosc mai bine ca oricine obiceiurile lor şi cotloanele pe care le frecventează.

- Cum pot eu să te ajut ? Ştii bine că sunt gata să fac tot ce pot pentru Bruno.

- Aţi spus, şi eu sunt întru totul de acord, că cel mai bine sunt protejat aici, în spital şi sper că mă veţi ajuta să mă internez aici pentru o ultimă oară. Dar din spital cum mă pot pune eu pe urmele lor ?

- Atunci, care-i soluţia ? întreabă laconic Yann.

- Numai dumneavoastră puteţi să mă ajutaţi să ies fără să fiu remarcat sau bănuit de cineva.

- Imi ceri un lucru interzis, Robert!

- Spitalul nu ar fi amestecat în această afacere. Puteţi să îmi pasaţi discret cheile de la cabinetul dumneavoastră care are şi o ieşire în stradă. Seara, deîndată ce medicamentele îşi fac efectul asupra bolnavilor pot să mă strecor nesimţit de nimeni. Cunosc obiceiurile casei şi o să declar la nevoie că am şterpelit cheile.

Yann rămâne pe gânduri.

-Ce este ? Vă gândiţi că nu puteţi avea încredere în excrocul care sunt…

-Eu… Eu agăţ de obicei cheile în spatele panoului maşinii de cafea…

Yann est conştient că a încălcat regulile dar în acelaşi timp este convins că trebuie să aibă încredere în Robert pentru a face ca ancheta să progreseze.

-Ce spui Teo, oare doctorul va deveni şarlatan sau noi vom deveni băieţi cinstiţi ? îl întreabă Robert, şăgalnic, pe câine.

-S-ar spune că Teo a înţeles aranjamentul, adaugă Yann.

-N-ar fi exclus, şi prietenul meu înţelegea repede.

-Doar nu-ţi imaginezi că… ?

-Că Teo ar fi reîncarnarea prietenului meu Theo? Mi-a trecut prin cap, vă mărturisesc…

-Ţie de asemenea ? Eu sunt adeseori bântuit de astfel de gânduri şi nu trebuie să mă mir cu lecturile pe care le citesc… Tu ştii, filozofia budistă propagă ideea care susţine că binele şi răul pe care le facem în viaţă se acumulează în noi, în zestrea noastră spirituală, în Karma[1] fiecăruia. După această teorie, Karma unui Miel sau a unui Coca ar părea complet compromise.

-Pentru ei cred că nici nu mai este vorba de Karma, probabil că pentru ei Samsara[2] rulează deja în sens invers. Cine poate fi reîncarnat în aceşti criminali ? Poate doar Răul Universal.

- Cu toate astea ei fac parte din societatea noastră umană, răspunde Yann uimit că acest tip, acest Ping-Pong pe care până mai adineaori îl considerase un vagabond, are cunoştinţe din filozofia budistă.

- Pot accepta multe, dar nu și că aș face parte din aceiaşi familie cu ei. Ştiţi ce gândeşte marginalul care sunt şi care a acumulat destul rău în Karma lui ? Gândeşte că societatea este prea îngăduitoare. Legile sunt prea blânde, un adevărat monument de laxism ! De altfel cum ar fi posibil ca unul şi acelaşi răufăcător să facă atâtea crime şi nici măcar să nu fie fişat la Poliţie ? Ştiţi oare că poliţiştii nu mai au curajul să pătrundă în cotloanele în care acţionează bandele de răufăcători care sunt adeseori mai acoperiţi de lege decât oamenii ordinii?

---

[1] Karma, conform filozofiei budiste este o lege care statuiază că orice act făcut de un om este consecinţă a altui act. Astfel, o acţiune imorală va da ca răspuns un rezultat analog, în viaţa actuală sau într-una viitoare.

[2] Samsara (curgere perpetuală) : cicluri de existenţă condiţionate de legea Karma. Susţine că toate vieţuitoarele, inclusiv Dumezeii, sunt angajaţi în acest ciclu neîntrerupt de naştere şi moarte.

- À propos de cotloane… Ce căutau Bruno şi prietena lui, acolo, în vechea uzină abandonată ? Credeam că au rupt-o definitiv cu lumea interlopă.

- Credeaţi… Sunteţi atât de tânăr şi, scuzaţi-mă, atât de naiv, doctore ! Cum puteţi crede că albaneza ar fi putut uita ce a suferit copilul ei ? Ea era tot timpul în căutarea lui Miel pe care ceasul rău i-l scosese în cale, cu ani în urmă, la Azil. Sunt convins că nimeni altcineva decât el, urmat de banda lui, au violat fetiţa sub ochii mamei. De atunci albaneza era dominată de gândul răzbunării. Dar ce putea oare să facă o femeie firavă şi fără nici un ajutor contra celei mai periculoase bande de traficanţi şi criminali? Bruno o susţinea cu toate forţele, dar nici el nu putea face mare lucru. Este clar că ei găsiseră urma lui Miel care îşi face apariţia doar din când în când în oraşul ăsta. Cu toată discreţia lui Bruno, ştiu că ei n-au încetat niciodată să îl caute pe acest criminal. Eu aveam acelaşi obiectiv. Deci ei pe urmele lui Miel, eu pe urmele lor. Ştiam că filarea aceasta era foarte periculoasă şi l-am sfătuit pe Bruno de mai multe ori să fie prudent şi să avertizeze Poliţia, dar el amâna mereu. De data asta şansa, dacă se poate vorbi de şansă, a fost Teo. Eram nervos că le pierdusem urma printre ruine când Theo, prietenul meu din cealaltă lume, m-a avertizat prin lătratul câinelui.

Discursul ăsta destul de lung este întrerupt de un urlet despre care nu îţi poţi da seama dacă este un ţipăt omenesc sau răcnetul unui animal înjunghiat. Teo ciuleşte urechile şi mârâie. Robert sare în picioare ca împins de un arc.

- Nu-ţi fie frică ! E ora. Filozofând am uitat în ce loc ne aflăm şi nici măcar nu am observat că soarele e destul de sus pe cer. Pacienţii mei… Mă cheamă obligaţiile zilnice.

Urletul este urmat de scurte strigăte ascuţite şi apoi de hohote de râs nemăsurat. O femeie în alb iese în grabă din clădirea spitalului. O

maşină ”Salvarea” demarează.

- Sărmanii! Îi uitasem… Uitasem că astăzi mă întorc şi eu printre ei, obligat să simulez nebunia. Dar ei nu sunt cea mai abjectă companie, spune Robert pe un ton de glumă.

Cei doi bărbaţi se îndepărtează cu paşi vioi pe alee. Doctorul mai are timp să îi spună lui Robert :

Să lăsăm câinele la portar şi apoi să-ţi faci formele de spitalizare. Josephine infirmiera de dimineaţă te cunoaşte şi o să-i spun că te-am consultat. Dar, ştii bine că locul tău nu este aici. Eu mă duc să-mi fac datoria.

*

De data asta Robert suportă greu ziua printre bolnavi. Abia aşteaptă noaptea pentru a recupera cheile şi a pleca în căutarea răufăcătorilor. Inainte de ora de culcare priveşte la televizor. Comunicatul pe care îl aude este scurt, fără prea multe comentarii :

«Incursiunea făcută azi de Poliţie la hotelul ”Splendid” s-a soldat prin moartea numitului ”Coca” presupus actor în crima care a avut loc ieri noapte în uzinele chimice abandonate. Alți doi membri ai bandei care este probabil la originea crimei, au reuşit să scape Poliţiei. Se presupune că unul dintre ei este chiar şeful reţelei de traficanţi de drog şi făptuitoare a numeroase agresiuni şi violuri în oraşul nostru. Despre persoana decedată în confruntarea cu Poliţia se ştie că în ultima vreme locuia în unul din cartierele oraşului nostru. Iată de ce mai mult de o sută de locuitori din cartierul ”Belleville”, în care este situată uzina abandonată, au ieşit în stradă ca să protesteze împotriva poliţistului care a ucis un om. »

Lui Robert nu-i vine să-şi creadă urechilor. Refuză să accepte că din nou Miel, caïdul, s-a evaporat. Il roade gândul că trebuie să iasă cât mai repede din spital şi să plece în căutarea lui, altfel riscă să devină cu

adevărat nebun precum nefericiţii din jurul lui.

Ultima parte a anunţului : *« Mai mult de o sută locuitori din cartierul "Belleville" în care este situată uzina abandonată, au ieşit în stradă ca să protesteze împotriva poliţistului care a ucis un om »,* imprimată în mintea lui, îl revoltă. Refuză să accepte cuvintele astea şi se întreabă : *« Este oare posibil ca populaţia să fie împotriva omului legii ? Este posibil să se protesteze împotriva poliţistului care nu şi-a făcut decât datoria ? Lumea asta-i întoarsă pe dos ! »* îşi spune el în gând pentru ca apoi să repete cu voce tare:

- Lumea asta-i întoarsă pe dos ! şi vocea lui se alătură zarvei celor consideraţi nebuni, care se agită înaite de culcare.

*

Yann ciuguleşte fără poftă din bunătăţile pregătite de Olea care se străduie să îi facă plăcere şi să nu îl inoportuneze în nici un fel. Ea simte că ceva îl tulbură peste măsură.

Gândurile lui Yanna i-au părăsit pe Yolanda şi pe Alex şi sunt pe urmele lui Robert care la ora asta este pe cale să se strecoare afară din spital. *« Oare mă simt vinovat ? Greşesc oare amestecându-mă cu drojdia societăţii ? Oare nu puteam găsi o altă soluţie ? »*

Deodată are impresia că a surprins numele *« Coca»* la televizorul pe care Olea l-a pus în surdină ca să nu îl deranjeze. Ia repede telecomanda şi ridică sonorul reuşind să audă clar : « *Alți doi membri ai bandei care este probabil la originea crimei, au reuşit să scape Poliţiei. Se presupune că unul dintre ei este chiar şeful reţelei de traficanţi de drog şi făptuitoare a numeroase agresiuni şi violuri în oraşul nostru. Despre persoana decedată în confruntarea cu Poliţia, se ştie că în ultima vreme locuia în unul din cartierele oraşului nostru. Iată de ce mai mult de o sută de locuitori din cartierul "Belleville", în care este situată uzina abandonată, au ieşit în stradă ca să protesteze împotriva*

poliţistului care a ucis un om. »

Imaginea fugară a unui tip blond, şters, slăbănog, mătură ecranul.

De ce atunci Yann gândeşte la nimeni altul decât la…

LEA ?

Intâmplarea veche îi revine în minte de parcă s-ar fi întâmplat ieri, iar nu în seara în care o dusese pentru prima oară pe Antonia la Azil pentru a-și da seama dacă se va putea adapta la munca grea de acolo. Işi aminteşte foarte bine de cei doi tipi care au agresat-o pe albaneză şi pe fetiţa ei în seara aceea. Tânărul blond şi slăbănog era atât de irascibil încât îl rănise pe Georges, supraveghetorul de noapte. Iar celălalt, tipul înalt şi bine făcut se străduise să calmeze lucrurile, pentru ca el, Yann, să nu alerteze Poliţia… *« Da, blondul rahitic şi irascibil… Am impresia că este cel pe care l-am zărit adineaori la televizor… Da! Desigur! Coca ! Cu siguranţă el e cel care a fost lichidat de poliţist… Deci cei doi tipi din noaptea de atunci sunt aceiaşi cu cei care au continuat să îi facă atâta rău lui Bruno, lui Léa şi fetiţei ei… Sigur că ei sunt ! Miel şi Coca… Crimialii ! Desigur că au mai făcut şi multe alte victime… »*

Reluând în minte întâmplările din noaptea de demult realizează că deşi nu dăduse mare atenţie celor doi tipi, memoria vizuală îi înregistrase foarte bine. De atunci nu îi mai văzuse şi nici că se interesase de soarta lor. Un reproş îl traversează ca în atâtea situații asemănătoare : *« Ca psihiatru ar fi trebuit… »*

Aunci el fusese preocupat mai cu seamă de femeia aceea singură care nu avea pe nimeni altul decât fetiţa cea delicată cu chip palid şi ochi adânci. Gândise, pe drept cuvânt, că locul unei femei singure cu un copil nu era la Azil unde putea lesne deveni ţinta unor

răufăcători. Gândise şi căutase o soluţie dar din păcate faptele nu îi lăsaseră răgaz şi luaseră o întorsătură atât de tragică…

Pe măsură ce filmul celor întâmplate atunci i se derulează în minte, sentimentul de culpabilizare se înteţeşte… In timp ce Antonia se ocupa de fetiţa care o acceptase cu uşurinţă, ciugulind cu încântare o mandarină şi câţiva biscuiţi ca până la urmă să se cuibărească în braţele ei primitoare, el încercase să afle câte ceva de la mamă : *« Din ce ţară eşti şi ce nume porţi ? Cum ai reuşit să ajungi cu copilul până aici ? »* au fost câteva dintre întrebările, pe care azi le găseşte neîngăduit de banale şi la care nu a primit nici un răspuns. Nu ştia dacă femeia nu înţelegea nimic în limba franceză sau dacă mutismul ei era o reacţie de apărare. Dar atunci când şi-a văzut fetiţa aproape adormită în braţele Antoniei, s-a grăbit să o recupereze făcând leagăn din braţele-i subţiri ca două liane şi şuşotind un cuvânt străin care şi el s-a săpat în memoria lui Yann : *« Gumë ! Gumë !*[1] *»*

« Fii liniştită ! Nu ţi-o luăm, dorim doar să te ajutăm » mai spusese el, vorbe care au trezit pe chipul palid al mamei o undă luminoasă de recunoştinţă în timp ce privirea ei îl înfrunta şi din gură îi ieşeau primele cuvinte, rostite în franceză : *« A mea ! A mea ! »*

Nu rămăseseră mult cu Léa care s-a grăbit să îşi ducă fetiţa la culcare, dar împreună cu Antonia au mai stat de vorbă cu Georges care le-a spus câte ceva dintre puţinele ce le ştia şi el: femeia de origine albaneză ajunsese în Franţa prin intermediul unei reţele de prostituţie. Işi cheltuise toate micile economii plătind unui traficant ca să îi aducă şi copilul ceeace a nemulţumit bineînţeles proxenetul… Georges nu ştia nici el amănunte despre cum reuşiseră cele două făpturi necăjite să treacă graniţa între Italia şi Franţa nici cum reuşiseră să scape dintre

[1] Gumë (limba albaneză) : « Nani ! »

prostituate. Mai ştia doar că nu aveau *« hârtiile »* în regulă şi că se refugiaseră la Azil unde găzduirea era limitată la maximum trei nopţi… Georges promise că va face intervenţii pentru ca să obţină pentru mamă şi copil o suplimentare a acestui interval dar nu vedea ce mai putea face pentru ele.

Trecuse ceva timp până ce Yann a fost chemat de urganţă la Azil unde l-a găsit pe Bruno la căpătâiul lui Léa care zăcea ca fără viaţă pe un pat metalic din infirmerie.

Azi Yann e frământat de nenumărate întrebări legate de soarta acestor foşti pacienţi pe care soarta îi apropiaseră atât de mult de el *: « De ce natură să fie oare ciudatele coincidenţe care crează legături între oameni atât de diferiţi precum Bruno, Léa şi Robert? Şi oare de ce eu mă simt transformându-mă dintr-o persoană neutră într-una profund implicată în dramele lor ? Nu pot găsi explicaţii pentru prea multele nenorociri care se abat asupra unora cum este de exemplu Léa… Mi-a citit nu de mult Olea dintr-o carte veche în limba rusă, că există în această lume indivizi care poartă pe umerii lor, vreme de şapte generaţii, povara blestemului… Că, până a se pierde în neant, blestemul proferat asupra unui străbun poate să urmărească şapte generaţii succesive… Să facă parte aceşti oameni din generaţii urmărite de blesteme ? Şi să fie oare la a câta generaţie ? Dacă mai au până la cea de a şaptea înseamnă că nu sunt la capătul nenorocirilor care îi urmăresc… »*

Yann realizează că nu este momentul propice pentru astfel de gânduri extravagante, şi că în orice caz, Léa a scăpat astăzi de sub incidenţa oricărui blestem.

Cât despre Bruno ?

Suferinţele fizice şi ipoteza imobilităţii ar fi suportabile dacă nu ar fi durerea care îi roade sufletul. Calmantele nu au făcut altceva decât să

concentreze o durere atroce în ceafă. Simţămintele îi sunt treze şi percep scrâşnetul oaselor craniene care încearcă să elibereze durerea profundă care îl macină. Face eforturi inutile pentru a-şi transforma corpul într-o carcasă lipsită de viaţă iar gândurile nu contenesc să îl tortureze : *« Nu am destulă voinţă, de aceea continui să trăiesc… Nu am capacitatea să opresc această maşinărie inutilă… Cât timp va mai putea ea oare să suporte supliciile sufletului ? »*

In ciuda migrenei atroce, gândurile îi sunt limpezi. Aude că uşa se deschide uşor şi urechea atentă sesizează dialogul murmurat între doi bărbaţi. Iată că recunoaşte vocea calmă a lui Yann:

- Domnule Comisar, cred că în situaţia asta depoziţia lui Bruno mai poate aştepta, este încă fragil şi mi-e teamă pentru el.

« Teamă ?! Nu pot inspira decât teamă prietenilor mei? » gândeşte Bruno şi deschide mai bine urechea la răspunsul vocii necunoscute :

-S-ar putea ca Bruno să ne poată ajuta să găsim urmele caïdului care ne-a scăpat. Orice indiciu este preţios.

« Caïdul ne-a scăpat… » Cuvintele astea accentuiază tensiunea lui Bruno, luciditatea şi auzul i se mobilizează ascultând dialogul care continuă.

- Vă înţeleg, munca Poliţiei nu-i uşoară. Sunt uimit să aflu că poliţistul care l-a ucis pe Coca, în legitimă apărare după părerea mea, este suspendat.

« Coca e mort… Dar celălalt ?... Caïdul cu nume de miere ? Criminalul care… » Atenţia lui Bruno se concentrează din nou asupra dialogului şoptit.

- Ce vreţi, legile nu mai sunt adaptate realităţii de azi. Delicvenţa şi crima iau amploare cu rapiditate în timp ce legile evoluiază cu lentoare. Ele vizează o societete ideală în care oamenii sunt corecţi şi egali. Conceptul egalităţii este foarte uman dar din nefericire nu ne pune

la dispoziţie mijloace ca să combatem viciile societăţii actuale.

- O tempora ! O mores ![1]

« Cine să fi pronunţat oare acest : "O tempora ! O mores !" ? » se întreabă Bruno. *« Aveam impresia că aici se găseau doar doi bărbaţi ori vocea asta… Da, e vocea lui Ping-Pong ! »*. Gândul îi este confirmat de vocea care continuă :

- Domnule Comisar, pentru a găsi neîntârziat urmele lor, Poliţia are nevoie nu numai de legi dar şi de unul ca mine, care a făcut şi el destule rele şi care acceptă să se infiltreze printre *« salamandre »*. Un excroc ca mine, care cunoaşte obiceiurile şi ascunzişurile lor, are şanse să le cadă pe urme fără prea multe rateuri.

« Salamandre… Salamandre… Salamandre… » In mintea lui Bruno cuvântul ia amploare şi se umflă, se umflă... *« Oare nu ar putea salamandrele astea să desfacă oasele craniului meu şi să mă elibereze ? »*. Pe când prin mintea sa trece acest gând, din gură îi ies clar cuvintele:

- Salamandrele ! Ele ! Miel ! Coca ! Pe micuţă ei au distrus-o şi acum, pe biata Léa, tot ei ! Coca o strangula în timp ce Miel o viola râzând ca un dement... Mai erau doi care s-au ocupat *« bine »* de mine… Miel e un monstru ! Iar eu n-am putut face nimic… Cu bara de fier cu care am vrut să o apăr, cu asta mi-au fracturat picioarele… Intâi picioarele… Capul… Nu ştiu ce i-au făcut capului… Capul meu…

Vocea lui Bruno devine din ce în ce mai slabă dar Comisarul nu mai este nevoit să pună întrebări, mărturisirea pe care o aştepta a ţâşnit dintr-o singură suflare din profunzimile suferindului.

Numai că această dureroasă confesiune îl aduce din nou pe Bruno într-o stare de nelinişte asemănătoare unui delir. Cu o rapiditate

---

[1] O tempora ! O mores ! : Alte vremi, alte moravuri ! (proverb original din limba latină).

uluitoare încearcă din nou să îşi smulgă pansamentele dar pricepute mâini grijulii sunt aproape şi îl calmează cu fermitate. După un lung moment în care pare căzut în transă, îl fixează pe Yann din priviri şi îl imploră :

-Te rog : *« Eclipsă de lună »* !

Yann nu poate rezista rugăminţii din privirea prietenului său. Repune perfuzia după ce a adăogat o doză mai mare de morfină.

*

Senzaţia de lună nouă care creşte de la o imagine la alta şi de la o iluzie la alta îl copleşeşte din nou pe Bruno. Dar luna crescătoare este mai umbrită de pete negre ca altădată. Scurtele momente în care este invadat de beatitudine sunt întrerupte fără încetare de lungi momente de luciditate crudă. Se simte ca şi dedublat şi cei doi indivizi care sălăşluiesc în el nu sunt identici : unul este Bruno în prea scurtele lui momente de fericire iar altul este nefericitul de astăzi.

La originea ieşirii sale din gaura neagră în care fusese căzut a fost fără îndoială Léa. A ştiut dintotdeauna că de această femeie nu l-a legat o adevărată iubire şi că a fost stăpânit doar de un sentiment de tandreţe părintească care i-a încolţit în suflet atunci când fetiţa firavă şi palidă îl privise cu neîncredere înainte de a se ghemui într-un colţ al canapelei degradate de la Azil. Léa, cu picioarele strânse sub ea, cu capul ascuns între braţele firave, plângea cu sughiţuri. Părul ei negru cu sclipiri albastre se desfăcea în şuviţe sumbre răspândite pe umeri. In sala de « *jocuri »* a Azilului erau numai ei trei. Bruno, care se codea să intre în dormitorul pe care trebuia să îl împartă în noaptea aceea cu doi tipi bizari, rămăsese acolo, pironit de privirea speriată a copilului. El nu ştia să se comporte cu copiii, nu se gândise niciodată la asta, doar poate atunci, de mult, în *« noaptea greierilor »*… Totuşi, după un timp a îndrăznit să surâdă şi să se adreseza fetiţei : *« Vino pe genunchii mei !*

Nu-ţi fie frică ! » Apoi a scormonit în ruksac şi a scos un pachet de biscuiţi striviţi. Fetiţa s-a găsit deîndată pe genunchii lui ciugulind firimituri de biscuiţi şi rostind cu o mică voce cristalină : *« bun…bun… ».* O căldură blândă, ca cea a unei după amiezi însorite de septembrie, pornind din stânga pieptului, i-a copleşit fiinţa. O uşoară ameţeală i-a aburit privirea care abia de a mai descoperit femeia care se oprise din plâns şi îl privea cu neîncredere.

« Gumë ! » a ordonat Léa cu o seacă voce autoritară care părea să nu îi aparţină.

Atunci el s-a ridicat purtând copilul, uşor ca o pană, în braţe. Braţele firave ale fetiţei îi înconjurau gâtul. El a simţit atunci că îi cresc aripi până la cer. Abia în acel moment de beatitudine întâlni rarul surâs al lui Léa.

Lumina , lumina lividă a lunii care îl scaldă acum pe Bruno, îi sugerează : *« Numai nevoia de iubire… Numai slăbiciunea şi fragilitatea lor mi-au dat impresia că sunt mai puternic şi mai bun decât sunt în realitate… Mă simţeam necesar… Simţeam că pot proteja în fine pe cineva. »*

Nu își dă seama când gândirea s-a transformat în coșmar și senzaţia dată de lumina palidă a lunii se schimbă. *Un ghem de reptile foiesc într-o gaură adâncă şi neagră… Salamandre… Negre şi portocalii… Portocalii şi negre…*

Dansul lasciv al reptilelor care se mişcă în groapă îi accentuiază durerea de cap, o durere în valuri care pleacă din fundul ochilor spre ceafă şi invers... E ca un piston care îşi accelerează mişcările. *« Salamandrelor ! O să vă strivesc ! O să vă transform în pulbere ! O să vă pun la macerat în acid… »*

*

Bruno a ieşit din visul transformat în coşmar. Simte o aciditate care îi arde gura mărind senzaţia de dute-vino a pistonului din cap. *« Numai nişte gânduri bune ar putea alunga migrena asta »* îşi spune el, dar gândurile bune refuză să treacă prin mintea sa torturată.

O revede pe Léa, albă precum cerşaful ce o acoperea, în seara în care înghiţise nefericitele droguri. Atunci, în seara aceea cumplită, în care fetiţa ei fusese violată de trei criminali care dispăruseră în noapte, atunci luase hotărîrea să rămână lângă femeia care nu mai putea înfrunta viaţa de una singură. Bruno era conştient că nici el nu putea face mare lucru; îşi reproşase mereu că nu era decât un vagabond aservit prafurilor ucigătoare.

In plus era obsedat de un păcat de neiertat care îl apăsa mai mult decât orice… Intr-un trecut, pe care nu-l putea uita, comisese o faptă atroce despre care nu vorbise până acum nimănui altul decât lui însuşi.

Işi reaminteşte momentele care au urmat serii în care Léa încercase să îşi pună capăt zilelor…

Cum îi putea oare asigura acelei femei căminul de care avea mai mare nevoie ca el însuşi ? Micile economii pe care le avusese se transformaseră de multă vreme în droguri…

Intr-o seară, pe când Léa era încă în spital, Antonia îi pusese în mână singura carte care zăcea fără rost în faimoasa « Sală de jocuri » a Azilului. O carte despre plante, mai ales despre trandafiri pe care, neputând să adoarmă, o citi şi reciti. A doua zi, în grădina botanică a oraşului aspiră cu nesaţ parfumul subtil al trandafirilor citind pe etichete numele lor atât de surprinzătoare : Paul Cézanne, Princesse de Monaco, Kronenbourg, Province… Recuperase câţiva trandafiri căzuţi de la curăţirea arbuştilor. Un mic buchet de trandafiri galbeni, cu parfum de vanilie, pentru Léa… Trandafiri care purtau numele de *« Province »*

pe care îi ştia atât de bine şi îl tulburau atât de mult… Mai ales parfumul lor…

La spital fusese surprins de Yann pe când aranja cu stângăcie florile pe noptiera de la patul lui Léa. Tânărul medic aspiră şi el cu nesaţ parfumul trandafirilor după care îi spuse lui Bruno : *« Îţi plac florile ? Te întreb pentru că tocmai este nevoie de un grădinar pentru parcul spitalului. Te poţi instala, dacă vrei împreună cu Léa, în căsuţa de la intrarea în spital. Locul ăsta le-a adăpostit cândva pe Antonia cu fata ei dar este multă vreme de când s-au mutat într-un apartament. »*

Nu a fost nevoie ca medicul să repete propunerea pe care Bruno a acceptat-o ca unică soluţie ca să poată ieși din impas.

Viaţa cu Léa nu fusese uşoară mai ales până ce ea să accepte că trebuie să trăiască.

Prima vizită la Casa de copii traumatizaţi fusese un adevărat şoc. Léa nu putea accepta că micul animal speriat, cu privirea albă şi rătăcită, care nu vorbea şi nu dăduse semne că o recunoaşte era copilul ei adorat. Apoi vizita aceea devenise un ritual de care mama nu se putea lipsi şi care o tulbura într-atât… De câte ori nu o legănase el în braţe pe Léa ca pe un prunc şi nu o mângâiase ca să îi insufle un pic de încredere şi speranţă…

Ar fi putut poate să fie fericiţi împreună dacă teribila suferinţă a mamei nu ar fi fost atât de recentă şi de profundă.

Léa refuza, cu încăpăţânare, să înceteze să caute urmele răufăcătorilor pentru a se răzbuna. Cu toate că Bruno înţelegea obsesia ei, era conştient că nu puteau face nimic împotriva bandei de criminali şi totuşi o însoţea pe Léa în căutările ei periculoase. Până în seara aceea…

Bruno are impresia că oasele craniului i se detaşează şi creierul

capătă o oarecare independenţă. Imaginea acestui bulb gri, înţesat de nervuri, este proiectată în orbitele sale arzătoare. Dintr-o dată, un mesaj trece prin sfera de culoare gri : *« Ştiu ! Îl cunosc pe Miel ! L-am recunoscut în noaptea crimei ! L-am întâlnit în… în cealaltă viaţă a mea… »*

Un neaşteptat strigăt de victorie îi scapă din gura arsă de suferinţe :

-L-am recunoscut ! L-am recunoscut !

Yann este acolo, la căpătâiul lui şi întreabă cu blândeţe :

-Pe cine ai recunoscut Bruno ? Pe cine ?

Bruno deschide ochii mari şi din ei ţâşneşte o privire teribilă. Deîndată ce îl recunoaşte pe Yann, privirea lui devine umană şi rugătoare :

- Yann trebuie să-ţi mărturisesc ceva de necrezut. Pe el, pe Criminal, pe Caïd, pe Miel, l-am cunoscut în prima mea viaţă, cu ani în urmă…

- Ce spui ? Eşti sigur ? Poţi să îţi aminteşti adevăratul lui nume ?

Ochii lui Bruno se închid din nou şi o tăcere lungă se lasă. El încearcă să îşi amintească cât mai multe dar numai gânduri fără importanţă îi trec prin cap. Totuşi o imagine începe să prindă consistenţă *: « Un tânăr frumos, brunet, cu dinţii de un alb strălucitor… Imaginea asta e legată pe undeva de hărţuirea care m-a aruncat în afara societăţii…»*

- Nu reuşesc să îmi amintesc adevăratul lui nume… O să mă gândesc… O să mobilizez toată capacitatea mea de concentrare… Tipul ăsta nu era străin de hărţuială…

- Hărţuială ? Ce fel de hărţuială ? Nu mi-ai vorbit niciodată de vreo hărţuială… E adevărat că Ping-Pong… Numale lui adevărat este de fapt Robert… Nu ştiai, nu-i aşa ? Da, el mi-a spun câte ceva despre o hărţuială din cauza căreia ai suferit…Dar prefer să aflu adevărul din gura

ta. Poate, povestindu-mi o să îţi aminteşti şi numele.

- Robert… Deci Ping-Pong are şi el secrete. E adevărat, lui i-am spus câte ceva despre supliciul pe care l-am trăit. Din păcate am uitat multe, sau am vrut să uit.

Yann gândeşte: *«O să-l orientez cu blândeţe spre pista "hărţuială", poate povestind o să îşi amintească de adevăratul nume a lui Miel. Şi apoi, cel mai important este că mobilizându-se astfel îşi uşurează suferinţa recentă.»*

Apoi, cu voce tare :

-Hărţuială sau supliciu, cum îi zici, explică-mi ce se ascunde în spatele acestor cuvinte ?

- Nu-i tocmai uşor de explicat… Se poate spune *« hărţuială »* când nişte indivizi vor să recupereze *« castanele puse în foc cu mâna ta ».* Dar când ei te împing în acelaşi timp spre fapte oribile, este şi mai grav. Inţelegi ?

- De cine, unde şi când ai fost manipulat în felul acesta ?

- Să luăm întrebările în alt sens dacă nu te deranjează. Deci « *când* ? »… In noiembrie '94, am bătut pentru prima oară la uşa Azilului. Inainte de asta vagabondasem fără acoperiş, fără ţel, fără prieteni, vreme de vreo… şapte luni. Deci ajungem în…

- In mai 1994, îl ajută Yann adăogând: când te simţi obosit, te opreşti. Promiţi ?

- Nu mă simt obosit.. Da, cred că era în luna mai… Trandafirii din grădină începeau să înflorească…

- Ai evocat trandafiri… Ce culoare şi ce parfum aveau ? Şi în a cui grădină înfloreau ?

- Erau galbeni… De un galben auriu… Şi miroseau a vanilie… Simt şi acum parfumul lor… Ii plantasem cu mâinile mele…

Bruno se opreşte şi nările îi palpită uşor. Ai putea crede că simte cu adevărat parfumul de altădată.

- Ai amintit de o grădină. Era grădina ta ?

- Da, e mult de atunci… Era grădina ei, a ei şi a mea… Ştii, a existat o ''ea'' în viaţa mea, o ''ea'' de care prefer să nu vorbesc acum.

Yann este convins că amintirea unor fapte, chiar foarte amare, poate să potolească suferinţele şi să reîmprospăteze memoria, de aceea insistă :

- Cu siguranţă că va trebui să îţi aminteşti lucruri dezagreabile dar dacă ele te ajută să îl identifici pe Miel, suferinţele tale vor fi recompensate. Deci unde era grădina şi care era legătura ei cu hărţuirea?

- Nu suntem încă la întrebarea *« Unde ? »* Mi se pare că suntem încă la *« Când ? »* Deci eram în mai 1994… Atunci eram doar în trecere pe acolo pentru a revedea gradina şi poate a o revedea pe ea… Da, am revăzut-o, dar alături de dânsa era un tip… nimeni altul decât fostul meu şef…

CEZAR.

- Yann ! Yann ! Eşti aici ? Mi-am amintit numele…

- Adevăratul nume al lui Miel este deci Cezar ? întreabă nerăbdător Yann, bucuros de a fi aflat atât de repede numele care îl tortura pe Bruno şi care era atât de necesar pentru continuarea anchetei.

- Nu, nu-i numele lui Miel… Caïdul mi-a intersectat drumul mai târziu… Cezar era colegul meu, cel cu care lucram acolo… în laborator…

Bruno face eforturi pentru a-şi readuce trecutul în memorie. Pleoapele i se strâng peste ochii închişi, faţa îi este brăzdată de nenumărate pliuri. Concentrarea provoacă picăturele de sudoare care se înşiră ca nişte perle pe cutele care îi străbat fruntea. După mai multe minute tăcerea este întreruptă de vocea sa imploratoare :

-Yann te rog să îmi laşi o noapte de gândire. Poate că memoria va fi mai generoasă când voi fi singur, în întuneric…

-Ţi-am spus că nimic nu te grăbeşte.

- Da, mi-ai spus, dar eu nu sunt de acord. Cât se va mai plimba acest individ în toată libertatea ? Nu mai este timp de pierdut, trebuie ca, în sfârşit, să primească pedeapsa meritată. Nu îmi voi găsi liniştea până ce nu îmi voi aminti atât numele cât şi tot ce mai ştiam despre el.

- Nu te forţa, încearcă să dormi puţin. Somnul este reparator pentru memorie. Vrei un calmant uşor ?

- Nu, nu mai vreau să înghit nici un fel de calmante, trebuie să am

o minte la fel de limpede ca atunci… înainte de noaptea greierilor. Numai un cap limpede mă poate ajuta să îmi amintesc totul.

Liniştea din spital este totală. Paşii infirmierelor care îşi fac rondul de noapte sunt uşori, abia ca o bătaie de aripi.

Durerea ce chinuie capul lui Bruno s-a concentrat în ceafa iar gura îi este uscată şi amară. Şi totuşi gândurile par a se limpezi. Este surprinzător că imagini, gesturi, cuvinte, pe care le credea uitate pentru totdeauna încep să se adune şi să-i preseze tâmplele.

*

Lucrează împreună cu colegul lui în laborator, ambii îmbrăcaţi în combinezoane albe şi purtând ochelari şi mănuşi de protecţie. Schimbă o privire a cărei complicitate nu este alterată de ochelari. Cezar ridică trei degete şi privirea lui devine interogativă. El răspunde prin jocul degetelor : *« unu ».* Inţelege că a obţinut acordul tacit al lui Cezar şi introduce mâinile înmănuşate în deschizăturile incintei închise în care se găseşte o mică dar complicată instalaţie. Măsoară cu dexteritate şi precizie o infimă cantitate din lichidul galben din flaconul din apropierea instalaţiei. Deschide un robinet al recipientului în care bolboroseşte un lichid de culoare indefinită. Apoi priveşte atent un panou luminos şi reglează, cu un buton, timpul de reacţie. Cezar priveşte şi pare surprins dar el îl asigură prin gesturi : *« trei ore şi jumătate »,* acesta este timpul care mai trebuie să se scurgă până la desăvârşirea sintezei produsului.

*

Uşa se deschide cu un fâşâit aproape imperceptibil ce întrerupe filmul care se derula în capul lui Bruno care mimează că doarme. Este infirmiera de noapte care verifică starea bolnavului şi notează ceva pe fişa de la capul patului, după care iese la fel de uşor după cum a intrat.

Bruno simte că îşi poate relua gândul dar se întreabă ce legătură poate fi între laborator şi lucrările de atunci şi ceeace caută el acum ? Nici o legătură ! Dar oare chiar nici una ? Incearcă să treacă peste etapele care i se par prea îndepărtate sau nelegate de numele care îl caută. Se chinuie cu aceiaşi întrebare întoarsă pe toate feţele: *« Când şi cum l-am cunoscut pe Miel? Care este veriga de legătură între laborator şi Miel? »* Flagelarea memoriei este inutilă căci gândul se întoarce obstinent la instalaţia miniatură, la flacoanele umplute cu lichide colorate, la combinezoanele albe. Până la urmă trebuie să accepte că doar urmând firul lung început va putea ajunge, ca Ariadna din legendă, la ceea ce caută. Se reîntoarce, cu o voluptate pe care o credea uitată, în laborator.

*

In ziua în care totul a început să se degradeze, cei doi prieteni munciseră un timp neobişnuit de lung în laborator. După duşul de rigoare la ieşirea din atmosfera de lucru s-au dus amândoi să ia masa de prânz la restaurantul societăţii. El lucrase toată noaptea şi dimineaţa pentru a porni şi supraveghea instalaţia de sinteză. Presimţea că de data asta era pe calea cea bună. Nu numai intuiţia îi dădea această speranţă ci mai ales calculele şi documentele asupra cărora stătuse atâta vreme aplecat.

Cu bucurie îi şi spusese lui Cezar :

-Sunt aproape sigur că de data asta vom obţine concentraţia dorită de peptide.

- Dacă va fi aşa nu vom avea decât să verificăm efectul asupra prionilor. Eşti sigur că ai adăugat destulă soluţie tampon ?

- Da, sunt sigur. Ieri am făcut o încercare prealabilă. Soluţia tampon are un efect exponenţial asupra acidităţii mediului. Cu trei mililitri aciditatea era prea mare şi inhiba activitatea produsului de sinteză. Ştii

prea bine cum se petreceau lucrurile…

- Dragul meu, dacă va ieşi cum spui, vom fi ”mari”. Va fi o adevărată revoluţie în domeniu ! Şi ce este cel mai important, vom eradica boala obsesională a secolului ! Adio vacă nebună !!

*

In seara aceleiaşi zile, în cuibul îmbietor pe care şi-l construiseră, ea şi el, în casa micuţă din piatră albă culcată printre ierburile înalte de Provence[1], în seara aceea a fost fericit. Acela era oare cu adevărat gustul fericirii ? Cine ar putea răspunde? Cine ştie cu adevărat dacă fericirea există şi sub ce formă? Citise undeva că fericirea este o vocaţie. Avusese el oare acea vocaţie şi o pierduse în noaptea aceea?

După câteva ore de somn bun, aşteptând-o, ieşise în atmosfera îmbălsămată cu parfumuri de levănţică, rosmarin şi anison sălbatec. Greierii, aceşti neobosiţi muzicanţi ai Sudului, începuseră concertul lor de seară. Curăţă tufele de trandafiri cu parfum de miere şi vanilie atât de îndrăgiţi de ea şi culese dintre ultimile flori ale acelei veri. Inţepându-se reuşise să culeagă un buchet de nousprăzece trandafiri pe care îi aranjase în vaza de cristal moarat.

Bruno încearcă să îşi amintească pentru ce culesese nouăsprezece flori ? Oare erau cu adevărat ultimii trandafiri ai acelei veri sau exista o altă explicaţie ? Gândul nu are timp să găsească un răspuns, îl invadează din nou amintirea concertului greierilor suprapus cu bucuria triumfantă pe care o trăia atunci : *« Am reuşit ! Sunt sigur că activitatea antiprionică va fi cea aşteptată! Am reuşit! Cezar cu mine! Eu şi Cezar! Şi reuşita asta a fost posibilă în mare parte pentru că mă gândesc tot timpul la ea şi doresc să îi fac doar bucurii ! »*

[1] Provence : departament din Sud-Estul Franţei, pe litoralul mediteranian.

După lăsatul serii, în camera lor, care prin fereastra larg deschisă se pierdea în noaptea profundă din Provence, trăise cea mai frumoasă noapte de dragoste.

Inima îi bate ca şi atunci, în noaptea aceea. Extremităţile degetelor au uitat durerile şi fremătătoare, mângăie pielea mai catifelată ca petalele trandafirilor şi mai parfumată ca toate parfumurile verii.

De câte ori şi-au contopit dorinţele? De câte ori au fuzionat pentru a ieşi din fiecare îmbrăţişare şi mai doritori de următoarea ?

După o ultimă partitură ajunsă la paroxism, concertul greierilor încetase brusc precum tăiat de o lamă ascuţită.O tăcere ciudată se instalase, de parcă timpul s-ar fi suspendat deasupra lor.

Cu degetele pierdute în părul ei mătăsos, după un timp nemăsurat, el rupsese tăcerea făcând-o părtaşe la bucuria de peste zi :

- Cred că am reuşit. Cred că în curând, Cezar şi cu mine vom cunoaşte în sfârşit remediul împotriva redutabilului prion.

- Lasă astea, te rog să vorbim mai bine despre noi… Poate a venit în fine momentul să ne gândim la un micuţ aşa cum îţi doreai tu…

Da, acela fusese momentuml de supremă fericire… Acela când ea, uitând de liniile graţioase ale corpului ei, evocase dorinţa de a avea un copil. Un copil al lor ! Un copil al lui !

A doua zi se sculaseră mai târziu ca de obicei. Inghiţind cu voluptate cafeau de dimineaţă nu înceta să-şi amintească spusa ei din ultima lor noapte de dragoste. Acest gând fericit era străbătut de un fel de săgeţi luminoase care aminteau o altă bucurie, aceea că Cezar cunoştea deja rezultatele experienţei lor. Dar acele săgeţi nu îl făceau să se grăbească, din contra o lentoare neobişnuită îi marca gesturile în timp ce gândea : *« Vreau să prelungesc momentele alături de ea… Şi poate , în acelaşi timp, vreau să-mi întârzii bucuria reuşitei… »*

Inainte de a o îmbrăţişa şi a ieşi, privirea îi căzuse pe buchetul de

trandafiri care îl făcu să tresară şi o întrebare îi trecu prin minte : *« Deja ? Deja vă scuturaţi ? »* Strânse petalele căzute şi scoase din apă tijele văduvite de aureolele lor aurii. In mod automat numără tijele : *« una, două, trei… şase ».* In momentul în care în minte se profila cifra *« şase »,* un gând nechemat îi şi şopti : *« deci au rămas treisprezece flori… »*

Din momentul acela gesturile i se acceleraseră. Prin cap îi treceau idei ciudate, însoţite de o senzaţie de teamă neînţeleasă *: « Treisprezece… Numărul ăsta aduce noroc sau… ? »* Frânând la un stop încercase să se calmeze : *«De când am început să cred în semne ? Din ce motiv am devenit nervos ? Totul este perfect ! »* Totuşi gândul pe care şi-l voia liniştitor nu reuşea să modereze presiunea piciorului pe accelerator.

Ajuns la laborator s-a grăbit să deschidă uşa de la intrare însă o piedică neaşteptată a blocat gestul obişnuit. A încercat de mai multe ori dar inutil, uşa era blocată pe dinlăuntru. Incepu să bată în uşă mai întâi cu răbdare, apoi cu tenacitate şi obstinenţă. Se agită în faţa ferestrelor înainte de a reîncepe să bată în uşă din ce în ce mai tare.

Dintr-o dată se găsi faţă în faţă cu Cezar care, evitându-i privirea, îl întrebă :

- De ce baţi ca un nebun ?

- De ce ai blocat uşa ? Incerc să intru de vreun sfert de oră…

- Nu exagera ! Devii paranoic ? Sunt abia câteva clipe de când ai început să baţi.

- Am încercat de mai multe ori cheia, n-a mers şi atunci am bătut… Dar, să lăsăm asta, de ce mă ţii pe jar ? Spune-mi cum sunt rezultatele ?

Cezar răspunse printr-un gest care sugera: Linişte şi discreţie! şi îl împinse uşor, spunând : *« Să intrăm în birou, mai întâi în birou, în*

laborator sunt şi tehnicienii. »

Prima impresie pe care a avut-o atunci a fost că ceva esenţial se schimbase în înfăţişarea lui Cezar. In primul rând era privirea, o necunoscută privire lunecoasă care o evita pe a sa. Apoi ţinuta, neobişnuită pentru laborator şi pentru acea oră. Era îmbrăcat în costumul « de înmormântare » cum îşi ironizau ei ţinuta oficială: pantalon gri, sacou bleumarin cu nasturi aurii, cămaşă impecabilă, cravată asortată cu sacoul. Dar desigur că nu asta era cauza schimbării remarcate. Flueratul uşor ironico-admirativ îi îngheţă pe buze. Prietenul lui, cel mai bun camarad de lucru al lui, nu ripostă în nici un fel şi nu îi aruncă obişnuita privire complice. A ridicat din umeri în timp ce privirea continuă să îl ocolească. Incepând din clipa aceea un *« ceva »* de o rigiditate ciudată şi totuşi impalpabil, un rugos sentiment de suspiciune s-a instalat între ei doi.

*

Acum, în patul de spital, amintirea asta îi intensifică durerea de cap.

Bruno suspină şi face eforturi să vadă, cu ochiul valid, afişajul orelor care defilează cu indiferenţă pe un panou. *« Douăsprezece abia trecut. Oare cum de mi-am reamintit atâte detalii într-un timp atât de scurt ? Trebuie să continui să vâslesc în fluviul memoriei, o să ajung desigur, la un moment dat, şi la criminal. »*

Incursiunea în trecut se reinstalează cu rapiditate şi dialogul cu Cezar continuă :

- Nu mă lăsa să tânjesc ! Spune-mi care sunt rezultatele experienţei noastre de ieri? Ai testat activitatea prionică?

- Nu sări etapele ! Ca de obicei, te grăbeşti şi treci peste unele etape !

- Care etape ? Care obicei ? Sunt curios, este normal, nu ?

- Te rog să nu îmi mai vorbeşti pe acest ton. Incepând de azi nu mai suntem colegi de laborator. După greaua zi de muncă de ieri, am fost convocat de Directorul general şi de cel de resurse umane pentru a mi se încredinţa postul de responsabil al departamentului de *« Cercetare & Dezvoltare »* a întregii societăţi. Şi tu ştii foarte bine că în societatea noastră ierarhia se respectă.

- Te felicit ! răspunsese el sec, continuând : Desigur, ierarhia trebuie respectată, dar asta nu înseamnă că rezultatele experieţei la care am lucrat amândoi sunt secrete pentru mine.

- Ai dreptate, trebuie să fii la curent căci vom continua să colaborăm şi pentru moment eşti încă responsabilul laboratorului. Să ştii deci dragă fost coleg că rezultatele nu sunt la înălţimea viselor tale de ieri. Concentraţia în produs activ este aproape la limită…

- Spune-mi, scuzaţi, spuneţi-mi, ce vrea să spună *« aproape de limită »* ? Aş vrea ceva mai precis, doar nu vă adresaţi unui…, unui ageamiu…

- Iarăşi un limbaj neprotocolar, inadmisibil de acum înainte. O să poţi consulta pe ordinator rezultatele care nu fac nici cât o…, nu valorează mare lucru vreau să spun… Am luat hotarîrea, împreună cu şefii, să trimitem produsul la analiză într-un laborator mai specializat ca al nostru.

- Un laborator mai specializat ca al nostru ? In acest domeniu? Unde aţi descoperit un asemenea laborator ? Tare aş vrea să ştiu !

- Pentru moment este secret, subiectul este sub confidenţialitate, ştii bine…

- Confidenţialitate faţă de cine ? Faţă de mine care am sintetizat produsul şi stabilit metoda de analiză ? Eu şi nimeni altul e cel care a stabilit metoda de determinare a activităţii prionice. După cum ştiţi domeniul este foarte puţin cunoscut şi nimeni nu îl stăpâneşte mai bine ca mine…

- Câtă aroganţă ! Iată că încă unul din defectele tale iese la suprafaţă.

- Chiar dacă ai fost promovat, nu pot să înţeleg motivele unei astfel de schimbări şi nici de ce îmi arunci astfel de invective.

- Paranoic! Asta spunea despre tine ieri seară Directorul resurselor umane. Paranoic, asta-i ! In plus se pare că nu prea ai memorie şi deci trebuie să îţi repet să nu mă mai tutueşti !

După aceste cuvintele, pronunţate pe un ton care nu amintea cu nimic prietenia lor, Cezar se oprise, conştient că a depăşit nişte limite. O linişte de ghiaţă se instală în birou şi după un lung moment Cezar rupse tăcerea pe un ton conciliant :

- Dragă colega, nu trebuie să ne enervăm ! Munca ta este apreciată şi necesară. Ieri seară m-am ostenit să obţin pentru laborator o nouă şi foarte interesantă atribuţie… Nu eşti curios despre ce este vorba?

- Dorinţa mea este să termin în primul rând proiectul în curs. După părerea mea nimic nu trebuie să treacă înaintea lui. Nu este vorba numai de termene dar şi de îndeplinirea visului meu profesional. Inţelegeţi ? Este copilul meu pe care nu vreau să îl abandonez.

- Cine a vorbit de abandonare ? Atribuţiile laboratorului tău vor fi mai vaste. Vei duce la bun sfârşit proiectul atât de drag ţie, dar în paralel vei avea nişte sarcini foarte interesante… Ai să vezi… Este vorba despre o nouă sinteză organică în care eşti cel mai competent. Un subiect foarte secret dar desigur că tu vei fi la curent cu toate deoarece responsabilitatea ştiinţifică îţi va aparţine. De altfel chiar azi vei semna angajamentul de strictă confidenţialitate. Ascultă bine !

- Vă ascult.

- Şefii noştri au fost contactaţi de personalităţi militare importate care insistă ca laboratorul nostru să se specializeze în sinteza unui produs codificat sub numele de *« Iris ».*

- Interesant ! Are oare produsul acesta vreo legătură cu lichidarea bolii Creutzfeldt-Jacob la care visam noi?

-Visuri! Bineînţeles că vei continua să lucrezi ca să-ţi împlineşti visul ! Acesta nu trebuie însă să devină o obsesie. Astăzi pe primul loc trece această colaborare care ne va aduce bani, mulţi bani de care visele au nevoie. Ieri seară am aflat despre lipsa totală de specialişti în domeniul în care suntem solicitaţi. O să ai posibilitatea să te afirmi mai mult căci armata are multe posibilităţi. Mai mulţi bănuţi, înţelegi ? Ce spui despre toate astea ? Curaj ! Documentele contractuale trebuie semnate în dimineaţa asta. Te asigur că eşti foarte apreciat de toată lumea…

- Adevărat ? Chiar dacă sunt paranoic aşa cum spunea ieri seară…

- Nu te formaliza! Nu da atenţie cuvintelor ! Chiar dacă acest cuvânt a fost pronunţat, el făcea desigur aluzie la sensibilitatea ta. Şi sensibilitatea e departe de fi un defect.

*

Bruno îşi aminteşte strângerea de inimă ce o resimţise în ziua aceea, intrând în biroul elegant al Directorului de resurse umane. A avut atunci presentimentul că pierde ceva important şi se implică într-o direcţie necunoscută, plină de capcane.

Acea senzaţie se accentuase deîndată ce începu să studieze documentele pe care trebuia să şi le însuşească sub semnătură. Acele documente nu conţineau anexele ştiinţifice impuse de regulamente. In plus partea juridică era stufoasă şi greu de înţeles.

Cezar, foarte destins, instalat confortabil într-un fotoliu, discuta nimicuri cu directorul. Exclamaţii şi hohote de râs interveneau ades în discuţia lor.

Bruno se simţea complet uitat şi aştepta un moment de acalmie pentru a pune nişte întrebări referitoare la documentele pe care le studia. Atunci când i se păru că acest moment a venit, se simţi un parfum şi se auzi un clinchet care îi lipiră întrebările pe buze. Era Corina, frumoasa şi eleganta secretară a Direcţiei, care depunea pe măsuţa dintre fotolii ceşti de cafea, pahare şi sticle.

- Rămâi cu noi, Corina ! o invită directorul. Cezar a fost promovat în funcţia de şef al departamentului de Cercetare&Dezvoltare, bun prilej de a ciocni un pahar.

- De altfel vă invit şi la mica recepţie pe care o organizez vinerea viitoare cu ocazia instalării mele în noua funcţie. Vă rog să vă notaţi ziua asta în calendarul dumneavoastră, a debitat Cezar dintr-o singură răsuflare.

- Mulţumesc şi felicitări pentru promovare, răsună, cristalină vocea Corinei. Voi închina cu plăcere pentru departamentul Cercetare&Dezvoltare însă, cu tot regretul, vinerea viitoare nu sunt disponibilă.

- Nu-i posibil, Corina ! rostiră directorul şi Cezar la unison.

- Nu suc de fructe, un pic de whisky ! mai esclamă directorul. Pentru ocazii ca aceasta avem derogare…

- Nu-i posibil să nu fiţi disponibilă pentru o recepţie « în familie », se lamentă iar Cezar.

- In cazul meu este vorba cu adevărat de familie, vinerea viitoare părinţii mei sărbătoresc nunta lor de aur şi asemenea aniversare nu se poate ignora, răspunse Corina cu calm şi fermitate.

Apoi, remarcând stânjeneala lui Bruno:

- Mă duc să aduc o cafea şi pentru Bruno. La interfon mi-aţi spus « două » mai adăogă ea cu vocea scăzută.

- Mulţumesc Corina, am băut deja o cafea în dimineaţa asta, preciză el.

- Dacă nu vrei să serveşti o cafea cu noi şi dacă ai semnat hârtiile acelea, poţi să pleci, îl concedie directorul.

Ofensat de lipsa de politeţe avusese dorinţa imediată de a ieşi din birou fără a rosti vreun cuvânt dar ridicându-se în picioare măturâ fără să vrea hârtiile care se risipiră pe jos. Plecându-se să le ridice el îşi spuse că era totuşi bine să clarifice problemele care îl opreau să îşi pună semnătura pe contract.

Se ridică şi spuse cu o voce calmă :

- Nu am semnat încă pentru că nu am văzut anexele ştiinţifice în care probabil sunt stipulate obligaţiile mele. In plus formulările juridice nu îmi sunt prea clare…

- Refuzi deci… In acest caz…

- Nu m-aţi înţeles bine domnule director, nu refuz dar doresc să înţeleg.

- Bruno este cam formal, interveni Cezar.

Cuvintele astea îl iritară din nou şi spuse pe un ton abrupt :

-Am impresia că devin ţintă de invective.

- Iţi faci idei din nimic, spuse directorul care se calmase. Cezar avea probabil dreptate când spunea că eşti cam depresiv. Nu-i grav deloc, asta se vindecă fără probleme, dacă vrei te recomand medicului meu.

- Vă mulţumesc dar nu mă simt deloc bolnav, replicase el contrariat că Cezar inventase nişte rumori privind starea lui de sănătate. O să semnez imediat hârtiile astea, adăogă el fără să mai stea pe gânduri.

- Aşa te vreau, dragă prietene ! Sper ca vinerea viitoare să nu ai şi tu vreo obligaţie, eşti invitat de onoare la recepţia mea. Aştept să vii cu soţia, e o veşnicie de când mi-ai promis să mi-o prezinţi, spuse Cezar bătându-l amical pe umăr.

Şi el a semnat documentele.

De ce o fi simţit atunci un sentiment de vinovăţie şi de jenă ?

Şi mai ales de ce răspunsese favorabil la invitaţia lui Cezar şi o luase cu el şi pe …

SOLANGE,

care era în seara aceea mai frumoasă ca oricând?

Blondul ei luminos părea să iradieze din toţi porii pielii fine, părul era revărsat în cascadă pe umeri cu eleganţă şi cu o neglijenţă disimulată. Surâsul maliţios pe buzele ei senzuale! Corpul suplu strâns într-o minusculă rochie neagră simplă şi provocatoare în acelaşi timp! Pleoapele machiate savant, palpitând ca pentru a transmite mesaje secrete! Parfumul ei care trecea de la gardenia la trandafir! Parfumul ei, mai ales parfumul !

« *De ce am dus-o acolo ? De ce am prezentat-o acelui rechin ? »* se întreabă Bruno.

In seara aceea, efluviile de parfum emanat de Solange se metamorfozaseră în arzătoare noduri amare care se fixaseră pentru totdeauna în pieptul său.

Bruno simte că se sufocă. Reuşeşte să deschidă ochii şi privirea cade din nou pe Yann care, în drumul spre casă, intrase să îşi vadă prietenul.

Cere cu o voce șoptită:

- Apă!

- Imediat bătrâne… Bea, bea cât poţi mai mult. Apa face bine numai că trebuie să şi mânânci câte ceva. Ai pe noptieră o gustare. Nu este prea apetisantă, totuşi un biscuit şi nişte iaurt îţi pot face bine. Ţi-am adus şi puţină lectură : jurnale de astăzi şi o carte pe care tocmai am terminat să o citesc. Ţi le las aici, pe noptieră.

Bruno simte că într-adevăr trebuie să înghită ceva ca să scape de gustul amar care îi persistă în gură. Regăseşte în biscuitele fraged un gust cunoscut… Nu era oare chiar gustul biscuiţilor de şampanie din seara aceea? Asemănarea asta îl face să împingă cât mai departe biscuitele şi să mânânce doar iaurtul.

- Aveai dreptate, trebuia să înghit ceva pentru ca să pot vorbi, ca să-ţi povestesc ceeace mi-am amintit, nu prea mult, nu destul. Amintirile revin cu încetineală. Este ca şi cum aş avansa contra curentului unui torent, trebuie să vâslesc cu îndârjire pentru a avansa o distanţă imperceptibilă. Aşa se explică de ce nu am ajuns încă la Miel, dar dacă persist voi ajunge, poate…

- Nu te alarma dragul meu, uneori amnezia poate să fie de lungă durată. Dar este foarte posibil ca o întâmplare sau alta, un nume sau altul, să-ţi revină în memorie cu spontaneitate. Este bine să îmi povesteşti tot ce ţi-ai amintit şi în felul ăsta să îţi fixezi mai bine evenimentele. Mi se pare că ajunsesem la hărţuială sau la manipulare cum spuseseşi tu. Ai reuşit să îţi aminteşti mai multe despre împrejurările şi modul în care s-au petrecut faptele?

- Mi-am amintit câte ceva… In realitate nu cred că uitasem cu adevărat ci doar mă străduiam să simulez uitarea… Dar numele, numele pe care îl caut, l-am uitat cu adevărat. O să încerc să îţi rezum tot ce mi-am amintit în noaptea trecută şi dacă ai întrebări, te rog să mi le pui, poate că ele mă vor ajuta… Iată o primă mărturisire: am avut cândva capacitatea de a fi fericit… Dar cred că am pierdut capacitatea asta, sau mai curând… am fost deposedat de ea.

- Interesat! După spusa ta s-ar părea că fericirea este un bun pe care îl poţi pierde.

- Am citit undeva că fericirea este o vocaţie… Eu cred că mai curând este un dar genetic pe care îl primim la naştere şi se dezvoltă sau diminuiază în funcţie de împrejurări. Se pare că pentru mine

ambianţa nu a fost favorabilă...

Bruno îşi opreşte vorbirea. Pare obosit şi fără poftă să continue să-şi scormonească trecutul.

Dar Yann insistă :

- Să luăm în ordine întrebările de ieri. Iţi aminteşti cine te-a manipulat şi pentru ce ?

După un lung moment Bruno continuă :

- Da, ştiu cu exactitate cine. Nu a fost singurul, dar a fost cel mai perfid… Cezar, colegul meu de facultate cu care devenisem bun prieten. Şi tocmai pentru că fusesem atât de apropiaţi mi-a fost greu să-i înţeleg şi accept atitudinea şi am suferit enorm. Munceam amândoi într-un mare laborator farmaceutic… Munceam mult, adevărate zile lumină" cum numeam zilele noastre lungi. In plus condiţiile nu erau uşoare: mediu toxic, măsuri de securitate şi sterilitate draconice, aparatură complicată… Tu, care eşti medic, ştii câte ceva din toate astea. Dar aveam şansa să lucrez la un proiect foarte interesant în care eram scufundat trup şi suflet. Acasă totul era perfect. Solange mă iubea, poate nu cât o iubeam eu, dar aveam impresia că totuşi… Cuibul nostru era calm şi agreabil iar iubirea noastră îl transformase într-un sacru şi unic loc. Casa mică din piatră, grădina cu aleea de trandafiri, concertul greierilor din Sud…

- Deci trandafirii pe care i-ai amintit proveneau de acolo, din grădina ta. Iţi aminteşti unde erau situate casa şi grădina ? In ce oraş ?

- Imi amintesc foarte bine. Trandafirii îi sădisem cu mâinile mele. Ii erau atât de dragi lui Solange ! Casa noastră era în Provence, la câţiva kilometri de Sofia-Antipolis unde era laboratorul…

- Continuă, te ascult !

- In noaptea aceea, atunci când concertul greierilor a încetat net de parcă ar fi fost retezat de o lamă ascuţită, atunci am avut senzaţia de a fi intrat pentru totdeauna într-un tărâm al fericirii. Ea spusese *« da »,*

răspunsese visului meu fără ca eu să-mi fi repetat dorinţa de a avea un copil… Se părea că uitase că îmi spusese că maternitatea nu o atrage… Şi da-ul ei venea chiar înainte de a fi aflat de reuşita proiectului… De ce oare tocmai noaptea aceea fericită s-a transformat în limita între bine şi rău? De ce oare perioada nefastă a vieţii mele a început chiar de a doua zi ? Poate aş fi rămas mai lucid şi aş fi acţionat mai înţelept dacă relaţia dintre Solange şi Cezar nu ar fi… Dar nu, nu vreau să îmi amintesc de asta !

- Să încercăm să revenim la hărţuială! Ce zici ?

- Din păcate cele două rele s-au năpustit în acelaşi timp asupra mea încât nu cred să pot face distincţia între hărţuială şi trădare… S-au suprapus şi m-au înlănţuit deopotrivă, făcându-mă să devin cel pe care îl ştii.

- Bruno, cel pe care îl ştiu, nu îţi este deloc defavorabil. Te-am simţit apropiat ca un prieten chiar într-o situaţie care nu te favoriza, încă atunci când erai impregnat prea mult şi prea adânc cu sucul amărăciunilor care te-au urmărit. Cred că a sosit momentul să redevii, în sfârşit, cel care erai înainte de noaptea greierilor. Incearcă să accepţi că eşti în curs să renaşti după ultima tragedie prin care ai trecut. Te rog să îţi continui povestirea şi opreşte-te numai dacă te simţi obosit.

- Trebuie să ştii că eram complet prins de munca mea… Nu mi-am economisit eforturile nici înainte, nici după noaptea greierilor. Numai că rezultatele au început să se altereze până acolo că efortul şi competenţa mi-au devenit inamici. Nu-i simplu pentru tine, care nu ai trăit ce am trăit eu, să pătrunzi şi să simţi mediul viciat în care m-am zbătut. Iar mie îmi este destul de greu să reconstitui faptele şi să te fac să le înţelegi.

- Am auzit, de relativ scurt timp, vorbindu-se deschis despre hărţuiala în profesie, cu toată că ea a existat dintotdeauna. Atacuri de cele mai multe ori anodine, subînţelesuri, insinuări, aluzii, minciuni,

exagerări… Toate perversităţile astea... De obicei cel mai sus în ierarhie are întotdeauna dreptate, nu-i aşa ?

- Cu toate că nu ai trăit toate astea, eşti foarte aproape de realitate. Subînţelesuri, insinuări, aluzii, minciuni, exagerări… Aşa a început totul şi în cazul meu, înainte de a se ajunge la reproşuri directe, la agresiune ierarhică, la ameninţări, la sancţiuni şi la atac terminat în Spitalul de boli psihice. Ciudăţenia este că s-a întâmplat o inversare de roluri : eu, victima am devenit răufăcătorul în timp ce cel care m-a umilit, înnebunit şi obligat insidios să fac ce era împotriva voinţei mele, a devenit aproape un erou. Trădarea, trădarea a agravat totul ! Toate astea au fost cu atât mai greu de suportat cu cât veneau din partea cuiva care îmi fusese prieten şi pe care continuam să îl tratez ca atare. Cezar a început prin a mă deturna de la proiectul la care lucrasem împreună, visul meu profesional în care mă implicasem fără nici o rezervă. Cred că nu ţi-am spus că era vorba despre un remediu împotriva bolii Creutzfeldt-Jacob. Şi am toate motivele să cred că am reuşit…

- Ce ascunde incertitudinea pe care o ghicesc în glasul tău? Nu ai văzut rezultatele ? Erau, sau nu, cele aşteptate ?

- Nu am mai avut niciodată acces la rezultatele finale în care îmi pusesem toată încrederea. Abia peste ani am aflat, din întâmplare, că procedeul stabilit atunci de mine fusese brevetat. Iar uzurpatorul nu era altul decât Cezar, prietenul meu Cezar…

- Cum a fost posibil asta în timp ce, din câte am înţeles, chiar tu erai responsabilul acelui proiect şi deţineai toate cunoştinţele.

- Adevărat, eu am stabilit parametrii şi am început sintetizarea produsului. Dar, cum operaţia dura timp îndelungat, Cezar este cel care a terminat-o şi a cunoscut primul rezultate. Când am insistat să aflu ce s-a obţinut mi-a spus că găsesc rezultatele pe ordinator, dar nu am găsit niciodată nimic. Mi-a spus că activitatea prionică a produsului obţinut

urma să fie determinată într-un laborator mai specializat ca al nostru. De neînţeles ! Doar eu însumi stabilisem metoda de determinare şi ştiu bine că în domeniu nu existau alte competenţe. De la aceste rezultate, care au rămas pentru mine un secret, au început insinuările şi invectivele. Cezar a fost promovat peste noapte pe importantul post de şef al departamentului *« R&D»* şi a început să joace foarte bine rolul de prea ocupat şi inacesibil. Când îşi mai dădea osteneala să intre în laborator era doar pentru a se informa cu perfidie, a da ordine şi a face insinuări sau reproşuri.

Vizita lui în laborator după trataţia ce o făcuse pentru că fusese avansat…

Atunci l-am întrebat în ce fişier a înregistrat rezultatele pe care nu reuşisem să le găsesc. Mi-a răspuns intrigat : *« Unde crezi că le puteam înregistra decât în fişierul PRION ca de obicei ? »* Am deschis fişierul şi l-am rugat politicos să îmi arate ceeace pretindea că a stocat acolo. Foarte surescitat a făcut câteva manevre, după care a început să urle şi să înjure. M-a acuzat că eu suprimasem rezultatele. Ce mistificare a adevărului ! Şi acesta a fost doar începutul ! Nu vreau şi nu pot să îmi amintesc prea mult de momentele acelea.

- Cred că este destul pentru astăzi. Odihneşte-te ! Citeşte puţin dacă nu poţi adormi. Bea un pahar cu lapte sau ceai de plante ! O să chem infirmiera pentru asta.

- Lasă, nu o chema, sunt destul de ocupate săracele de ele. O să încerc să citesc puţin.

- Pe mâine atunci.

- Pe mâine sau pe când vei putea, ştiu bine că nu sunt singura ta preocupare.

- Adevărat ! In seara asta am invitaţi! Alex şi… Yolanda.

- Yolanda?

- Da, nici n-am avut timp să-ţi vorbesc despre ea şi acum trebuie

să mă grăbesc. Olea a preparat o mulţime de bunătăţi dar trebuie să fac şi eu câteva mici târguieli. Păcat că nu poţi fi cu noi, Olea cere mereu noutăţi despre tine. Am fugit !

*

Yann se opreşte la micul magazin cu bunătăți şi cumpără ceeace i se pare mai fin, mai delicat: ciuperci marinate, pateu cu trufe, şampanie… In minte îi stăruie ca o melodie: *« O s-o revăd! In mai puţin de două ore vom fi împreună! Poate că m-am înşelat în privinţa lui Alex… »*

Apoi intră într-o florărie. Nu se pricepe să compună un buchet, dar de data asta ştie bine ce caută. Lectura cărţii lăsate pe noptiera lui Bruno îi persistă în minte. Cere nousprezece trandafiri dar nu roşii; pentru el culoarea asta este prea ostentativă. Admiră şi respiră profund buchete de trandafiri fără a se putea opri la vreo unul din ele. Tresare când o voce suavă îl interpelează :

- Domnul ? Pot să vă fac vreun serviciu ?

- Da, aş dori un buchet de trandafiri, dar nu roşii…

- Tocmai am primit un lot de patruzeci de trandafiri de Provence de o gingaşă culoare aurie şi un parfum delicat. Din păcate am rezervat deja douăzeci şi unu dintre ei pentru un buchet de aniversare şi au rămas numai…

- Nouăsprezece ! Ce coincidenţă ! Doream exact un buchet de nouăsprezece trandafiri !

*

O dantelă fină de spumă se umflă vertiginos în cupele de şampanie ca apoi să se spargă cu un susur abia perceptibil în liniştea care se instalează. Yolanda priveşte buchetul de trandafiri şi aspiră fără încetare parfumul lor. Ochii i se umplu de o privire languroasă, dar vai !

Yann trebuie să admită că subtilitatea ei nu îi este adresată. Cuvintele delicate pe care le formulase în minte au încremenit undeva în drumul lor spre buze. Işi dă seama instantaneu că sentimentul de a fi fost trădat de prietenul lui este real.

De altfel, nu peste mult timp, Alex spune cu nepăsare :

- Să ştii bătrâne că m-am mutat la Yolanda…

Yann simte că sângele îi năvăleşte în obraji şi casa începe să se învârtă în jurul lui. După un timp suspect de lung rosteşte o formulă convenţională care îşi găseşte cu greu drum prin gura devenită amară şi uscată :

- Vă felicit !

Doar cu eforturi a reuşit să rămână până la sfârşitul serii o gazdă amabilă. Totuși, a uitat, sau s-a făcut că uită, să ofere Yolandei buchetul de trandafiri.

Somnul a refuzat să se furişeze în spatele pleoapelor strâns presate. Ii era ba prea cald, ba prea frig. Parfumul trandafirilor era prea puternic. Incercă să se concentreze pe problemele altora, pe nefericitele întâmplări ale lui Bruno, dar degeaba. Gândul că nu o va mângâia niciodată pe Yolanda îi revenea fără încetare, ca o dureroasă arsură interioară. Era conştient că ar fi trebuit să relativizeze, să accepte că în comparaţie cu suferinţele pe care le îndurase Bruno, ale sale erau nişte bagatele. Nu bănuise că suferinţele date de dragostea neîmpărtăşită pot fi atât de tulburătoare.

Cu mult după miezul nopţi a coborît cu buchetul de trandafiri la conteinerul de gunoi şi după aceea a aţipit un scurt moment. La trezire a reuşit în fine să gândească şi la dureroasele mărturisiri ale lui Bruno.

*

Bruno a obosit răsfoind jurnalele lăsate de Yann. Se întreabă dacă doar efortul de a întoarce paginile îl epuizaseră sau mai este o altă explicaţie. Constatarea că drama lui Léa şi a lui erau deja uitate de lume,

că alte crime, alte conflicte și accidente, umpleau paginile îl afecta desigur. Dar ce importanţă are o viaţă faţă de tot ce se petrece în lumea asta mare ? Ce importanţă are o fetiţă orfană dintr-o casă pentru copii cu probleme ? Luciditatea regăsită îl ajută să accepte logica lucrurilor. Este normal ca cele mai oribile evenimente să fie înlocuite cu altele pentru a potoli foamea niciodată satisfăcută a celor în continuă căutare de senzaţii tari.

El este absolut indiferent la astfel de senzaţii dar simte crescând în interiorul lui datoria morală de a nu abandona fetiţa aceea devenită a nimănui. Este doar singura persoană pentru care acest copil înseamnă încă ceva, ceva scump şi fragil care trebuie protejat.

Bruno pipăie şi găseşte pe noptieră cartea de format mic pe care i-o lăsase Yann gândind că îi va fi uşor să întoarcă paginile. Dar iată că titlul cărţii îl face să tresară, oprindu-l să o deschidă : *« Nousprezece trandafiri ! »*

Carte asta îi poartă din nou gândul spre trecut. Este exact cartea pe care o citeau, Solage şi el, înaintea nopţii greierilor. El o terminase chiar în seara aceea, înainte de a ieşi în grădină şi a culege buchetul de trandafiri… Iată deci răspunsul la întrebarea pe care şi-o pusese : *« De ce tocmai nouăsprezece ? » « Oare cartea asta ascunde vreun mesaj ? »* se întreabă Bruno cuprins de un fior. Işi aminteşte că eroul cărţii, un romancier cunoscut, ieşise dintr-o amnezie urmând un lung şi misterios parcurs. *« Poate că pentru asta mi-a propus Yann lectura asta, pentru a mă motiva mai mult să mă regăsesc »,* îşi spune Bruno care nu ştie că un buchet de nouăsprezece trandafiri tulbura chiar în aceleaşi clipe şi viaţa doctorului, a prietenului său. Dacă ar şti, el ar gândi desigur că Mircea Eliade, fusese nu numai un istoric al religiilor, filozof şi romancier dar şi un vizionar.

*

Gândurile lui Bruno îşi iau din nou zborul spre casa din piatră pierdută în gariga[1] provensală şi de acolo spre seara aceia fatală.

Cezar le oferise paharele de şampanie cu o politeţe şi un entuziasm demăsurate după care se înclinase şi sărutase îndelung mâna întinsă de Solange după care lansă un fluviu de cuvinte :

- Rămân adeptul obiceiurilor demodate care exprimă mai bine ca oricare stările sufleteşti. După părerea mea, a săruta mâna unei femei frumoase, care nu este alta decât soţia ţinută la secret a prietenului tău, este un suprem omagiu atât pentru prieten cât şi pentru superba lui soţie. Aş fi fericit să îmi permiteţi să vă spun pe nume… Solange… Măcar numele nu a fost păstrat secret de bunul meu prieten.

- De acord. Iar eu cred că îmi pot permite să vă spun Cezar, răspunsese ea cu o voce de şcolăriţă cuminte.

- Scuzaţi-mă, domnul director nu mi-a lăsat timp să fac prezentările, intervenise cu ironie, Bruno.

- Domnul director ! Auzi-l cum vorbeşte ! Ce ţi-am făcut Bruno, prietene, ca să mă persiflezi astfel ? Ce spui Solange de un astfel de tratament?

- Am impresia că dumneavoastră mi-aţi impus să mă adresez astfel, ripostase el.

- Gândeam, dragul meu prieten, că ştii să faci diferenţa. Munca e muncă şi acolo respectarea ierarhiei se impune. Dar aici, într-un moment de destindere, între prieteni… Ce spui Solange, nu ai impresia că domnul exagerează ?

O privise atunci cu intensitate pe Solange. Devenise încă mai frumoasă, mai strălucitoare decât la începutul serii. Un nechemat junghi

---

[1] Din cuvântul francez “garrigue” : formaţie vegetală din regiunea mediteraneană.

de gelozie îl străbătu când surprinse o languroasă privire, filtrată printre genele care palpitau ca aripile unui fluture care îşi lua zborul spre Cezar.

- Aşa este Bruno uneori. Exagerează… rostise ea cu cea mai dulce voce.

- Atunci nu o să-i mai dăm ocazia, spuse Cezar cu un ton degajat, îmbrăţişând protector umerii lui Solange, după care puse o întrebare formală : *« Sper să nu te superi, dragă prietene, dacă o voi răpi pe Solange ca să o prezint celor care nu au avut plăcerea să o cunoască ? »*

In clipa aceea, privindu-i pierzându-se printre invitaţi, a fost năpădit de panică şi a trăit senzaţia că o fiară îi smulge inima.

In gura lui, biscuitele de şampanie căpătă gust de cenuşă.

*

După recepţia aceea, munca în laborator luase o întorsătură ciudată.

Mai întâi îl bântuise simţământul că este izolat şi inutil.

Niciodată până atunci nu simţise lipsa de activitate sau de entuziasm în muncă. Inainte îşi începea cu febrilitate ziua şi rămânea cufundat în muncă fără a simţi cum trecea timpul. Seara făceau, Cezar şi el, bilanţul zilei şi programau etapele de lucru ale zilei următoare şi apoi zbura spre ea.

Dintr-o dată zilele, ca şi nopţile, deveniră vide, golite de sens.

La început reluase de unul singur sinteza produsului contra bolii vacii nebune şi reproductibiliatea procedeului se reconfirmă. Când vrut însă să verifice activitea prionică constată că reactivii necesari pentru această analiză dispăruseră din laborator. Satisfăcut şi în acelaşi timp perplex alergă spre Cezar ca să împartă cu el bucuria reuşitei dar şi să afle dacă el nu ştia ceva despre dispariţia materialelor de care avea nevoie. Cezar nu fusese de găsit în biroul lui. Il căută din nou spre seară

dar secretarea îi spuse cu o exagerată politeţe că *« Domnul director este într-o şedinţă… »* Reluă de mai multe ori căutarea dar noul director rămase de negăsit. Ii lăsă pe repondeur mai multe mesaje care şi ele nu beneficiaseră de răspuns. Căzuse atunci într-un mutism şi tristeţe inexplicabile, fiind dominat doar de întrebarea *: « De ce mă evită Cezar ? Nu înţeleg… De ce mă evită ? »*

In fine, după un timp ce i se păru infinit, Cezar dăduse năvală în laborator şi i se adresă cu un ton amical ca pentru a tăia eventuale reproşuri :

- Dragă prietene, regret că nu m-ai găsit atâta timp. Nu îţi imaginezi în ce furnicar m-a băgat noua mea funcţie.

A încercat atunci să îi prezinte rezultatele experienţei pe care o reluase şi să se informeze despre materialele dispărute.

Cezar îl întrerupse cu nerăbdare :

- Lasă astea, ţi-am spus doar că priorităţile s-au schimbat. Reactivii pentru determinarea activităţii prionice? Au fost transferaţi laboratorului însărcinat cu această determinare. Cred că ţi-am mai spus asta… Da, ţi-am spus atunci când n-ai găsit nici rezultatele de pe ordinator. Ai uitat? Nu face nimic, numai că eu nu prea am timp. Am intrat în laborator doar ca să văd unde eşti cu conceperea procedeului şi cu montarea pilotului sintezei noului produs… IRIS. Avem termene foarte strânse.

- Care pilot ? întrebase el contrariat.

- Să lăsăm gluma ! Ai semnat contractul şi ştii ce strânse sunt termenele. Durata prevăzută pentru documentare este deja depăşită şi pilotul te-ar ajuta să avansezei cu sinteza.

- Nu înţeleg nimic. N-am văzut niciodată schema pilotului despre care vorbiţi şi nu ştiu să fie făcută vreo livrare…

- Dar ce ai făcut până azi? Schema ? Tu trebuia să o concepi !

- Vă avertizasem că anexele tehnice lipseau din contract…

- Ce dracu ! Aştepţi să primeşti totul mestecat ? Ştiam că ai iniţiativă şi competenţe. Mă dezamăgeşti.

- Dar…

- Nu este loc de nici un *« dar ».* Cred că nişte colete cu părţi din pilot sunt deja sosite. In fine, asta nu are importanţă, grav este că în timp ce termenele se strâng în jurul nostru, tu nu faci decât să te gândeşti la vaca nebună. Mă întreb cât mai pot ignora cine este adevăratul nebun… In tot cazul, mă obligi să îţi spun că dacă nu am fi fost prieteni ai fi fost pus pe liber chiar de astăzi !

Acest episod îi revine foarte clar în memorie.

De necrezut! Parcă s-ar fi întâmplat ieri.

Revede bine, în spatele pleoapelor închise chipul lui Cezar de atunci, arogant şi uşor congestionat. Privirea lui care îl ocolea… Cât de şocat fusese de tonul şi de invectivele lui ! Umilit de presupusa sa lipsă de iniţiativă… De atunci începuse probabil să îşi facă reproşuri fără să ştie pentru ce. De atunci începuse să se culpabilizeze pentru nimic.

Realizează cât este de lucid şi se străduieşte să profite de limpezimea la care i-a ajuns mintea pentru a-şi aminti numele… Reuşeşte să depăşească zile şi nopţi de chin pentru a ajunge în dimineaţa aceea.

*

Cezar intrase în laborator arborând mai mult ca oricând o atitudine de şef absolut, care nu acceptă nici să fie întrebat, nici contrazis, atitudine pe care Bruno o detesta.

De data asta era însoţit de un bărbat tânăr, înalt, bine făcut, cu tenul de culoarea cafelei cu lapte. Imbrăcat într-un costum bej croit impecabil care îi punea în valoare fizicul, tipul purta în mâna stângă, cu voită neglijenţă, o mapă de culoare maron.

- Bruno, domnul este delegat al serviciilor speciale cu care colaborăm în proiectul IRIS. El ne-a adus un mic eşantion dintr-un produs natural care a fost utilizat până acum. Cum importul acestui produs a devenit inaccesibil, trebuie să sintetizăm unul care să fie mai pur şi mai activ decât cel natural. Inţelegi ? In plus acest domn este însărcinat să înveţe de la tine procedeul de obtinere a produsului IRIS pentru aplicaţia industrială care va urma cercetării de laborator. Dar nu ţi l-am prezentat încă pe domnul, pe domnul…

Michel ELCABASCH.

« De ce mi-a trebuit oare atâta timp ca să îmi amintesc numele ăsta ? Era logic, deci simplu ! ”Mi”… de la Michel şi ”El”… de la Elcabach. Mi-El ! MIEL ! El este ! Criminalul ! Caïdul ! Trebuie să fac deîndată depoziţia !» îşi spune Bruno, cuprins de emoţie.

Când îl cunoscuse pe acest… pe acest Miel, el era deja pe panta care l-a scos în afara profesiei şi l-a aruncat în afara societăţii. Din nefericire, în acelaşi timp, se distrugea şi cuibul iubirii lui, pe care îl crezuse invulnerabil. Strângerea de inimă pe care o resimte în acest moment îi aminteşte cu durere de zilele de atunci…

*

Noaptea aceea, una din nopţile negre de după cea a greierilor, nu a fost decât o lungă şi amară aşteptare. Cu inima bătând să îi spargă pieptul ieşise şi intrase în casă la fiecare zgomot abia perceptibil, deschisese şi închisese ferestrele, fumase fără măsură ţigările din pachetele abandonate de bună vreme. Dar Solange nu se reîntorsese. De câtva timp simţise cum se lărgea între ei o breşă care părea a se umple cu, necunoscute până atunci, ostilităţi. Ea devenise distrată, ca şi absentă în rarele momente în care mai erau împreună, se îmbrăca şi machia de o manieră provocatoare, se parfuma prea intens şi mai ales îi lăsa impresia că nu îl vede şi nu îl aude. Intrebările pe care el i le punea rămâneau ca şi suspendate într-o atmosferă de gheață. Gesturile lui de tandreţe se opreau și ele ca îngheţate undeva, între ea şi el.

In dimineaţa de după noaptea de aşteptare torturantă, el înţelesese că totul se terminase, că el nu mai exista pentru Solange. Timpul părea a se fi oprit şi o disperare fără margini îl copleşi. Bântuit de timida speranţă că poate ea va reveni, făcuse de nenumărate ori drumul până la poartă şi înapoi în timp ce adevărul nemilos îl tortura : *« Nu va mai reveni ! Ai pierdut-o pentru totdeauna… »*

Disperat, scormonise printre medicamente în căutarea, nefolositului până atunci, flacon cu calmante. *« Un singur comprimat ! »* îşi spusese el, dar în mod automat îl înghiţi şi pe al doilea.

Aşezat la volanul maşini, calmul se instală iar odată ajuns la laborator nimeni şi nimic nu îl mai putea supăra. Il tră atunci pe Cezar cu o exagerată politeţe şi un fals servilism.

« Am avut un comportament de clown » îşi reproşează Bruno, cel de acum. *« Dacă nu m-aş fi comportat astfel şi aş fi rămas demn şi stăpân pe mine aş fi putut evita poate prăbuşirea. Aş fi putut cu adevărat ? Oare doar demnitatea mea ar fi putut schimba cursul lucrurilor ? Oare vina nu aparţine cercului care se strângea tot mai tare : Solange cu Cezar şi în plus acel Michel El… acel Mi-El ! »*

Bătăile inimii se accelerează în timp ce un ciocan îi loveşte în acelaşi ritm tâmplele care par a rezona dureros la infinit: *« Mi-El ! »* în dreapta, *« Michel Elcabach »* în stânga.

Şi totuşi, odată ce revenirea numelui atât de căutat, în mintea lui continuă să se desfăşoare evenimentele de atunci.

- In afară de noi trei : eu, Michel şi tu, nimeni nu trebuie să afle nimic despre proiectul *« Iris ».* Suntem obligaţi la cel mai strict secret, este vorba de un produs pentru armată… Am dat dispoziţie ca tehnicienii să fie detaşaţi un timp din laborator aşa că ai posibilitatea să te concentrezi şi să lucrezi pe acest subiect de unul singur. In primul

rând trebuie făcută analiza chimică a eşantionului adus de Michel pentru a putea concepe apoi procedeul de sinteză. Pentru transpunerea procedeului pe o instalaţie pilot te voi ajuta eu însumi sau Michel. S-a înţeles ? întrebase Cezar cu o voce care nu accepta nici refuz, nici comentarii.

- Inţeles şefule ! La ordinele dumneavoastră, răspunsese el pe un ton zeflemitor pe care Cezar nu îl remarcă sau se prefăcu a nu-l remarca şi continuă pe un ton autoritar :

- Iţi cer concentrare şi eficacitate ! La începutul săptămânii viitoare aştept primele noutăţi asupra subiectului. Inţeles ?

- Inţeles şefule ! La ordinele dumneavoastră, repetase el, de această dată pe un ton molcom şi tremurător provocat cu bună seamă de calmantele înghiţite în acea dimineaţă.

- Sunt mulţumit că m-ai înţeles şi că eşti de acord cu mine. In ultima vreme păreai cam obosit şi dezinteresat.

Apoi, arborând un surâs larg, se adresă tânărului străin care asistase la toată discuţia :

-Ne vedem în seara asta la Cazinoul de la Nisa. Eşti invitatul meu. Acum trebuie să o şterg, obligaţiile mă cheamă.

Intrigat de locul propus pentru întâlnire, care o atrăgea şi pe Solange, el pusese o întrebare necugetată :

- O întâlnire galantă ?

Chipul lui Cezar luase atunci culoarea sfeclei roşii şi o vână începu să îi palpite pe frunte. Un torent de cuvinte grele se năpusti din gura lui :

- Cum îndrăzneşti ? Cine eşti tu ca să îmi pui astfel de întrebări ? Eşti un Nimeni, iată ce eşti ! Dacă soţia te neglijează şi uită să se mai întoarcă acasă, are pe deplin dreptate ! Este pentrucă eşti un Nimeni şi un Nimic !

- Soţia mea nu are nimic de-a face în afacera asta ! ripostase el

pe un ton redevenit dintr-o dată ferm.

- Nu e aici locul şi nici momentul pentru a discuta afaceri personale dar din cauza lipsei tale de respect faţă de ierarhie vei fi aspru sancţionat. Ceeace agravează cazul tău este că discuţia s-a purtat în faţa unui reprezentant al unui important colaborator al societăţii noastre, domnul Michel Elcabach…

Acuzaţiile lui Cezar au fost întrerupte de vocea mieroasă a *« importantului colaborator »:*

- Cezar… Scuzaţi, voiam să spun domnule director, vă rog să-mi faceţi favoarea să uitaţi cuvântul *« sancţiune ».* Să nu începem colaborarea noastră pe un teren minat. Reuşita pe care o dorim toţi trei are şanse doar dacă lucrăm ca între prieteni. Eu unul, sunt sigur că o să am relaţii bune cu domnul Bruno, altfel nu se poate.

- Ai dreptate Michel, dovedeşti multă înţelepciune. O să mai discutăm în seara asta, mai spuse Cezar cu un calm aparent înainte de a pleca din laborator.

Bruno îşi aminteşte bine impresia neplăcută pe care i-o lăsase străinul acela cu care pasămi-te ar fi trebuit să colaboreze. Chiar în împrejurările ce-i erau atât de ostile atunci, trebuise să admită că cel care rămăsese cu el în laborator după plecarea lui Cezar, avea un oarecare farmec susţinut de un fizic agreabil. Işi spusese chiar că numai împrejurările nefericite în care se găsea îl făcuseră să-l antipatizeze din primul moment.

Privise cu suspiciune eşantionul adus de străin: o vâscoasă substanţă cenuşie ambalată într-o cochetă cutie lucioasă. Când individul căutase în geanta lui elegantă, zărise un tatuaj la încheietura mânii stângi, un tatuaj ce reprezenta o salamandră bine conturată, colorată în oranj şi negru.

I se adresase sec, fără prea multă simpatie :

- Să verificăm şi consemnăm greutatea eşantionului.

- O. K. şefule ! Sunt de acord cu tot ce propui numai că vreau să te pun în gardă cu câte ceva… Am putut să-mi dau seama că prietenul nostru Cezar nu te prea iubeşte. Cred că e vorba între voi de o poveste cu femei … L-am văzut ieri seară la Nisa în compania unei femei frumoase ca o diavoliţă… Acolo unde e amestecată o astfel de femeie îşi bagă şi dracu' coada. Vorba matale cu întâlnirea galantă i-a căzut strâmb. Il cunosc destul de bine şi cred că trebuie luat cu binişorul. In ce priveşte procedeul pentru a fabrica substanţa asta, în tine este nădejdea iar lui trebuie să îi dai informaţii doar cu linguriţa nu cu polonicu' sau cu lingura… dacă înţelegi ce vreau să spun… Nu-i da totul dintr-o dată ! Ar fi mai bine să vorbeşti întâi cu mine înainte de a-i da rezultate pe care le aşteaptă cu mare nerăbdare. Pe mine nu mă prea poţi găsi, circul mult şi sunt ţinut cam la secret dar o să-ţi telefonez eu… Vezi bine că vreau să lucrăm ca prieteni şi e păcat că ai făcut o gafă cu şeful tău. Fii atent, şefii au întotdeauna dreptate.

- Fiindcă tot vorbiţi de şef… In societatea noastră este obiceiul să fie informată mai întâi ierarhia care decide ce se transmite la colaboratori i-o tăiase el scurt, nefiind deloc dispus să lungească vorba cu tipul care nu îi era pe plac.

- Faci cum vrei domnule Bruno ! Eu gândeam că ar fi mult mai bine ca noi doi, de care depinde reuşita, să colaborăm cât mai strâns, dar tu eşti cel care decide…

« Salamandra » îi aruncase o privire vexată înainte de a-şi desena cu mâna stângă şi cu mare dificultate semnătura pe documentul referitor la eşantion.

Bruno îşi aminteşte acum bine neîndemânatecele litere majuscule care zgâriaseră hârtia : *« MI.. EL… »*

In săptămâna care a urmat, zilele zburaseră fără să îşi dea

seama căci se lăsase cuprins din nou de agreabilul frison al creaţiei. Numai cei care nu au trăit această senzaţie pot gândi că în ştiinţă nu poţi resimţi emoţia creaţiei!

Analiza chimică a substanţei cenuşii îl conduse fără întârziere la formula produsului pe care trebuia să îl sintetizeze. Concepţia procedeului de obţine a acelui Iris îi luă destul timp înainte de a ajunge la ceeace îi plăcea cel mai mult în profesia lui : manipulările la masa de laborator. Substanţe, solvenţi, temperaturi, proporţii, concentraţii…, gândise profund la toate astea. Ignorase întru totul pentru ce utilizare şi cui ar fi urmat să servească acel Iris. Nu îl interesa decât partea frumoasă, incitantă prin noutate a muncii lui şi care îl făcea să uite puţin din suferinţa dată de iubirea pierdută. Ii trebuia ceva care să umple golul… Şi acel ceva fusese, pentru bună bucată de vreme, acel Iris…

Ieşise foarte puţin din laborator în săptămâna aceea.

O pizza sau un sandwich, o cafea înghiţită în grabă. O singură întoarcere acasă pentru a se schimba. O scurtă privire îi confirmase că Solange nu trecuse pe acolo în ultima vreme. Nici un cuvânt, nici un mesaj de la ea. Totuşi el scrise, cu litere mari, pe tabla *« nu uita ! »* din bucătărie: *« TE IUBESC »,* mesaj smuls din inimă ca o chemare în ajutor.

Cu toate că în tot timpul acela se scufundase în munca din laborator, nu putea spune că avusese aceleaşi satisfacţii ca altădată. Subiectul nu mai era cel de care se simţise legat trup şi suflet. In plus era obosit mai cu seamă de opreliştile ce trebuia să le pună gândurilor care nu încetau să zboare spre Solange.

In fine, în seara aceia se întorsese acasă simţind că trebuie să facă un duş şi trebuie să doarmă neapărat, ca să poată uita şi să se poată concentra cu claritate la subiectul la care lucra fără pasiune.

Întins pe canapeaua din salon căzu într-un somn scurt şi agitat

dat de trei comprimate de calmant ce le înghiţise fără să gândească prea mult. Era abia trecut de miezul nopţii când se trezi şi nu mai reuşi să adoarmă. Pentru a scăpa de gândurile nedorite se aşeză la ordinator şi începu să redacteze raportul tehnic asupra sintezei Irisului.

Abia scriind reacţiile de sinteză realiză un adevăr care îl trezi de-a binelea şi îi ridică părul măciucă.

IRIS avea formula unuia din drogurile cele mai puternice ! Molecula obţinută prin sinteza la care lucrase în ultimele săptămâni pentru a reproduce substanţa din eşantionul încredinţat de Miel era una şi aceiaşi cu redutabilul MDMA ! Metilen-Dioxi… *« Cum a fost posibil să nu-mi dau seama mai devreme ? Oare Cezar ştie? Oare serviciile militare au nevoie de produsul ăsta? »*

Intrebările astea îngrijorătoare îl împinseseră în zorii zilei la laborator. Nu mai simţea nici o oboseală. Dorea să verifice, să facă încă odată analiza chimică a eşantionului, să scrie din nou reacţiile chimice.

Pe tabla din laborator scrise cu neîndemânatece litere mari reacţiile chimice şi cu disperare ajunse la acelaşi rezultat : MDMA ! Nu era nici o îndoială !

Nu îşi dădu seama când a intrat Cezar în laborator. Tresări când o mână îi luă marcherul din degetele care îi tremurau şi auzi vocea calmă şi doctă a fostului său prieten spunând :

- Te înşeli aici Bruno ! Vezi, aici este o dublă legătură care schimbă totul !

Privise consternat corecţia şi fu obligat să admită că Cezar avea dreptate. Da, lipsea cu adevărat o dublă legătură în formula produsului. Dar oare schimba ea cu adevărat lucrurile ? Era prea obosit şi mai ales şocat de greşeala pe care o făcuse pentru a relua pe loc corectura făcută de Cezar. De altfel, ca de obicei, Cezar nu avea timp. El puse totuşi nu puţine întrebări pertinente despre procedeu, randamente, montaj, puritatea produsului obţinut şi altele şi se arătă mulţumit de

răspunsuri.

Ridicându-se pentru a pleca, Cezar mai spusese :

- O mică greşeală poate schimba totul. Dacă nu aş fi remarcat greşeala ce o făceai, cine ştie ce formulă ai fi inventat pentu IRIS.

- Adevărat, după mine produsul obţinut avea formula MDMA…

- Crezi ? Eşti probabil obosit, nu-ţi mai bate capul cu formulele astea ! Ceeace e important este procedeul de obţinere a Irisului şi aici ai avansat foarte bine. Cred că îţi ajung încă două zile ca să pui pe hârtie acest procedeu. Te rog să imprimi descrierea exactă a procedeului într-un singur exemplar pe care să mi-l dai în mână. Nimeni în afară de mine şi de tine nu trebuie deocamdată să cunoască acest procedeu.

- Nici chiar reprezentantul beneficiarului, acel Michel El…

- Nici chiar el, numai noi doi. De altfel el nu are nici pe departe nivelul nostru de pregătire şi o să gândesc sub ce formă transmitem şefilor lui rezultatele. Asta este treaba mea, nu-ţi fă griji pentru ea… Michel va interveni mai mult la transpunerea industrială şi deocamdată nu suntem acolo… Mâine plec într-o delegaţie dar peste două zile voi trece să îmi dai documentul. La lucru !

Nu avusese prea mult de muncit la descrierea procedeului pe care o redactase deja în mare parte în noaptea de insomnie. In cele două zile acordate de Cezar nu făcuse decât să scrie, rescrie şi judece reacţiile. Consultă cele mai recente documente referitoare la subiect rămânând cu convingerea că remarca lui Cezar nu schimba cu nimic lucrurile. Acea dublă legătură, pe care el o uitase, nu făcea ca produsul pe care îl sintetizase să nu fie unul şi acelaşi cu MDMA, unul din cele mai redutabile droguri.

Tulburat peste măsură de acest adevăr incontestabil, cele două zile au apăsat asupra lui ca o şapă de plumb.

Se găsea din nou în faţa tablei pline de formule şi reacţii când, cu paşi de vată, a intrat Cezar.

Markerul îi căzu din mână când o voce ca de tunet răsună :

- Fals ! Ce inepţii ! Te împotmoleşti din ce în ce mai mult în raţionamente elementare ca un imbecil ! Ţi-am spus doar că formulele nu au nici o importanţă.

Spunând cuvintele astea Cezar a şters tabla, după care a adăugat:

- Arată-mi procedura! Oare ai scris-o cu un minimum de limpiditate sau ai scris şi în ea doar inepţii ?!

In timp ce Cezar studia atent documentul, prin capul lui treceau neîncetat ultimele cuvinte spuse de fostul lui prieten : *« Ce inepţii… Te împotmoleşti din ce în ce mai mult în raţionamente elementare ca un imbecil… ai scris şi în ea doar inepţii ?! »* Aceste cuvinte îl strângeau ca o chingă, ca o spirală infernală. Sudori reci şi calde îi scăldau ceafa, tâmplele, fruntea…

In mână cu documentul imprimat pe hârtie, Cezar suprimă de pe ordinator fişierul în care acesta era înregistrat iar el, Bruno, nu putuse reacţiona în vreun fel. Şeful mai rămase concentrat peste hârtii şi se ridică să plece, spunând :

- Documentul pare ceva mai raţional decât prostiile scrise pe tablă dar mai este de lucru pentru a fi prezentat mai sus… Trebuie să fac eu asta pentru că, regret să o spun, diminuiezi pe zi ce trece.

Atunci îi trecu prin mintea răvăşită ideea aceea demenţială, care îl determină să îşi înfrunte şeful :

- O să vă demonstrez că nu fac greşeli elementare şi că nu spun prostii.

- Pe dracu ! Nu o să-mi demonstrezi nimic pentru că nu eşti capabil de nimic. Nu ştiu ce îţi mai trece prin cap dar trebuie să îţi spun că nimeni nu are nevoie de demonstraţiile tale care nu ar face decât să te acopere de ridicol.

După plecarea lui Cezar nu ezitase să pună în practică ideea care îi părea salvatoare şi care, de fapt, îi dădu lovitura de graţie.

O mică priză din pudra atât de fină… O scurtă inspiraţie cu nara care şi-o ştia mai sensibilă. Un minuscul fulg aspirat cu un tub subţire direct din flaconul pe care el însuşi pusese eticheta produsului sintetizat : *« IRIS »*

Efectul a fost aproape instantaneu.

In ce univers de vis fusese transportat ! *« O lume asemănătoare unei sfere scăldată în irizaţii sidefii care virau spre auriu transformându-se apoi într-un minunat curcubeu… O sferă care plutea în imponderabilitate într-un univers luminat de mai mulţi sori.. Şi el, el, Bruno, în centrul acelei sfere a retrăit cele mai frumoase clipe din viaţa lui. Clipele de iubire cu Solange. »*

De ce acel univers minunat fusese atât de efemer devenind, cu o nemiloasă bruscheţe, doar migrenă şi greaţă ? Luciditatea se instalase atunci destul de repede dar fu invadat de o epuizare totală.

Cu dificultate pusese atunci mâna pe volan pentru a se întoarce acolo unde fusese cândva, refugiul, paradisul său real. Acolo însă îl aştepta o altă lovitură : un bilet laconic : *« Cred că ai simţit că nu mai am nici un sentiment pentru tine. Am depus cererea de divorţ. Solange ».*

Un nou refugiu căutat în pulberea albă îl transportase din nou, pentru scurt timp, într-o minunată lume paralelă. Apoi totul deveni confuz. Nu mai distingea ziua de noapte. Nu a mai mâncat şi nu a mai dormit un timp nedeterminat. O barbă roşie îi năpădi obrazul, făcându-l aproape de nerecunoscut.

Soneria stridentă a telefonului îl aduse într-o zi la realitate dar la capătul firului nu îi răspunsese nimeni. In schimb îşi reaminti că aspirase din pudra albă numai pentru a face dovada că avea dreptate, că nu făcea greşeli elementare şi că nu susţinea prostii. In halatul de protecţie ieşise în fugă din laborator şi dăduse buzna în biroul lui Cezar, strigând :

« Am dovada ! Am dovada ! »

Cezar, cu un chip devenit alb ca hârtia, bâlbâi :

- Cine eşti tu ? Bruno ? Eşti nebun…Proba ? Care probă ? Ce-i cu barba asta ?

- Ştiu, am încercat pe mine însumi! Am certitudinea că IRIS este un drog… Ha, ha ! izbucnise el într-un râs nestăpânit.

- Te-ai drogat ! Cum îndrăzneşti să intri în biroul meu în starea asta ? Ţi-ai pierdut minţile…

Atunci el s-a apropiat de biroul lui Cezar în care a început să bată cu pumnii continuând să strige : *« Am dovada ! Am dovada ! ».*

Pumnii i se crispară de-odată în aer când recunoscu pe ecranul ordinatorului lui Cezar documentul la care lucra şeful lui şi care nu era altul decât raportul final asupra sintezei IRIS. Nu îi trebui mai mult decât o privire ca să parcurgă pagina pe care erau scrise reacţiile şi formula produsului finit. Dar nu regăsi în aceste reacţii şi formule nici urmă de moleculă MDMA, substanţă a cărui efect nefast el tocmai o probase.

Apărătorul adevărului care se ascundea în el se dezlănţui ca o fiară. Cu o lovitură puternică mătură ordinatorul care căzu de pe birou şi se sfărâmă în bucăţi într-un zgomot infernal.

Doi agenţi de securitate, apăruţi nu se ştie de unde şi când, îl imobilizară.

*

Un zgomot de obiect care se sparge îl aduce pe Bruno la realitatea de azi. Observă că o femeie în alb strânge cu o mătură cioburi de sticlă, încercând să nu facă prea mult zgomot. O voce feminină, pe care el o recunoaşte deîndată ca fiind a Antoniei, şopteşte :

-Vă rog să ne scuzaţi. Lăsaţi, o să curăţ eu.

- Nu face nimic ! Sunt pe lume și lucruri mult mai grave. Ocupaţi-vă de fetiţă, mi se pare că micul incident a speriat-o.

« Fetiţă ? » se întreabă Bruno şi privirea sa iscoditoare nu reuşeşte să descoperă o a treia persoană, în schimb vocea tandră a Antoniei îl face să tresară…

- AMARILDA,

nu-i grav draga mea ! Nimeni nu o să-ţi facă nimic, nu-ţi fie frică ! O să punem florile într-un borcan… Uite, doamna o să ne ajute să găsim apă…

Urechea lui Bruno stă la pândă ca să înţeleagă cuvintele abia şoptite. Privirea lui reuşeşte să o descopere pe Antonia aplecată undeva, într-un colţ al încăperii. După un timp o vede ridicându-se şi deschizând uşor uşa pe care se strecoară ducând de mână o fetiţă. O fetiţă pe care o cunoaşte atât de bine…

Inchide ochii şi o revede pe Amarilda aşa cum o văzuse la ultima sa vizită cu Lea la casa de copii.

*

Tramvaiul până la terminus, apoi mersul aproape o oră prin pădure până la clădirea posomorâtă, ascunsă într-o vâlcea. Se întrebase mereu de ce fusese aleasă o arhitectură atât de sumbră pentru un aşezământ destinat să ajute copii cu probleme să-şi regăsească încrederea în ei înşişi. Locul era foarte frumos dar clădirea gri era la fel de tristă ca şi soarta copiilor pe care îi adăpostea.

In acea vizită, ultima vizită în care Lea îşi văzuse copilul, constataseră cu plăcută surpriză că griul casei se vopsise în alb iar pe un perete copiii desenaseră ceeace le inspira imaginaţia lor perturbată. Atât el, cât mai ales Lea, fuseseră cuprinşi de o emoţie încărcată de

speranţă şi bucurie descoperind-o de departe pe Amarilda care, cu o concentrare îndârjită, desena pe un perete. Aparent era singură. Se apropiaseră în tăcere şi se opriseră în spatele copilei unde descoperiră, disimulată, şi o supraveghetoare. Bucuria lor se transformase însă repede într-o angoasă vizibilă mai ales în atitudinea mamei, a lui Léa, care se crispase într-o nemişcare de un tragism fără margini.

Amarilda desenase, şi desena încă, una şi aceiaşi imagine: o figurină, un specimen de păpuşă informă, care purta un șiret de un roşu strălucitor strâns în jurul gâtului. După un timp, supraveghetoarea se apropiase de fetiţă şi-i spusese cu blândeţe : *« Amarilda, priveşte, ai musafiri ! »* Copila nu reacţionase în nici un fel şi continuase să deseneze cu şi mai multă îndârjire. Supraveghetoarea li se adresase *:« A refuzat să facă siesta în după amiaza asta, face acelaşi desen de aproape două ore. Priviţi, ceilalţi copii ies la gustarea de după amiază iar ea nu a încetat să reproducă aceiaşi imagine. Dar cum psihiatrul a spus că interpretarea desenelor ar putea ajuta la precizarea diagnosticului, am lăsat-o să continue cât vrea."*

Intr-un târziu Amarilda percepuse că se vorbea în spatele ei, întorsese capul şi dintr-un salt era deja cu capul ascuns în fustele mamei. In zadar încercase el să o atragă cu dulciuri, Amarilda îi aruncase doar o privire interogatoare. Dar, după un timp, se întorsese la perete pentru a-şi relua îndeletnicirea întreruptă. Spre marea lor surpriză, de data asta, ea nu mai desenă figurina sugrumată cu șnurul roşu. Fără a se grăbi, de parcă ar fi căutat ceva în străfundurile micuţului ei corp fragil, ea desenă trei flori. Trei flori de talie inegală, cu contur nesigur şi cu petale galbene tremurânde.

*

- Acum o să punem florile în apă, în vasul de pe noptiera lui Bruno !

Vocea Antoniei, ca un fâlfâit de aripi, mângâie urechea lui Bruno. El deschide ochii şi de data asta o vede pe Amarilda aranjând cu stângăcie într-un vas de pe noptiera lui trei flori de păpădie tardivă şi două foi de ferigă de un verde strălucitor.

- Le-a cules pentru tine, Bruno, şopti Antonia.

- Ţi-a spus ea asta ?

- Nu, din păcate momentul când va pronunţa ceva nu a sosit încă. Dar priveşte cum aranjează floricelele la capul tău! Se vede bine că a înţeles că le culege pentru tine. Doctorii spun că va vorbi în curând dacă cineva se va ocupa mai mult de ea, idee în care au acceptat să mi-o dea pentru câteva zile acasă. Profităm că Elmira este în vacanţă şi se poate dedica micuţei. Nu mă aşteptam să se înţeleagă atât de bine, copiii unici sunt geloşi adeseori.

- Uiţi că Elmira nu mai este copil !

- Adevărat. Dar eu o văd încă la vârsta Amarildei, cu mult înainte de fi plecat în lume. Abia depăşise vârsta acestei fetițe când conflictele între croaţi şi bosniaci s-au înteţit. Iaşar trăia rău conflictul, nu putea să se decidă de partea cui este…

- Văd că nu poţi uita…

Dialogul lor este întrerupt de privirea tristă a doi ochi negri care par imenşi pe faţa micuţă şi palidă. Privirea întrebătoare a Amarildei, acest copil al nimănui, îi scrutează pe rând. Dintr-o dată fetiţa se apropie de Bruno şi trage cu forţă mâneca pijamalei care îmbracă unicul lui braţ valid. Chipul micuţei este crispat şi gura îi este deformată de un rictus nervos. Buzele i se mişcă fără răgaz pentru a lăsa să le scape, după un lung moment, câteva sunete ezitante : *« M… M… Mam ! »*

Cei doi adulţi schimbă o privire scurtă şi un mic şi stigăt de bucurie scapă necontrolat din gura lui Bruno :

- A vorbit ! Vorbeşte !

- Da, a scos câteva sunete dar cred că ai înţeles sensul lor şi nu

ştiu deloc ce îi voi răspunde, spune cu îngrijorare Antonia. Ea îmbrăţişează cu blândeţe umerii fetiţei, care abia se mai ţine pe picioare, şi ambele se îndreaptă încetişor spre ieşire.

*

AMARILDA povestită de ELMIRA

1 noiembrie 2008

Astăzi mama a dus-o pe Amarilda la spital ca să îl vadă pe Bruno. Mă gândeam că experienţa asta este cam riscantă, dar oricum, mai devreme sau mai târziu, trebuia f ăcută.

Inainte de vizita asta reuşisem să comunic cu micuţa prin intermediul desenelor şi am încercat să continui. In zadar ! A refuzat să atingă hârtia şi creioanele colorate. Şi, îmi evită privirea. Nu numai că n-a mai scos nici un sunet dar a rămas nemişcată şi a refuzat să mânânce. A respins chiar şi mângâierile de care era atât de doritoare ! Când am reuşit s-o bag în pat era fierbinte şi a refuzat cu obstinenţă termometrul.

2 noiembrie 2008

Intorcându-mă din oraş am găsit-o pe mama gospodărind iar pe Amarilda foarte preocupată cu un desen. M-am bucurat crezând că ieşise din starea care o copleşise după vizita făcută lui Bruno. Dar, bucuria mea a fost de scurtă durată ! M-au cuprins fiori reci constatând că desena cu obstinenţă figurina strangulată cu un șnur roşu, aceiaşi păpuşă informă despre care aflasem de la Bruno şi de care crezusem că uitase. Psihologul de la casa de copii spunea că laţul acela roşu obsesiv reprezenta în amintirea Amarildei violul pe care l-a suferit cu ani în urmă.

Inaintea vizitei la spital eu am desenat o fereastră la care, ca

replică, Amarilda, surâzând, a desenat ceeace dorea să fie pisica pe care o zărisem împreună dormind la acea fereastră.

Şi acum, din nou , aceste oribile figurine strangulate !

Am încercat să o mângâi şi i-am propus să plecăm din nou în căutarea de "comori" cum denumisem şăgalnic micile descoperiri pe care le făcusem în plimbările la care ieşisem cu ea. Dar parcă nici nu m-a auzit, a continuat cu încăpăţânare să deseneze pagini întregi cu aceiaşi oribilă imagine.

Mama mi-a sugerat să îl rog pe Yann să treacă să o vadă atunci când va avea o mică disponibilitate.

3 noiembrie 2008

E duminecă şi Yann a putut să se consacre mai mult Amarildei. Trecuse ceva timp de când nu l-am văzut şi m-am bucurat să îl regăsesc acelaşi cu cel din amintirile mele.

Atitudinea lui faţă de Amarilda m-a surpris. S-a comportat cu ea ca şi cu un copil absolut normal. A evitat întrebări prea directe şi în intervalele rezervate răspunsurilor care nu veneau, a privit-o cu o candoare şi o curiozitate de copil. Cu toate pauzele fără răspuns, am avut impresia că asist la un dialog pe care nu îl înţeleg şi că Amarilda nu este nicidecum un copil înapoiat.

După acest dialog unilateral, al cărui sens fusese înţeles doar de ei doi, Yann a rugat-o să deseneze ceva. Ea a zâmbit şi a răspuns altfel decât cu obişnuitul homuncul strangulat. De data asta ea a desenat trei flori. Trei flori galbene, inegale, cu tremurătoare petale asimetrice .

Admirând nedisimulat desenul, Yann îi adresă fetiţei câteva întrebări clare « Floarea cea mare este Bruno ? Şi cea mică eşti tu ? Şi cea mijlocie, cea mijocie este… » « M… M…Mam… » a răspuns, fără ezitare , Amarilda.

Astea sunt primele sunete pe care le –am auzit ieşind din gura ei

şi odată cu ele aerul păru să vibreze încărcat de speranţa că mai devreme sau mai târziu voi putea vorbi cu Amarilda ! Dar mi-e teamă că vibraţia era data şi de îngrijorarea că Amarilda va suferi enorm din cauza plecarii lui Léa dintre noi.

La plecare l-am condus pe Yann şi am încercat să înţeleg cum reuşise să obţină de la Amarilda ceeace eu nu putusem. El îmi răspunse, vizibil încurcat, că atmosfera din casa noastră era favorabilă, că ea inspiră încredere. La argumentul meu c ă în aceiaşi ambianţă încercările mele eşuaseră, el a dat un răspuns care nu prea avea legătură cu întrebarea : « E greu să îţi dai seama că, de fapt Amarilda nu este un copil înapoiat. In plus se pune problema limbii. Probabil că ea a uitat puţinele cuvinte pe care le ştia la numai patru ani în limba maternă şi nu a învăţat încă destule cuvinte în limba franceză. »

Am simţit în vocea lui o vibraţie tandră care m-a emoţionat.

După ce l-am sărutat pe obraji în chip de despărţire, l-am văzut împurpurându-se. Cred că eu, de asemenea, m-am îmbujorat.

4 noiembrie 2008

M-am gândit îndelung la comportamentul lui Yann şi am încercat să o tratez pe Amarilda de la egal la egal, comportare la care ea a răspuns cu o repetată întrebare : « M… M… Mam ? Mama ? » Da, astăzi ea a rostit cuvântul « mamă » în întregime , iar eu mă frământ neştiind ce răspuns să îi dau.

5 noiembrie 2008

Mâine ia sfârşit mica vacanţă petrecută la noi de Amarilda. Trebuie să o ducem din nou la casa de copii. Mama, afectată, îşi frângea într-una mâinile pentru că nu a reuşit să obţină o învoire mai lungă iar eu m-am trezit întrebând : « De ce nu o adoptăm ? Aş avea şi eu o soră… »

Mama a tăcut dintr-o dată iar eu am insistat cu stupiditate. După un oarecare timp mama mi-a răspuns în fine șoptit : «M-am gândit şi eu şi m-am şi informat. Dar…Dar adoptările se aprobă numai pentru cupluri căsătorite."

Am înţeles că făcusem o gafă.

Mama se puse frenetic pe curăţenie în apartament iar noi, Amarilda cu mine, am plecat în căutarea de « comori ». Eram hotărîtă să o fac să înţeleagă ce s-a întâmplat cu Léa.

La florăria din colţ am cumpărat trei flori galbene. Amarilda nu a întârzit să mă întrebe : « Mama ? »

I-am răspuns fără ezitare : «Da, o să îi facem o vizită lui Léa» şi m-am îndreptat spre cimitirul comunal.

Pe ultima cruce din beton gri de pe aleea indicată de paznic este marcat : « LEA, 2 octombrie 2008 ».

Am pus cele trei flori pe mortmânt şi i-am spus simplu lui Amarilda : « Mama »

Ea s-a aplecat, a presat cele trei flori în pământul încă reavăn şi a desenat cu degetele, în jurul lor, contururi tremurătoare.

Apoi, fără nici un cuvânt, s-a ridicat în picioare, m-a luat de mână şi m-a tras spre ieşirea din cimitir.

Abia în tramvai am avut curajul să o privesc. Lacrimi enorme se rostogoleau ca nişte perle pe obrajii ei delicaţi şi palizi.

Iată cum a aflat Amarilda despre moartea mamei sale. Nu ştiu ce a înţeles ea din toată drama a cărei victimă este dar ştiu că nicidecum nu este un copil înapoiat. Și mai ştiu că Amarilda trebuie să devină, cu orice preţ, sora mea.

*

Spitalizarea lui Bruno durează de câteva săptămâni şi tocmai a reînceput tratamentele de reeducare. Face deja câţiva paşi sprijinit în

cârje dar nu are permisiunea să forţeze prea mult deci trebuie să se resemneze încă la fotoliul rulant. Este extraordinar cât de mult a contribuit la însănătoşirea lui fetiţa asta fragilă, Amarilda ! De necrezut că de la prima ei vizită îşi regăsise motivaţia de a se face bine, de a trăi pentru a se putea ocupa de ea.

Primele sunete pe care le auzise ieşind din gura ei după atâţia ani de când fusese încredinţată casei de copii !

Reprezentarea lui, a lui Bruno, ca a treia floare în micuţul buchet desenat ca şi în cel pus pe noptiera lui! Toate astea au avut un atât de mare influenţă asupra moralului lui !

Tocmai a recitit cele câteva pagini scrise de Elmira pe care Antonia le subtilizase pentru el. Nu se putuse abţine să nu i le arate şi lui Yann cu care schimbase pe loc câteva idei despre Amarilda. Prietenul lui, medicul, fusese destul de concis dar spusele lui i se imprimaseră bine în memorie : *«Amarilda este desigur mai inteligentă decât mulţi copii de vârsta ei. Trebuie ajutată să uite episodul violului, care îi mai stăruie în memorie. Apoi, trebuie învăţată cuvinte cu care să se poată exprima. Sunt convins că într-un mediu familial, calm şi iubitor şi şcolarizată este capabilă să recupereze foarte repede. »*

Recitise de atâtea ori paginile scrise de Elmira încât le ştia pe de-asupra. Undeva, bine fixat în minte îi rămăsese dialogul dintre tânără şi Antonia, mama ei : *« De ce nu o adoptăm ? Aş avea şi eu o soră… Mama a tăcut dintr-o dată, iar eu am insistat cu stupiditate. După un oarecare timp mama mi-a răspuns în fine cu o voce strangulată : M-am gândit şi eu şi m-am şi informat. Dar… Dar adoptările se aprobă numai pentru cupluri căsătorite... Am înţeles că făcusem o gafă…. »*

« Dar adoptările se aprobă numai pentru cupluri căsătorite… »

De ce oare cuvintele astea îi revin mereu în minte ? Îi trece oare prin cap că ar putea să se căsătorească cu Antonia pentru a o putea

adopta pe Amarilda ? Emoţia cu care o aşteaptă acum pe Antonia este dată oare numai de dorinţa nemăsurată de a-i crea fetiţei un cămin în care ar putea fi protejată şi iubită ? Nu este capabil să îşi dea un răspuns sincer.

Singura femeie pe care o iubise cu adevărat fusese Solange. Chiar şi acum, după ce îl trădase şi fusese părtaşe cu cel care îl scosese în afara societăţii, chiar şi acum o voce interioară îi şopteşte că doar pe ea o iubise.

De Léa îl apropiase doar dorinţa de a o proteja, sentiment care îl ajutase şi pe el să iasă la liman.

Dar cu Antonia, această femeie integră şi generoasă, problema se punea diferit. Antonia are un caracter mai puternic decât el însuşi şi n-ar accepta niciodată, chiar şi pentru Amarilda, o legătură motivată doar de pretextul *« cuplu căsătorit. »*

Opreşte plutirea lină a fotoliului în veranda largă şi însorită a Spitalului. E o zi friguroasă dar foarte însorită de decembrie. Vârfurile munţilor, scăldate de soare, strălucesc iar umbra lor culcată pe zăpadă pare atât de aproape încât ar putea fi atinsă cu vârfurile degetelor.

Pierdut în gânduri şi în contemplarea peisajului nici nu aude paşii uşori care se apropie.

Işi dă seama de o prezenţă doar când fotoliul începe să alunece uşor de parcă ar vrea să intre în splendoarea albă şi strălucitoare. Şi ciudat, ştie, mai bine zis intuieşte cine îl poate conduce atât de uşor spre lumea aceea de lumină şi dintre buze îi scapă ca un strigăt de bucurie, numele care tocmai îi era în minte :

- Antonia !

Fâşâitul uşor făcut de fotoliu încetează şi i se pare că respiraţia i-a devenit asurzitoare şi îi trebuie un efort ca să continue :

- Te rog aşează-te, aici, în faţa mea. Vreau să te văd.

Nici un răspuns. El ştie prea bine că Antonia este capabilă să se exprime prin tăcere şi continuă să insiste :

- Te rog, te rog, aşează-te ! Am atâtea să îţi spun, atâtea lucruri pe care nu le-am spus niciodată nimănui. Simt că am nevoie să mă confesez şi o pot face doar faţă de tine.

Antonia nu scoate nici un cuvânt. Se aşează în fine cu neîndemânare pe un scaun din faţa lui şi aranjează pe genunchii ţepeni o sacoşă îndesată cu obiecte aduse de la slujbă.

El tace un timp îndelungat, fascinat de coroana părului ei alb care, luminată de soare, este mai strălucitoare decât munţii care sclipesc la orizont.

După un timp, continuă să o roage :

- Te rog să pui sacoşa pe celălalt scaun, să te faci comodă şi să încerci să te destinzi. Eşti grăbită ? Am atâtea să îţi spun…

Ciudat… Antonia a devenit ascultătoare ca o şcolăriţă cuminte. Se ridică, îşi scoate vesta şi pune sacoşa pe un alt scaun, dar nu găseşte să spună decât :

- Mi-e teamă să nu fi adus mirosul de la Azil…

- Ştii bine că mirosul de acolo mi-e cunoscut şi te asigur că cel din spital poate fi adeseori şi mai penibil. Dar nici un miros nu mă deranjează dacă mai rămâi cu mine… Să înţeleg că accepţi confesiunile mele ? Nu îmi este prea uşor dar simt că trebuie să exorcizez ultimele reziduri ale unei fericiri pierdute…

- De ce mie? De ce tocmai mie? întreabă, în fine, Antonia. Vocea îi este ezitantă. Ii este teamă de răspunsul pe care totuşi îl doreşte.

- Răspunsul la întrebarea ta nu este simplu. Dar ştiu bine că eşti singura persoană căreia doresc să destăinui ceeace n-am spus niciodată nimănui.

- Dar Léa ?

- Léa… Pe ea am tratat-o ca pe fiinţă care trebuia protejată… Iar

tu… Tu eşti un prieten vechi care în plus are sensibilitate de femeie. Se spune că relaţia dintre un bărbat şi o femeie rămâne foarte rar în limitele unei prietenii. Intre noi, până acum, aceste limite nu au fost depăşite. Cu Solange, căci ei bine da ! Inaintea lui Léa a existat o Solange… Relaţia noastră nu a fost protejată de prietenie şi cred că de aceea a fost atât de fragilă… Azi ştiu bine că dragostea fără prietenie este doar un foc de paie.

Bruno o priveşte intens pe Antonia, dar ea tace.

El începe atunci să povestească ceeace nu spusese până atunci nimănui :

- Am cunoscut-o pe Solange într-o croazieră. Mi-a prezentat-o o cunoştinţă comună în timpul acelui divertisment pentru celibatari unde ne căutam perechea. Deîndată ce am văzut-o pe Solange, mi-am pierdut capul. A fost ceeace se cheamă dragoste la prima vedere… Solange era foarte frumoasă, de o frumuseţe fluidă, blondă, transparentă… Lucra într-o farmacie dar nu-i plăcea deloc ceeace făcea… Nu visa decât la o viaţă în lux, fără obligaţia de a munci. I-am făcut o curte asiduă cu toate că asiduitatea nu era necesară. Ea nu dorea decât să se *« cazeze »* cât mai repede. Eram prea prins ca să îmi dau seama de uşurinţa cu care s-a lăsat cucerită. In mai puţin de două luni eram în faţa ofiţerului de stare civilă. Aş minţi dacă aş spune că cei doi ani cât am fost împreună nu am fost fericit. Am cumpărat o casă micuţă ascunsă în ierburile din Province… O scuteam pe Solange de toate corvezile menajere, ea trebuia să rămână frumoasă şi iubitoare… Eram ca şi fermecat… E adevărat că eu visam să devin tată dar, simţind lipsa ei de entuziasm, renunţasem. Mi-am reproşat chiar de a fi vrut să alterez curbele ei perfecte… până în acea zi, sau mai exact noapte când chiar ea îmi vorbise de un copil... I-am povestit lui Yann cum prietenul meu Cezar, devenit şef, m-a hărţuit şi m-a zvârlit afară din profesia mea şi din societate… A fost pentru mine un adevărat geniu al răului… Tot el

mi-a luat-o şi pe Solange… Cezar câştiga mult mai bine decât mine şi în plus s-a îmbogăţit de pe urma drogurilor… A unui drog pe care de fapt eu l-am obţinut pentru prima oară… Pentru a-şi însuşi rezultatul muncii mele şi de teamă ca eu să nu spun adevărul, m-a băgat într-un ospiciu… Am fost internat acolo mai bine de un an… Perioada aceea a rămas în capul meu doar ca o imensă pată neagra pe care m-am străduit în zadar să o şterg…

Intr-o seară… Ieşisem din spital, vindecat după părerea medicilor. O fărâmă de speranţă mai mocnea în mine… Mă gândeam că poate divorţul nu fusese încă pronunţat, că ea mă aştepta şi ne puteam relua viaţa împreună. Nu am sunat, aveam încă dublul cheilor… Am deschis poarta şi am intrat în grădină… Fereastra… Fereastra dormitorului care fusese al nostru era deschisă. Era locul în care fusesem atât de fericit… Inima bătea, să-mi spargă pieptul, nu alta. Am aşteptat un timp nedefinit, pitit printre tufe. Veghea mi-a fost curmată de nişte ţipete bestiale care au durat un timp ce mi-a părut o veşnicie… Când, într-un târziu, liniştea s-a instalat i-am văzut pe amândoi goi, fumând în cadrul ferestrei.

Solange şi Cezar.

Cezar şi Solange.

Vizibil tulburat, Bruno întrerupe povestirea acelei oribile amintiri.

Antonia continuă să tacă.

- Nu spui nimic ? Nu mă condamni că am cedat pasiunii ? Că nu am încercat să o cunoasc mai bine înainte de a ne căsători ? Sau că nu i-am ucis atunci pe amândoi ? Doar eram nebun…

- Să te condamn ? Pentru ce ? Iubirea trebuie condamnată ? Eu de asemenea l-am iubit şi încă îl iubesc pe Iaşar…

- La tine a fost cu totul diferit. Tu nu ai trădat şi nu ai fost trădată. Numai moartea v-a putut separa şi nici măcar aceea…

- Tu ştii… I-am rămas credincioasă chiar şi după moarte.

- Inţeleg şi te admir.

O tăcere lungă se instalează şi de data asta Antonia este cea care o întrerupe :

- Abia acum, la spital mi-am dat seama că te asemeni cu Iaşar…

Din nou tăcere, de data asta întreruptă de paşii unui intrus.

- Ia te uită cine vine ! Ping-Pong ! exclamă Antonia bucuroasă de a fi scăpat de emoţia provocată de mărturisirea făcută.

- Nu uita că el nu mai este nici Ping, nici Pong, răspunde Bruno care are şi el vocea topită de emoţie. Adevăratul lui nume este …

Robert-Balthazar de MONTGOLFIER.

- Salut copii ! li se adresează cu impetuozitate cel pe care până mai ieri toţi îl ştiau doar sub numele de Ping-Pong.

Nimic nu pare să se fi schimbat în înfăţişarea lui. Poartă aceiaşi cămaşă în carouri multicolore decorată cu papionul violet a cărui afişare îi făcea pe toţi cunoscuţii să îl tachineze. Totuşi, o oarecare sobrietate pare a emana din interiorul fostului vagabond.

Bruno îl studiază cu atenţie.

Prima care vorbeşte este totuşi Antonia, tocmai ea atât de scumpă la vorbă :

- Unde ai dispărut de atâta vreme… Robert ? Nu te-am văzut de un secol. Vezi, găsesc cu greutate noul tău nume, într-atât mă obişnuisem cu…

- Ping şi Pong, iată cine eram. Dar începând de acum trebuie să vă obişnuiţi prieteni ! Sunt în curs să devin un cineva foarte serios, chiar şi Poliţia o recunoaşte. Am noutăţi importante pentru voi…

Robert se opreşte pentru a spori curiozitatea prietenilor săi. Speră să fie rugat ca să îşi golească sacul, dar cum întrebările se lasă aşteptate iar el este palavragiu de felul lui, continuă :

- Dacă voi nu sunteţi curioşi, eu sunt ! Mor de curiozitate să văd ce figuri veţi face când o să aflaţi veştile… Şi voi sunteţi, mai ales tu Bruno, primii îndreptăţiţi să le cunoaşteţi. Iată cea mai importantă şi mai bună noutate: numitul Miel sau Salamandra, el, caïdul, a fost pus în stare de arest ieri seară. Dacă acum se găseşte în spatele gratiilor, am

şi eu parte de merit… Am spus eu că pentru a găsi urma Salamandrelor, Poliţia are nevoie de unul ca mine care cunoaşte ascunzişurile şi obiceiurile lor. Vedeţi ? Am avut dreptate, se laudă Robert cu mândrie nedisimulată.

- Unde, în ce loc a fost prins ? îl întrerupe Bruno cu nerăbdare.

- Răbdare ! O să vă spun tot, vreau să spun tot ce îmi este permis, noua îndeletnicire mă obligă la discreţie… Firma unui SRL cu numele de *« Subtil »* care produce săpunuri fine , vă spune ceva?

- Parcă am văzut undeva firma asta destul de modestă… Da, undeva în preajma fostei uzinei chimice, unde…

- Ai dreptate bătrâne numai că tu nu ştii probabil că cele două clădiri, cu intrări din străzi diferite, comunicau prin spate. Cunoşteam detaliul ăsta pentrucă m-am depanat în câteva nopţi pe acolo. Şi-apoi… Mai ştiam un lucru foarte important şi anume ce se ascunde de fapt în ambalajele cu denumiri de săpunuri foarte fine : Mimoza, Capriciu, Iris…

- Iris ? Ai spus Iris ?

Intrebarea lui Bruno, pusă cu o ciudată voce strangulată, pare să îngheţe aerul.

Dar Robert nu sesizează cât de glacial a devenit momentul şi continuă, cu emfază, explicaţiile :

- Da, am spus şi *« Iris »* printre altele. De ce te miri? Se pare că este cel mai fin şi căutat *« săpun »*… O fi el fin, dar băieţii cunoscători îl apreciază ca cel mai formidabil drog… De fapt este un infam produs sintetic care a înlocuit o parte din cocaïnă fără să mai vorbesc de canabis din care am fumat şi eu în tinereţe şi care azi este considerat ca o acadea destinată copiilor. Cred că aţi înţeles că SRL-ul *« Subtil »* era un paravan pentru condiţionarea şi vânzarea de droguri. O societate al cărei patron nu era altul decât *« bunul nostru prieten »* Miel… Michel Elcabach… Nici nu îţi imaginezi Bruno cât a ajutat depoziţia ta la identificarea individului. In primul rând semnătura lui pe care tu ai

descris-o atât de bine : acel Mi-El scris cu majuscule, zgâriat cu mâna stângă până la sfâşierea hârtiei… Şi-apoi tatuajul : o salamandră colorată în negru şi portocaliu la încheietura mâinii stângi… Cred că îţi aminteşti ce mi-ai dictat pentru depoziţia pe care am depus-o la Poliţie ? Dar ce ai ? Nu te simţi bine ? Ai deveni palid… Te-am obosit prea mult ? Poate vrei să te ducem în pat bătrâne ?

Chipul lui Bruno a devenit cu adevărat alb ca varul şi capul pare comprimat între umerii ridicaţi ca aripile unei păsări rănite.

Dintre buzele sale strânse iese, ca un şuerat, o mărturisire teribilă :

- Trebuie să vă spun… Eu… Eu sunt inventatorul Irisului…

După un lung moment, Robert întrerupe tăcerea densă şi sufocantă :

- Ce spui tu acolo ? Nu te cred. Abia în vara trecută mi-au trecut pentru prima dată prin mână săpunurile Iris. Tu nu mai lucrai de multă vreme în laboratorul farmaceutic de care mi-ai vorbit. Pe *« furnizor »* l-am întâlnit nu de mult în cazinoul din Nisa unde l-am văzut şi pe cel denumit *« creierul »* afacerii, un rechin care întoarce banii cu lopata şi are o femeie frumoasă ca o diavoliţă. Nu-mi puteam deslipi ochii de pe ea de frumoasă ce este. Furnizorul mi-a pasat marfa şi mi-a spus să n-o mai privesc aşa de insistent că nu este de nasul unui bun de nimic…

Câteva cuvinte strivite se strecoară din nou dintre buzele lui Bruno :

- Un rechin care întoarce banii cu lopata… O femeie frumoasă ca o diavoliţă…

- N-o să-mi spui acum că îi cunoşti şi pe ăştia ? se miră Robert dând impresia că nu presupune nimic.

- Dacă îi cunosc ? Din păcate se pare că îi cunosc prea bine… Prea se aseamănă totul : cazinoul din Nisa, frumuseţea femeii, bogăţia lui… Cred că e vorba de fostul meu şef Cezar şi de ea… de Solange…

Şi pe ei pot spune că i-am cunoscut… chiar prea mult pentru o singură viaţă…

- Da… Cred că nu te înşeli bătrâne, mi-a suflat *« furnizorul »* că pe rechin îl cheamă Cezar… Iar ea este de un blond transparent, aşa cum mi-ai descris-o tu pe…

Vocea şuerată îl întrerupe pe Robert :

- Cezar mi-a făcut legătura cu Miel şi mi-a dat ordin să sintetizez produsul care urma să îl înlocuiască pe cel… Pe când eu… Eu am descoperit formula Irisului … Eu am fost executantul orb…

Bruno tace. Suspinele îl sufocă. Din când în când mai murmură doar : *« Eu… Eu… »*

Antonia, care nu a scos o vorbă de multă vreme, încearcă să îşi clarifice gândurile. A aflat astăzi despre Bruno mai multe decât ştia de ani de zile de când îl cunoaşte. Simte că trebuie să îl ajute. In ea se găseşte acea forţă rară de a se dărui celor care au nevoie de ajutor. Şi-apoi… Tot azi trebuie să accepte că Bruno nu este pentru ea un cunoscut oarecare. Il priveşte din nou şi se simte invadată de o emoţie copleşitoare. Fără barbă şi palid cum este acum, asemănarea cu Iaşar este atât de mare ! O încearcă un reproş amar: *« Oare sunt pe cale să îl uit pe… ? »*

Gândurile îi sunt întrerupte de suspinele fără lacrimi ale lui Bruno.

Atunci Antonia îşi ia inima în dinţi şi rosteşte cu o voce fermă şi limpede :

- Calmează-te Bruno ! Te rog, calmează-te ! Ai plătit din greu ceeace îţi reproşezi acum. Tu eşti doar victima, alţii te-au folosit ca să câştige bani. Mereu tot mai mulţi bani ! Eu… Eu sunt convinsă că există în Univers o Putere capabilă să anuleze faptele rele făcute de cineva prin fapte bune îndeplinite de aceiaşi persoană. Este… Sunt ca degetele unei mâini tremurătoare primite într-o mănuşă caldă care le aşteaptă, dacă înţelegi ce vreau să spun… Sunt convinsă că acţiunile rele pe care

ai fost împins să le faci sunt deja compensate de faptele tale bune. Calmează-te Bruno ! Calmează-te, dragul meu…

Suspinele încetează şi un alt cuvânt decât *« eu »* se strecoară, moale, din gura lui Bruno :

- Karma… ceeace spui tu, Antonia, este de fapt principiul...

Ca un abil jucător de ping-pong, Robert prinde din zbor ideea şi, sperând să îşi ajute prietenul, se lansează într-o trăncăneală :

- Karma ! Bine înţeles Karma ! Nu vă puteţi imagina cât bănet s-a găsit în biroul lui Miel din faimoasul SRL *"parfumat".* Teancuri şi iar teancuri de hârtii verzişoare şi gălbioare de 200 sau 500 de Euro care mie, şi cred că şi vouă, nu mi-au trecut prin mână… Şi rechinul de Cezar ! Am aflat eu la Nisa că rulează numai în Ferrari, am văzut că are cea mai frumoasă femeie şi desigur că nu trebuie să se gândească la contul din bancă. Spuneţi-mi pentru ce merită unii atâta bogăţie ? Pentru crime şi violuri ? Pentru hărţuire ? Pentru minciună şi jaf ? Pentru drogarea oamenilor şi aruncarea lor în azile şi ospicii ? Trebuie să plătească ! Aşa cum bine spune legea Karma.

Robert se întrerupe o clipă pentru a se arunca deîndată pe o altă idee, sperând să poată diminua amărăciunea lui Bruno.

- Dar spuneţi, oare cum de paşii tăi, Bruno, ai mei şi ai acestui… Miel, persoane care au avut traiectorii atât de diferite dar au cunoscut de o manieră sau alta parfumul *« săpunului fin »* ne-au purtat pe toţi în acest paşnic oraş alpin ? Şi tu, Antonia, deşi nu te-ai spălat niciodată cu săpunul ăsta, cum de te afli şii tu aici, împreună cu noi ?

Robert nu aşteaptă nici un răspuns şi continuă pe acelaşi ton aparent degajat şi convivial :

- Eu pot să vă rezum în câteva cuvinte cum am ajuns aici… Mi-a plăcut o tipă în trenul care urca de la Nisa spre Nord unde intenţionam să plasez marfa parfumată. Am cucerit-o din câteva priviri şi vorbe meşteşugite şi am coborît acolo unde a coborît ea. Marele nostru amor a

durat cam prea mult, adică o săptămână… A fost destul ca să mă simt mai ataşat de oraşul ăsta decât de ea… Mi s-a părut că oamenii sunt mai calmi şi mai generoşi ca prin alte părţi şi am hotărît să fac o etapă mai lungă aici… Dar tu, Bruno, ce ai căutat tu aici ?

Ne primind nici de data asta nici un răspuns, Robert îşi continuă discursul :

- Sunt convins că Miel dorea mai mult pielea ta decât pe a lui Léa. V-aţi cunoscut în împrejurări care puteau să îl acuze, ceeace de altfel s-a şi întâmplat. Mă întreb dacă te-a recunoscut în noaptea aceea ? Oare barba ta roşie te disimula destul de bine ? Sau el e atât de sadic încât a utilizat-o pe Léa ca să te tortureze înainte de a te lichida ? Ce şansă cu Teo ! Cred că datorită lui ai scăpat doar cu *« zgârieturile »* care te ţintuiesc de atâta vreme la pat… A propos de prietenul meu… Teo… Câinele… Urmează şi el o *« formaţie… »* Are un miros foarte sensibil şi recunoaşte drogurile adulmecându-le… Este în atenţia Poliţiei precum este şi stăpânul lui, prietenul vostru Robert-Baltazar…

Antonia simte că, deşi guraliv, Robert nu mai găseşte cuvinte cu care să îl scoată pe Bruno din mutismul care l-a cuprins, tuşeşte uşor şi începe să depene o parte din povestea ei :

- Pentru mine nu avea nici o importanţă localitatea în care m-am oprit. Nu eram legată de nici unde în afară de Mostar[1]. Vecinii şi prietenii noştri cunoşteau nişte camionagii care treceau din când în când pe acolo în drum spre Franţa. Şoferul camionului cu care au aranjat ei ne-a depus ca pe nişte bagaje, pe Elmira şi pe mine, în oraşul ăsta de a cărui nume nu auzisem în viaţa mea. L-am plătit cu tot puţinul pe care îl putusem lua în grabă de acasă atunci când am fost obligate să plecăm. Am avut şansa să îl întâlnim pe Yann, care ştiţi şi voi ce om este. Fără

[1] Mostar : Oraş în federaţia croato-musulmană Bosnia-Herţegovina, capitala temporară a statului Croat autonom.

ajutorul lui poate am fi fost şi acum pe drumuri. Dar tu Bruno ? Poate ne spui şi tu ceva despre ce te-a făcut să rămâi în oraşul ăsta…

- Coincidenţele… Robert are dreptate. Nu puţine coincidenţe mi-au marcat viaţa : întâlnirea cu voi, cu Léa, cu Yann… Dar ca şi pe voi, în oraşul ăsta, m-a adus hazardul. Ieşind din spitalul psihiatric unde fusesem internat de *« binevoitorul meu prieten »* Cezar, m-am trezit singur, fără slujbă, fără un acoperiş de-asupra capului. Am vagabondat pe străzile din Nisa şi paşii m-au dus la gară de unde am luat primul tren a cărui destinaţie era oraşul ăsta alpin. Am coborît din tren cu o povară în plus, o revistă ştiinţifică abandonată în tren de vreun călător. In sala de aşteptare a gării din acest oraş, unde m-am oprit ca să mă gândesc dacă nu mă urc în alt tren, acolo, răsfoind revista recuperată, am aflat că Cezar a deveni o personalitate ştiinţifică importantă fiind inventatorul remediului împotriva flagelului Creutzfeldt Jakob. Boala vacii nebune ! Redutabilul prion învins ! Câteva pagini din revistă dedicate *« marelui om de ştiinţă ! »* Nu vă puteţi imagina cât de profund am fost rănit de această noutate ! Nimic altceva decât visul meu, ideile mele, munca mea, îl propulsaseră pe Cezar atât de sus în ierarhia ştiinţifică, în timp ce eu căzusem cum nu se poate mai jos… Şi în plus, înbogăţit tot datorită ideilor şi muncii mele…

- Şi de ce ai tăcut ? De ce nu l-ai târât în faţa justiţiei ? De ce ai acceptat o astfel de mistificare a adevărului ? întreabă Robert, revoltat peste măsură.

- Găseşti că am fost slab… Poate… După toate cele prin care trecusem… Dar aveam oare cu adevărat şansa să ies din gaura în care mă aruncase ? Cred că era prea târziu… Trecuse mai mult de un an de când fusesem băgat la ospiciu… Desigur că Cezar ştersese toate urmele contribuţiei mele la descoperirea care era de fapt a mea… Şi nu aveam nici un martor, tot el avusese grijă să îmi îndepărteze colaboratorii când mi-a dat ordin să abordez cu prioritate sinteza

Irisului…

- Iată-ne din nou căzuţi în siajul parfumului acestui blestemat săpun, încearcă Robert să îl deturneze cu stângăcie de la subiect.

- Da, Irisul… Oricum nu pot scăpa de el, nu pot uita că el a marcat sfârşitul vieţii mele…

- Exagerezi Bruno, intervine Antonia. Cum poţi spune oare că viaţa ta s-a sfârşit ? Tu ai încă prieteni… Tu ai încă pasiuni… Şi mai ales ai responsabilitatea Amarildei.

- Şi-apoi o să vezi bătrâne… Acum că se va şti cine este Cezar te asigur că nu va trece prea mult timp înainte de a-l vedea şi pe el acolo unde merită.

Tăcere. Din nou o lungă tăcere. Norocul este că Robert, capabil să se agaţe de orice idee pentru a arunca un colac de salvare prietenului lui, se lansează din nou :

- N-am reţinut prea bine din depoziţia ta. L-ai întâlnit de mai multe ori pe Miel?

Provocarea lui Robert şi-a atins ţinta şi Bruno continuă să exorcizeze povara care îl apasă :

- In laborator l-am văzut o singură dată cu toate că Cezar mă asigurase că voi lucra în strânsă colaborare cu acest tip. In realitate l-am întâlnit numai atunci când şeful mi l-a adus ca să îmi predea eşantionul de produs pe care urma să îl analizez şi sintetizez. Miel mi-a încredinţat eşantionul într-un ambalaj elegant şi mi-a spus că este vorba de un produs natural care devenise deficitar. Cezar a precizat că Michel Elcabach era reprezentantul Serviciului Militar Special care solicita sinteza urgentă a înlocuitorului produsului devenit inacesibil. Reprezentantul unui Serviciu Special! Iar eu nu am pus la îndoială spusele lui Cezar cu toate că acest reprezentant mi-a displăcut de la bun început. Ce minciună abjectă ! Graba lor mare era să producă acest drog din care să se îmbogăţească ! Iar când eu am constatat şi susţinut

că Irisul are aceiaşi formulă cu un derivat de cocaïnă, Cezar m-a acuzat că sunt nebun… Ca să fac dovada că nu mă înşelam şi că nu eram nebun am prizat din pulberea sintetizată de mine însumi. Efectul drogului a făcut ca Cezar să fie crezut şi să mă poată interna în balamuc. Mi-a trebuit multă vreme până să înţeleg manipularea lor. Mizerabilii au profitat de buna credinţă şi de competenţele mele ca apoi să mă elimine şi să se îmbogăţească pe spinarea mea. Oare vă daţi seama de responsabilitatea care mă apasă gândind câţi nefericiţi au prizat din pulberea otrăvitoare? Credeţi oare că povara asta îmi va permite să mai duc o viaţă normală ?

Bruno se opreşte brusc şi recade în gândurile lui care desigur nu pot fi prea senine.

In capul lui Robert continuă să persiste ideea de a ajuta Poliţia cu *« competenţele »* pe care le-a dobândit în viaţa lui de vagabond. Este mândru de ceeace a făcut deja şi decis să continue. Decizia aceasta, care a şi dat un nou sens vieţii lui, a luat-o ca să îşi ajute prietenul, pe Bruno. De ce se simte oare copleşit de un sentiment de vinovăţie ? Poate pentru că, fără să vrea, scosese la suprafaţă atâtea amintiri dureroase pentru prietenul său ? Dar, chiar Bruno îi spusese odată că pentru a vindeca un rău acesta trebuia extirpat fără milă, din rădăcină, cu bisturiul… Inţelege bine că dezvăluirea adevărului fusese dureroasă pentru Bruno. Şi totuşi fusese atât de necesară ! Acum lucrurile s-au limpezit iar pentru el calea aleasă este desigur cea bună. Faptul că Poliţia i-a acordat încredere şi ajutor îl motivează să persiste pe drumul început. Dar oare… Oare ce cale va urma Bruno când va ieşi din spital ? Robert caută o soluţie pe care să i-o sugereze bunului lui prieten, dar iată că Antonia este mai promptă, dând un răspuns la întrebarea care pe Robert îl bloca.

- Bruno, îţi aminteşti cartea despre flori care te pasionase la Azil ? Nu găsisem nici o altă ocupaţie să îţi propun şi, deşi m-am mirat,

am fost mulţumită că ea te interesează.

- Da, îmi amintesc foarte bine. Am regăsit în cartea aceea pasiunea mea pentru flori, mai ales pentru trandafiri. Dar ce legătură este înte carte şi Iris ?

- Răbdare ! Datorită acelei cărţi ai cultivat cei mai frumoşi trandafiri din oraş în grădina Spitalului. Şi continuă să fie cei mai frumoşi ! Iţi aminteşti cât ai fost de mândru să cultivi specia asta destul de rară de trandafiri care îşi păstrează culoarea şi parfumul până în toamnă târzie ? Cât ai fost de pasionat…

- Imi amintesc dar tot nu văd raportul, mormăie Bruno înainte de a simţi o presiune uşoară ca o petală de trandafir care îi atinge mâna care atârna ca şi inertă pe braţul fotoliului rulant. Işi ridică privirea care descoperă coroana părului alb ce luminează chipul Antoniei. Tresare plăcut surprins că mai poate fi sensibil la o lumină atât de pură şi se întreabă : *« După tot răul pe care l-am adus pe lume, mai am oare dreptul la un pic de fericire ? »* Dar vocea, mai grăbită de data asta decât gândul, rosteşte deja :

- Există din fericire flori care îşi păstrează parfumul şi toamna…

- Atunci cred că am intuit că ai putea fi interesat de creerea în oraşul nostru a unui Centru de Studii Horticole. Am citit în jurnalul local de ieri că acest Centru caută competenţe în crearea de noi specii de trandafiri… Dacă eşti de acord, o s-o rog pe fiica mea să vină mâine la tine să te ajute să scrii CV-ul pentru a-ţi depune candidatura. Tu nu te poți încă servi bine cu mâna dreaptă şi-apoi fiică-mea, căutând o slujbă după terminarea studiilor, a învăţat cum se formulează un CV convingător. Deci, cu voia ta, mâine…

ELMIRA

va fi aici.

Micul lor apartament de două camere a devenit prea strâmt de când Elmira a terminat studiile şi a revenit acasă. Sunt câteva luni de când a fost angajată la laboratorul de biologie a Universităţii unde se simte deja ca şi *« acasă »* de parcă ar lucra acolo de o viaţă. Ii fusese frică că va fi obligată, odată studiile terminate, să se separe de mama ei, de Antonia. Ori forţa lor îşi trage puterea de aici, din această mică familie, din acest apartament devenit şi el mic, mai cu seamă de când Amarilda a primit îngăduinţa să petreacă toate sfârşiturile de săptămână cu ele.

E vineri seară şi îl aşteaptă pe Yann ca să meargă împreună să o aducă pe Amarilda de la Casa de copii. *« De ce întârzie oare mama ? Aş dori să o văd înainte de a pleca… O fi găsit oare vreo soluţie pentru adoptare ? Trebuie să ne sfătuim şi despre schimbarea apartamentului, chiar azi o colegă de la chimie mi-a vorbit despre o casă… »* gândeşte ea în timp ce îşi perie energic părul auriu, lung şi bogat. Soneria îi întrerupe ocupaţia. Când se îndreaptă spre uşă, inima a pornit deja să bată mai rapid. *« Mama are cheia, ea n-ar fi sunat. Deci probabil… probabil e Yann »* gândește ea.

Iată-i pe amândoi ca şi încremeniţi în cadrul uşii. Cuvintele par ferecate în fiinţele lor profund tulburate.

Elmira nu îşi ridică privirea din pământ şi simte cum sângele îi invadează obrajii. Este oare numai pentru că nu a reuşit să îşi prindă cu agrafe părul care a rămas răspândit pe umeri ?

Yann priveşte fascinat cascada aurie. *« Oare unde mi-au fost ochii ? De ce până acum nu au remarcat lumina asta orbitoare ? »* se întreabă medicul care şi-a păstrat privire şi simţăminte de copil. Involuntar mâinile i se ridică şi palmele se deschid ca pentru a mângâia cascada ignorată până atunci, dar un fel de pudoare îi opreşte gestul care rămâne ca şi suspendat în aer.

Cei doi tineri, opriţi în pragul uşii deschise, par două imense păpuşi ireale iar nu doi oameni din secolul în care gesturile sunt făcute fără emoţie şi fără prea multă gândire.

După un timp, care nu se poate măsura cu orologiile de aztăzi, Elmira îşi ridică privirea din pământ.

Amândoi s-au împurpurat precum două cireşe pârguite de generoase raze ale soarelui de mai.

Tânăra, stânjenită, rosteşte câteva vorbe oarecare :

- Trebuie să plecăm, nu-i aşa? Şi mama încă nu a ajuns acasă… O să îi las un mic mesaj. Elmira, tulburată peste măsură, scrie în grabă câteva cuvinte al căror înţeles îi scapă chiar şi ei după care face gestul obişnuit de a-şi strânge părul într-un coc cuminte.

Mişcarea mecanică a mâinilor ei este oprită de o voce gravă:

- Te rog, Elmira, fă-mi plăcerea şi lasă-ţi părul aşa cum este…

- Cum pot să ies oare din casă cu tufa asta de păr ? E ca o căpiţă de paie răvăşită de vânt…

- Eu găsesc fermecătoare căpiţa… Şi-apoi, trebuie să mai ieşim din obiceiurile noastre, o asigură Yann pe când Elmira îşi pune în grabă vesta înainte de a ieşi din casă.

*

- Elmira… zâna … păr auriu ! Elmira… zâna… păr auriu ! îi întâmpină veselă Amarilda de parcă ar fi intuit vorbele pe care le schimbaseră între ei cei doi tineri.

Fetiţa lasă de-o parte cartea de poveşti care era larg deschisă înainte de venirea lor şi îmbrăţişează cu braţele ei firave gâtul Elmirei. Tinerii schimbă o privire complice care pare a spune: *«Dă impresia că ştie deja să citească... De nu, de unde cuvântul "zână" în gura ei ? ».*

Privirea lor interogatoare o întâlnesc pe cea a supraveghetoarei, se prea poate aceiaşi care o observa pe Amarilda pe când făcea într-una pe un perete uitatul desen obsesiv.

Aceasta se grăbeşte să îi informeze :

- Vă aştepta ! Cu câtă nerăbdare vă aştepta ! Bănuiam că nu este atentă dar constat cu plăcere că a reţinut cuvinte, expresii, din povestea pe care i-o citeam. Ştiţi că a început să cunoască literele? De necrezut ce progrese rapide face copila asta!

- Cred că vom putea face în curând formele de adopţiune. Sper că în mediu familial va progresa şi mai repede, spune Elmira.

- Cu certitudine, numai că mie îmi va fi greu să mă despart de ea, abia are timp să mai spună supraveghetoarea, căci Amarilda este deja gata de plecare.

*

Olea îl tot îndeamnă, dar Yann nu face decât să guste mâncarea cu vârful buzelor.

- Eşti oare bolnav ? Este ceva care nu prea merge, Yannuşka? Nu-ţi place ce am preparat? Poate ai poftă de altceva?

- Totul este foarte bun, foarte pe placul meu, Mamuşka. Aşează-te te rog şi mânâncă cu mine. Mă simt cum nu se poate mai bine, numai că… Mi se pare că simt ceva care mă tulbură pe aici… Ceva palpită aici, spune el zâmbind şi indică un loc în stânga pieptului.

- In locul acela trebuie să palpite ceva ! Şi mai ales la vârsta ta se poate să palpite până a crede că inima o ia din loc pentru a se întâlni cu o altă inimă… Poate clipa asta a venit…

- Cine oi fi tu Mamuşka că ştii asta ? Vreo prezicătoare ? Vreo cititoare în stele ? Ştii cumva să şi vindeci boala pe care presupui că o am ?

- Pentru boala asta doar tu singur poţi citi în stele. Şi nu în oarecare stele ci doar în cele care strălucesc de-asupra celeilalte inimi. Aşa se petrec lucrurile în cazul bolii ăsteia !

- Tu ai dreptate, Mamuşka. O să mă gândesc la cele spuse de tine.

- Gândeşte-te ! Gândeşte-te ! Numai nu uita că inima nu prea ţine seama de sfatul gândurilor. Ai grijă şi o supraveghează… că inima vrea să meargă într-acolo… încotro o îndeamnă palpitaţiile !

Yann ştie că muzica îl ajută întotdeauna să îşi găsească liniştea. Trebuie să se gândească bine, aşa cum îl povăţuise Olea. A suferit destul din cauza lui Yolande. Ştie bine şi prin ce a trecut Bruno din cauza unei femei. Acum crede că poate încă opri, fără să sufere, această nouă chemare a iubirii.

Mâinile se opresc fără să vrea pe CD-ul dăruit de Alex în seara în care fusese victima decepţiei care încă îi rodea sufletul, *« Carmina Burana »,* cantata despre care a auzit vorbindu-se şi ar fi fost fericit să o asculte în seara în care nu putuse ajunge la concertul de la Lyon. Până acum evitase discul care îi evoca dureros relaţia întreruptă chiar înainte de a se fi născut. Dar în seara asta îşi simte sufletul pregătit pentru a primi această muzică.

La început Yann este contrariat, stupefiat, tentat să oprească discul. Dar curiozitatea este mai puternică şi continuă să asculte devenind din ce în ce mai prins, mai emoţionat.

Jerbă de lamentaţii tulburi care par a evoca gemetele de la facerea lumii… Dintr-o dată jerba se scufundă într-un abis de linişte din ale cărei profunzimi încep să ţâşnească de o manieră imprevizibilă, din ce în ce mai forte şi mai implacabil, voci grave de bărbaţi şi voci de femei speriate. Corul, a cărui melodie pare a reuni întrebări, reproşuri şi ordine din ce în ce mai ferme şi mai injuste, ia o amploare ameninţătoare. Ameninţările cad ca o ploaie de gheţată care omoară primii muguri ai unei primăvei care încă nu se întrevede.

Pulsul lui Yann creşte şi el în ritmul sugerat de cor. In imaginaţia lui ceeace ascultă pare a fi zgomotul făcut de un ferăstrău care pătrunde fără milă într-un corp omenesc. Gândurile îi zboară, fără să vrea, spre Bruno : *« El resimţise acea senzaţie atunci când fusese hărţuit : un ferăstrău care îi tăia corpul în bucăţi în timp ce el nu putea reacţiona în vreun fel. Nu putuse reacţiona mai ales pentrucă iubirea visată murise iar corpul mai trăia fiind supus la lovituri date fără încetare de viaţă… »*

Cantata lui Orff[1] îi întrerupe gândul.

Un imperativ clinchet ciudat opreşte scrâşnetul ferăstrăului, care ajunsese la paroxism.

O lume fantastică, locuită de spiriduşi care scot scurte ţipete ascuţite, se detaşează din ce în ce mai net de lumea reală. Accentele puse de alămurile orchestrei sugerează vuietului torentului de cristale de ghiaţă care se năpusteşte peste acea lume. Pe fondul vuietului

[1] Carl Orff (1895-1982): compozitor german de muzică pentru pian, vioară, orchestră, cor… Opera sa cea mai cunoscută, interpretată şi comentată este cantata “Carmina Burana” considerată de unii ca mesaj diabolic al plăcerilor şi bogăţiei şi de alţii ca expresie fantastică a bucuriei de a trăi şi mai ales a iubirii.

dezlănţuit, vocile locuitorilor lumii fantastice se îndepărtează devenind din ce în ce mai înnăbuşite. Din când în când răsună scurte ţipete de bucurie care se înfruntă cu unele de oroare a căror intensitate se reduce treptat.

Yann este răvăşit. Are senzaţia că nu aude pentru prima oară ţipetele spiriduşilor. *« Da, desigur, sunt asemănătoare celor scoase în fiecare zi de cei pe care îi considerăm nebuni. Dar sunt ei oare cu adevărat nebuni sau sunt doar locuitorii unei lumi paralele care nu o înţelege pe a noastră după cum noi nu o înţelegem pe a lor ? »* se întreabă el.

Urechea încearcă, fără să reuşească, să sesizeze melodia. Yann are impresia că această cantată nu are o linie melodică bine conturată. Dar nu este oare la fel şi viaţa ? Putem oare să îi trasăm un parcurs ferm atunci când destinul poate interveni de o manieră imprevizibilă ?

Răsună un scurt *« He ! »* care marchează începutul unui dialog nemilos.

Voci masculine care par a disimula îngrijorări sumbre precum prezicerea de războaie.

Voci feminine care răspund cu îndoieli, lamentări şi lacrimi.

Pe măsură ce dialogul avansează, dezolarea este din ce în ce mai sfâşiată de săgeţi de speranţă şi lamentările au tendinţa să se transforme într-un blând cântec de leagăn.

Tumultul vieţii explodează printr-un imn adus iubirii din care se detaşează, ca o barcă ireală, o cristalină vocea de femeie. Barca pluteşte la voia întâmplării până în clipa în care vocii diafane i se alătură o profundă şi fermă voce masculină care o orientează spre ape liniştite care curg spre un port al iubirii.

« Este exact ca în viaţă ! », îşi spune Yann. *« Toată viaţa nu este decât o confruntare şi o complicitate între cei pe care divinitatea i-a făcut de sexe diferite. Fără această confruntare permanentă, viaţa nu ar putea exista. Ceeace este ciudat este că bărbatul dă impresia că ar conduce barca pe când el nu face altceva decât să o urmeze pe femeie. Oare pentru mine lucrurile se vor desfăşura astfel ? Sunt oare pe punctul să urc într-o barcă ce mă va purta lăsându-mi impresia că se lasă condusă de mine ? »*

Urechea este chemată să asculte din nou motivul iniţial, devenit senin şi liniştitor.

Scrâşnetul ferăstrăului se pierde în profunzimea apelor.

Din tumultul acestora se ridică şi pluteşte, divină prin puritate, vocea femeii unice, femeia eternă, adorată din totdeauna.

*

- Incă... Povestea cu zâne ! se roagă Amarilda învălătucind pe index, cu tandreţe, o şuviţă din părul Elmirei.

- De acord dar acum nu voi mai citi eu, ci tu !

Amarilda nu aşteaptă ca Elmira să o roage, este deja cu cartea de poveşti pe genunchi şi caută în text literele pe care le cunoaşte, rostind cu glas tare : E-L-M-I-R-A !

Odată surpriza trecută, Elmira îmbrăţişează umerii plăpânzi ai fetiţei şi îi spune :

- Mi-ai făcut o mare bucurie, Amarilda ! Un cadou pentru care îţi mulţumesc mult. Vrei să îmi faci şi alte cadouri ?

Ochii Amarildei strălucesc. Profesoară şi elevă descoperă cu răbdare litere şi cuvinte dintre care primul este : A-N-T-O-N-I-A. Profesoara improvizată se opreşte, visează câteva secunde şi devine roşie ca floarea de mac silabisind: Y-A-NN. Amarilda a şi găsit literele şi

ciripeşte veselă: *« Yann! »*

Visătoare şi stânjenită Elmira o îndeamnă pe cea mică la culcare:

- E târziu, Amarilda. Nani!

Pleoapele copilei se închid, îi este somn dar buzele încă murmură cuvintele citite.

Apoi, cu capul înfundat în pernă ea repetă: *“ Nani… Nani… ”*. După o scurtă tăcere mai pronunţă un cuvânt scos dintr-un cotlon ascuns al memoriei : “*Gumë…! Gumë…* ”

Elmira nu ştie ce vrea să spună acest cuvânt care îi atinge urechea ca o briză diafană şi aduce pe buzele Amarildei un zâmbet cu care pleacă în somn.

Elmira lasă aprinsă numai veuileuza de pe noptieră, reglează postul de radio pe *« France musique »*, îşi pune căştile la urechi şi se strecoară uşurel în pat luând cu ea

«Miturile Olimpului», cartea pe care o citeşte.

Dar, nu apucă să citească nici o pagină.

Ascultă.

Chipul său, de obicei calm şi destins, se crispează. Pe obraji apar două urme umede. Luminate discret de lampa de noapte urmele astea par două raze de lumină care se pierd, difuze, în locul în care conturul fin al chipului se confundă cu albul pernei.

Sunete dezlănţuite de trompete, care par a înveşmânta un mănunchi de frământări şi griji, îi agresează dintr-o dată fiinţa. Din ce în ce mai agresivă, mai nemiloasă, mai stridentă, muzica pe care o ascultă pare să îi golească trupul de seva lui vitală. Spaima care o cuprinde pare a fi ecoul sunetelor care, la rândul lor, sunt cele ale spaimei absolute. Dar iată că, odată la paroxism, spaima hidoasă este suprimată de un ordin scurt: « He ! » Se instalează o linişte profundă, mai profundă

decât moartea, mai lungă decât eternitatea, mai abominabilă decât spaima.

Inima Elmirei pare că a încetat să bată. Izvorul razelor de lumină care îi traversau chipul pare să fi secat. Chipul său pur pare o mască a durerii. Amintiri chinuitoare îi trec prin minte ca nişte reptile de foc : *« Neretva de culoarea păcurii, devorată de vârtejuri şi valuri. Adolescenta, în care se recunoaşte, nu ştie spre unde a plecat. Ştie doar ce a lăsat în urmă : explozii, sirene, bombardamente, ură şi sânge. Barca avansează cu icnete scurte spre un viitor incert şi neliniştitor precum Neretva. Adolescenta este aşezată pe scândura îngustă şi rece alături de mama care îi strânge cu disperare degetele crispate. In afara plescăitului vâslelor, nici un zgomot, nici un cuvânt. Dar mai neagră decât Neretva este noaptea în care a rămas, nemişcat, el… Iașar… Tata. Doar liniştea morţii lui poate fi mai mai lungă decât eternitatea şi mai înspăimântătoare ca spaima absolută. »*

Un dialog ce se conturează din muzica pe care urechile reîncep să o asculte scoțând-o din gheara amintirilor pe care în zadar le credea îngropate pentru totdeauna.

Intrebări grave, răspunsuri batjocoritoare…
Lamentări… Incertitudini…

« Aşa să fie viaţa ? » se întreabă Elmira. *« O continuă incertitudine ? Oare să nu fi ajuns încă la un loc potrivit pentru acostare ? Drumul pe care am pornit o fi drumul cel bun ? Voi ajunge vreodată să îmi găsesc liniştea sufletească ?"*

Răspunsul nu se lasă prea mult aşteptat*: «Speranţa! Speranţa din cutia Pandorei din cartea pe care o citesc»* îşi spune Elmira şi

trăsăturile i se destind. Muzica, muzica a contribuit şi ea poate la această relaxare. *Melodia începe să sugereze o frumoasă lume ireală, ca o împărăţie a spiriduşilor care fac năzbâtii şi dansează în clinchete de clopoţei. Un spiriduş intonează un cântec de bucurie şi de speranţă cu o voce cu mult prea solemnă pentru dimensiunile lui. Dar dintr-o dată vocea se sparge cu zgomot de cioburi de sticlă*. Din nou linişte. O linişte care naşte întunecimi. Intunecimi care nasc spaime. Spaime care se transformă în coşmar.

« Amarilda ! » şopteşte Elmira, tresărind. Niciodată până acum nu şi-a imaginat scena teribilă a cărei victimă fusese micuţa care doarme liniştită. Abia acum în gândul ei se conturează o Amarilda mult mai mică, moale ca o cârpă, cu colanţii roşii înnodaţi strâns în jurul gâtului. Un dans grotesc de umbre se profilează deasupra micii victime care zace pe solul rece, mai rece ca Neretva, mai rece ca noaptea, mai rece ca moartea.

Lacrimile curg iar pe obrajii Elmirei. De data asta ele par nişte perle care se grăbesc în drumul lor spre baza nasului ale cărui nări palpită ca pentru a aspira pacea care începe să se degaje din muzica pe care o ascultă.

Speranţa se naşte din tenebre şi lamentările devin un blând cântec de leagăn.

Apoi viaţa explodează într-un imn al iubirii din care, ca o barcă ireală, se detaşează vocea cristalină a unei femei. Barca pluteşte la voia întâmplării până în momentul în care cântecul diafan este susţinut de o voce de bas care ia în stăpânire vâslele pentru a o orienta spre un port paşnic, luminat de soare. Destul de timidă la inceput, vocea asta devine din ce în ce mai puternică şi viguroasă.

Elmira este cucerită de muzica ce are acelaşi drum cu gândurile ei : *« Toată viaţa nu este decât o confruntare şi o complicitate între cei pe care divinitatea i-a dăruit cu sexe diferite. Fără această confruntare permanentă, viaţa nu ar putea exista. Ceeace este ciudat este că se pare că femeia are certitudinea de a fi luat barca cea bună pe care o conduce spre unde trebuie pe când, în realitate, o lasă pe mâna bărbatului. »*

« Oare şi pentru mine lucrurile se petrec la fel ? Sunt în curs să îmi las barca în mâinile unui bărbat ? Unde mă va duce oare el lăsându-mi impresia că eu sunt la cârmă ? » se întreabă Elmira.

De data asta muzica nu îi mai lasă mult timp de gândire şi îi dă un liniştitor şi clar răspuns.

Desprinsă din tumultul apelor şi mult de-asupra lor, vibrează plină de vigoare vocea bărbatului unic.

Bărbatul care va rămâne pentru totdeauna la timona bărcii ei.

« Domnilor şi doamnelor, aţi ascultat cantata " Carmina Burana " a compozitorului Carl Orff. »

Vocea prezentatoarei postului *« France musique »* este atât de sigură şi savantă !

Elmira coboară uşor din pat şi se apleacă pentru vreme îndelungată asupra Enciclopediei**.**

*

- Iată-ne în fine plecaţi ! De câte ori am amânat plecarea asta ! De cât timp ţi-am promis că o să mergem pe malul mării ca să îi simţim parfumul amar şi sărat nuanţat de cel al plantelor de pe stâncile din

Calanque[1] ?

Vocea lui Yann este mângâioasă precum dimineaţa sfârşitului de vară în care micul lui Reanult îi duce, pe Elmira şi pe el, în vacanţa la care visează de multă vreme.

- Sunt mai mult de trei luni de când am vorbit prima oară despre această plimbare. Ţii minte, era în ziua în care am adus-o pe Amarilda acasă pentru totdeauna ?

- Ne-a trebuit ceva diplomaţie ca să ajungem aici. Sunt convins că atât Antonia cât şi Bruno au gândit la mariaj ca singură soluţie care putea asigura ambianţa oficială cerută pentru micuţă. Numai că asta nu era suficient, mama ta nu este o persoană care să accepte jumătăţi de măsură.

- Crezi că au avut altă motivaţie decât binele lui Amarilda ? Oare nu i-am împins eu prea mult, mai ales că îl cunosc atât de puţin pe Bruno ?

- Te asigur că în zilele noastre adeseori copiii sunt cei care îi încurajează pe părinţi să îşi găsească un partener, cunosc o mulţime de mariaje care merg foarte bine deşi au fost aranjate de copii. In privinţa lui Bruno nu trebuie să îţi faci griji, este inteligent, sensibil şi bun. Imi spunea că, după părerea lui, fericirea este un dar genetic, fiecare dintre noi primeşte la naştere acest dar preţios care se dezvoltă sau se pierde, în funcţie de climatul în care trăieşte fiecare.

- Şi crezi că au găsit amândoi un climat prielnic în care fericirea poate spori?

- Sunt convins că Bruno este capabil să se dăruie mult celor din

---

[1] Calanque : Zonă stâncoasă , cu vegetaţie specifică compusă mai ales din plante aromatice, care formează o faleză abruptă pe malul mării. Cea mai cunoscută şi mai spectaculară este cea dintre Marsilia şi Cassis care mărginește Mediterana pe o lungime de 20 km.

preajma lui însă cum este destul de influenţabil are imperativă nevoie de un caracter puternic alături de el. Iar mama ta este înzestrată cu o rară forţă de caracter care împreună cu bunătatea şi discreţia ei pot face fericit un bărbat, oricât de pretenţios ar fi el.

- Niciodată nu am înţeles cum de aţi devenit atât de buni prieteni, tu şi Bruno ? Aparţineţi unor medii atât de diferite…

- Mediul nu prea contează, ceeace este important este caracterul şi comunitatea de idei și aici se întâmplă să avem multe valenţe comune. De Bruno mă leagă în plus şi câteva coincidenţe tulburătoare.

- Coincidenţe tulburătoare ? Ca spre exemplu ?

- Hm, dificil de făcut un inventar. Dar pentru că vorbeam despre relaţia Antonia-Bruno, primul meu exemplu se referă la ei. Eu am fost atras de personalitatea Antoniei de când am cunoscut-o…

- Ai fost atras de mama ? Mă faci să fiu, să fiu…, glumește Elmira.

- Nu te gândi la… Sau mai bine gândeşte-te… Credeam că detest gelozia dar iată că acum aş vrea să te fac geloasă … Dar să revin la coincidenţele cu Bruno. Voiam să spun că el, ca şi mine, suntem atraşi de persoane cu forţă de caracter, cu personalitate ca a Antoniei…

- Şi oare am primit şi eu gena asta de la mama ? Vreau să spun forţa de caracter…

- S-ar părea… Numai că tu eşti ascunsă sub o căpiţă de paie aurii… Sper ca briza de pe malul mării să o răvăşească… Dar să mă întorc la coincidenţele care mă leagă de Bruno… Cea mai ciudadată mi se pare cea cu cartea…

- Care carte ?

- Un roman destul de ciudat despre alunecarea prin timp, subiect bine exploatat de Mircea Eliade. *« Nousprezece trandafiri »* e un roman fantastic care m-a tulburat. L-am citit în timp ce Bruno era spitalizat şi i-am dat-o şi lui să o citească din motive curative. In carte este vorba şi de

un personaj care a trecut printr-o amnezie, iar Bruno trebuia şi el încurajat să recupereze integral. Ceeace este ciudat este că Bruno citise romanul respectiv cu ani înainte şi oferise un buchet de nouăsprezece trandadafiri femeii pe care o iubea şi care l-a trădat… Intr-o zi am vrut şi eu să ofer unei femei un buchet de nouăsprezece trandafiri…

Tăcere. După un timp Yann îşi ia inima în dinţi şi continuă :

- Abia azi… Abia acum îmi dau seama că buchetul lui Bruno oferit lui Solange care l-a trădat m-a oprit la timp să ofer acelei femei buchetul inimii mele…

Cad amândoi pe gânduri.

Elmira a înţeles că în viaţa lui Yann a existat o iubire nefericită şi se întreabă : *« O să pot oare umple vidul şi să şterg amărăciunea pe care ea i-a lăsat-o în suflet ? Şi o să pot oare suporta ca umbra altei femei să se strecoare între noi ? »*

Yann se frământă de asemenea *: « De ce i-am povestit asta ? De ce să-i creez suspiciuni inutile ? Intre Yolande şi mine nu fost o adevărată legătură. Nimic decât o decepţie prematură pentru o relaţie care nu a fost consumată. Iar în Elmira văd caracterul pe care îl admir la mama ei… Şi în plus… In plus… Sensibilitatea … Părul auriu… Stelele de care îmi vorbea Olea… Cum să o fac să înţeleagă că… Să înţeleagă că, de fapt, o iubesc ? »*

Elmira întrerupe, în sfârşit, tăcerea :

- Nu am auzit niciodată de romanul ăsta dar numele lui Mircea Eliade îmi este cunoscut de la o colegă de facultate care citea o carte de-a lui, un roman în limba română care cred că se cheamă… *« Maitreyi ».*

- Da, aşa este, Mircea Eliade a scris mult despre istoria religiilor, despre budism, despre India. De altfel *« Maitreyi »* este un roman despre secretele iubirii şi căsătoriilor în India.

- In fiecare zi constat stupefiată că sunt atâtea şi atâtea lucruri pe

care nu le cunosc... De exemplu, în iarna trecută, când am fost împreună să o luăm pe Amarilda de la Casa de copii şi ea m-a numit *« zână »,* îţi aminteşti ?

- Cum aş fi putut să uit ? Din ziua aceea porţi mereu pe umeri *« căpiţa asta de paie răvăşită de vânt »* o tachinează din nouYann. Ce s-a mai petrecut oare în ziua aceea ?

- In seara acelei zile, după ce Almarilda a adormit, am ascultat o muzică foarte ciudată despre care nu ştiam nimic. Ţie îţi spune ceva cantata *« Carmina Burana » ?*

- Ai ascultat-o în seara aceea ? ? Dacă există coincidenţe, aceasta este cu adevărat una !! Şi eu am ascultat cantata asta în aceiaşi seară şi cred că de fapt prin ea a început adevărata apropiere dintre noi.

*

Inceputul unui blând septembrie în Calanque.

Sfârşitul unei după amiezi însorite.

Marea este calmă, asemănătoare unei oglinzi imense ce atinge cerul într-un orizont în care căldura mai palpită.

Aşezaţi pe salteaua formată de ierburile falezei stâncoase care coboară abrupt în mare, Elmira şi Yann privesc nesfârşitul întinderii de la picioarele lor.

Bărci pescăreşti se desprind uşor de pe linia orizontului pentru a fi înghiţite de imensitatea mării.

In fiordul îngust, strivit între înalţii pereţi ai falezei, apa este de un albastru intens stropit cu smarald şi cu aur.

Din când în când un zumzet cu tonalități diferite, ca cel a unui bondar uriaș, urcă de la piciorul falezei. Sunt motoarele bărcilor care aduc turiştii ce îşi fac apariţia de cealaltă parte a fiordului escaladând faleza în șirag care pare o omidă gigantică.

Coama albă lăsată în urmă de bărci este spălată discret de mare

şi tăcerea pune din nou stăpânire pe loc, la fel de blândă ca după amiaza târzie a verii târzii.

Dintre pietrele încinse de soare și tufișuri emană o învăluitoare aromă, o aromă unică greu de definit: amestec de sărat şi amar, de pin, miere, anison, levănţică, rosmarin, cimbru…

O briză uşoară aduce valuri de aer încălzit de stânci în timpul zilei care par a intensifica parfumul.

Soarele se apleacă spre asfinţit în timp ce marea se acoperă cu solzi de aur, de argint şi de plumb.

Deîndată ce imensa sferă se scufundă în orizont, o linie netă se conturează între marea înghiţită de noapte şi cerul rămas roz, cu nuanţe aurii şi violet.

Briza s-a oprit, totuşi aerul vibrează ca într-o misterioasă aşteptare.

Parfumul aerului a devenit şi mai intens. S-ar putea crede că minuscule particole de uleiuri parfumate sunt cernute în ploaie fină care cade din înălţimile cereşti.

Ca la comanda unui şef de orchestră invizibil, începe concertul greierilor. Se pare că va fi o adevărată noaptea a lor...

Cuprins

Cuvânt înainte ……...……..5

ANTONIA..... 9
YANN 21
BRUNO..... 30
PING-PONG 42
MIEL 52
LEA ? 63
CEZAR 75
SOLANGE 88
Michel ELCABASCH..... 102
Robert-Balthazar de MONTGOLFIER..... 127
ELMIRA 137

Vă invităm să vizitaţi site-ul Editurii Junimea, la adresa
***www.editurajunimea.ro*,**
unde puteţi comanda oricare din titlurile noastre, beneficiind de reduceri.

Redactor: Simona Modreanu
Tehnoredactor: Florentina Vrăbiuţă

Editura JUNIMEA, Iaşi – ROMÂNIA,
Strada Pictorului nr. 14 (Ateneul Tătăraşi),
cod 700320, Iaşi,
tel./fax. 0232-410427
e-mail: junimeais@yahoo.com

PRINTED IN ROMANIA